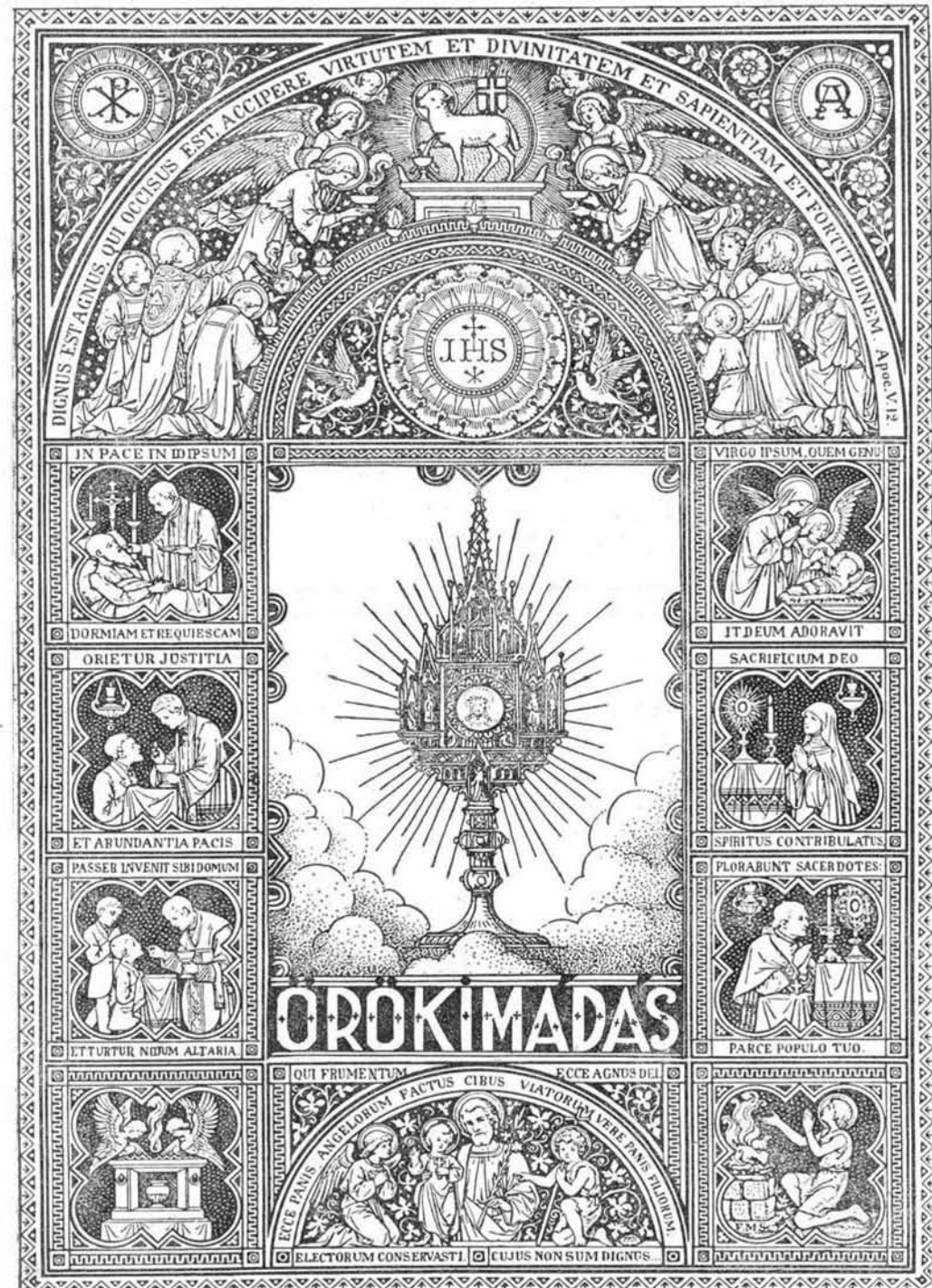

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Újra kezdjük. — Brenner Tivadar: Véghetetlen idők Ura... — Úton. — Galler Géza: Újévre. — Olcsvay Géza: Jézusom. — Rogács Ferenc: Szóbeli imádság. — Központi: Imaszándékunk: Krisztus országa. — Juhász Béla: Az Eucharisztia a szépség kincsébányája. — Pakocs Károly: Kopogtatok az Ostya ajtaján. — Kolossváry Dezsőné: Énekeljünk. — Krónika.

Jelen számunk az 1939 december 6-i miniszterelnöki sajtórendelet alapján 50%-kal nagyobb terjedelemben jelenhetett meg.

Az előfizetések szíves megújítását kérjük m. t. olvasóinktól. Amint a kormányrendelet engedélyezi, újra a nagyobb terjedelemben jelentetjük meg lapunkat. A papírugy is közös ügye hazánknak, amelyért áldozatot hozni, türelemmel lenni is hazafias kötelesség.

Az újévre az eucharisztikus élet minden áldását kívánjuk mélyen tisztelt munkatársainknak és olvasóinknak.

Az «Örökimádás»
szerkesztősége és kiadóhivatala

Mindenki, aki legalább 15 új előfizetőt szerez a Jézusom Örömom-nak, jutalmul dr. Tiefenthaler-féle Kis Örökimádás imakönyvet kap vászonba kötve.

Az előfizetők neve és az előfizetés a Kiadóhivatal címére

Budapest, IX., Üllői-út 77.

küldendő egyidejűleg.

A 15-nél nagyobb számú (csoportos is!) előfizetők annyi példányt kaphatnak, ahányszor 15 Jézusom Örömomot rendeltek és kifizettek.

ÚJRA KEZDJÜK!

Az újév új lehetőségek új ideje.

A földön ez a legvigasztalóbb: akármi történt eddig, nem biztos, hogy ugyanúgy fog történni ezután. Ha akármilyen kellemetlen volt valami az életben a múltban, nem biztos, hogy az folytatódni fog a jelenben vagy a jövőben. Minden év új reménységek ideje és új kezdések, új elindulások, új nekilendülések lehetősége.

Ha eddig nem sikerült volna semmi, most sikerülhet valami. Most mások lehetnek a körülmények, most az újra kezdésnél talán hatásosabb lesz az akaratom és az credmény nem fog elmaradni.

Páli Szent Vince mindennap újra kezdte az Isten szolgálatát. Azt írja, hogy úgy kezdett minden napot, mintha az lett volna az első napja, amelyen élt és mintha csak semmi más feladata nem lett volna, mint egy napig hűségesnek lenni az Úr Jézushoz.

Ezáltal elérte azt, hogy kimondhatatlanul örült minden napnak, amely előtte hófehéren és hibátlanul ragyogott. Olyan volt előtte, mint a legszebb levélpapír, melyet neki kellett teleírnia. Istenhez szállt az első gondolata és megköszönte Neki a lehetőséget, hogy «íme egy nap, amelyen szolgálhatok Neked és érdemet szerezhetek Előtted.»

Hibáival szemben ezzel biztatta önmagát: «íme egy nap, amelyet ha akarom, szokásos hibám nélkül tölthetek el». Megpróbálom! Nem is gondolva arra, hogy az egy után még sok más nap is következik. «A jó Isten mindennap csak egy napi hűséget vár tőlem. Hisz ez nem is olyan nehéz!» A nap folyamán pedig ez volt a többi más között a főgondja.

Legyen nálunk is így! Most, mikor újra megkezdünk egy évet, kezdjük újra az erényes életet: amit lelkiekben elérni eddig nem tudtunk, elérhetjük ezután. Ha valamely hibánk kiirtása eddig nem sikerült, sikerülhet ebben az évben. Szalézi Szent Ferenc szerint hamar szentté lehet az, aki minden évben legalább egy hibáját kiirtja.

Hisz nekünk olyan könnyű! Mi az Eucharisztia világitása, szent-

ségi erősítése és az Úr Jézus személyes biztatása mellett akarhatjuk, amit elérni akarunk. Oly vigasztaló és oly kötelező ez, hogy nem térhetünk ki a megvalósítás elől.

Az eucharisztikus «jászol» elé térdeljünk csak oda és mondjuk el az Úr Jézusnak, mi az, amit ebben az évben elérni akarunk, megvalósítani óhajtunk. De csak egyetlen egyet! Aztán kérjünk rá áldást és kegyelmet és kezdjük el újra, ha eddig akárhányszor is megpróbáltuk volna eredménytelenül. Most sikerülhet, ha újra kezdjük.

Mátrai Gyula dr.

Végzetlen idők Ura...

Végzetlen Idők Ura,
végzetlen Isten!

Nálad nagyobb, hatalmasabb
nem volt, nem lesz, nincsen;
térdrehulló alázattal
amidőn dicsérünk,
szebb időkért, jobb jövőért
— könyörögve kérünk.

Mérhetetlen Magasságok,
Mélységek szent Őre!
mutasd meg az utat nekünk,
melyik visz — előre? ...
mutasd, melyik vezet Hozzád? ...
merre kelljen mennünk? ...
hogyan a Messzeségek között
— el ne tévelyegjünk.

Brenner Tivadar

ÚJÉVRE.

Itt az újesztendő s remélni nem merek
tőle én semmi jót, kacagó emberek.
Megjött frissen, üdén, életpiros arccal,
millió sok gonddal, bánattal és harccal.

Szilveszter éjjelén mint várvavárt gyerek
született meg köztünk, virrasztó emberek —
örülünk most néki, jaj de mire felnő,
nem lesz-e örömünk bús fekete felhő.

Királyok, Vezérek, Államfők és Népek!
Ez évben napjaink csak úgy lesznek szépek,
ha nektek és nekünk szent célunk a béke
s ennek az eszménknek Isten lesz az éke.

Galler Géza.

Jézusom

köszönöm, hogy „FIÚ” lettél,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy tanítottál, intettél,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy bőjtöltél és imádkoztál,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy ripakodást, meghurcoltatást, megvesszőzést,
pelengérre-állítást tűrtél,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy keresztet hordoztál, elestél, felállottál,
tovább vonszolódottál,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy engesztelő „ÁLDOZAT” lettél a keresztfán,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy sírbatételeled feltámadás lett,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy halálod után is láthattak és megérintheztek,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy apostolaidnak igehirdetést parancsoltál,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy bár feltámadtál, fehérítő testben és lélekben
közöttünk maradtál,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy Mennyebe tértél,
s ezzel megváltottál;
köszönöm, hogy az Atya jobbán ülsz, látsz, kérsz, könyörögsz,
voltál és vagy s ezzel megváltasz mindeneket
mindörökre. — Ámen.

Olcsvay Géza.

Úton.

«Nincsen öröm — öröm nélkül.»

Valahányszor úton vagyok,
szememben egy könnycsepp ragyog;
elmenőben e könny — öröm,
visszajövet mindig — öröm.

Brenner Tivadar.

OLTÁRVIRÁGOK.

Szóbeli imádság.

a) Szellemi lények intuíció, azaz szemlélet útján közlik gondolataikat Istennel. Mi emberek, összetett természetünkből kifolyólag, fogalmakba és szavakba öltjük gondolatainkat és diskurzív módon érintkezünk Istennel. Ő ismeri ugyan rejtett gondolatainkat is (Ps. 43, 22), de azért megfogalmazzuk és úgy adjuk elő a mondanivalónkat. Így jön létre a szóbeli imádság, amely felfokozott érzelmek közt énekbe lendül. Aki énekel, hatványozottan imádkozik. Közös istentiszteleteknél szükségképpen rá vagyunk utalva a szóbeli imára. De magánáhitatunkat is előmozdítjuk vele, s egyébként is szívünk érzelmei önkénytelenül szóba-dalba kíváncsiaknak (S. Th. 2, 2. q. 83, 12).

Hogy mit kell mondanunk Istennek, azt magunktól nem tudjuk, arra a Szentlélek tanít meg, aki maga imádkozik bennünk (Rom. 8, 26). Elsősorban ő sugallja imáink szövegét. A kinyilatkoztatás kész imaszövegekkel is megismertet bennünket. Legszebbek azok, melyek a Szentírásban találhatók, s amelyeknek a Szentlélek maga a szerzőjük. Különös bájuk van a zsoltároknak, melyek az imádás, hála, engesztelés és kérés változatos dalai, vallásos érzelmeink legemberibb kifejezői, valóságos párbeszédek Isten és a lélek közt. Legtökéletesebb ima a Miatyánk, melyre az Úr tanított bennünket (Mt. 6, 9). Amilyen rövid, olyan tartalmas és összhangba foglalja az imádás, hála, engesztelés és kérés alaptényezőit (2, 2. q. 83, 19). A Szentlélektől vezetett Egyház is örökértékű imákkal foglalkoztatja híveit a liturgikus istentiszteleteknél. A szentek is, akik mesterei az imádkozásnak, gazdag örökséget hagytak ránk imáikban. Ezek az askétikus irodalom illatos tömjén-szemei s belőlük tevődik össze a legértékesebb imakönyv.

Használjuk elsősorban ezeket a hivatalos egyházi imaszövegeket. Bennük a teológia imádságba virágzik ki, az Egyház szíve dobog. Ezek klasszikus mintái a helyes imádkozásnak. Ha nem is a mi szavaink, de az Atya kedvesen veszi a gyermek betanult köszöntő versét is. Tanuljunk meg azonban saját szavainkkal is imádkozni és fesztenül, közvetlenül beszélni az Úristennel. Legyen mondanivalónk a mennyei Atyánknak. A liturgikus imák nyomán, törekvő próbálgatással hadd bontson szárnyat a lelkünk. Csak bátran! Nem ékes szavak adják az ima illatát, hanem a szív virágfészlése. Isten előtt nincsenek nagy és kis dolgok. Előtte a legfenségesebb kifejezések is csak értéktelen dadogások; de ő értéknek számítja a gyermeki lélek legprimitívebb mondatait is. A szentek imái után legjobb imakönyv a szív keresetlen érzelmeinek egyéni megnyilatkozása.

Hogyan kell imádkoznunk, arra az Úr tanított meg, példájával és útbaigazításaival; Szentlelke által pedig, a jámborság ajándékával, segít is rá. Ne sok szóval imádkozzunk (Mt. 6, 7), hanem sok bizalommal és szeretettel (Mt. 21, 21. Mk. 11, 24). A szavak csak héját képezik az imának s magukban nem értékesek (Kor. I. 14, 14); a mag az áhitat, az akarat tudatos odaadása (2, 2. q. 82, 1). Necsak ajkunkkal tiszteljük az Istent, hanem az eszünk és a szívünk is ott legyen (Iz. 29, 13. Mt. 15, 8). A jó imádkozás művészet, mely két tényező eredője: gyakoroljuk magunkat és kérjük az imádság adományát (Lk. 11, 1).

b) Jelentékeny szerepe van a szóbeli imádságnak az *Oltáriszentség* tisztelésében. Egyszerűbb lelkeknek ez marad az imádkozásmódjuk, de képzetek sem nélkülözhetik. Az Egyház mély jelentőségű gyakorlatok keretében tartalmas imákkal és énekekkel fonja körül a szent titkot. A szentmise imáiból és kísérő cselekményeiből szövődik a titokzatos Kálvária fenséges drámája. Imádkozzuk őket lehetőleg együtt az áldozópappal. A szentáldozáshoz szükséges lelki készséget leghatásosabban a szentek változatos előkészületi és hálaadó imái élesztik. Az egyházi költészet legbájosabb termékei, az eucharisztikus himnuszok, pedig belemuzsikálják szívünkbe az Oltáriszentség szeretetét.

Korunkban az Egyház szándéka szerint előtérbe került az áhitatgyakorlatok eucharisztikus jellege. A nyilvános istentisztelet keretét úgyis megszabják az Egyház liturgikus imái: egyesüljünk általuk az Egyház érzelmeivel. De az eucharisztikus kultuszt a magánáhitat is ápolja, hol a lélek csendes magányban társalog az Üdvözítővel. Célszerű útmutatás alapján ennek a módját is el kell sajátítania a tökéletesedésre törekvő hívőnek. Rövidebb imádnál és látogatásnál hasznos szolgálatot tesz Liguori Szent Alfonz *«Szentséglátogatások könyve»*. Kétszáz esztendő patinája van ezen az aranykönyvön és mégsem fakul meg soha. Egyszerű és tanult lelkek egyformán használhatják, s huzamosabb használat folytán nagy készségre és bensőséges áhitatra tesznek szert. Hosszabb tartamú, egyórás imádságra ajánlatos kézikönyv: Walser Örökimádása, mely a Varga Mihály fordításában közkeletnek örvend a hívek körében.

Legszebb eucharisztikus könyv azonban mégis csak a szerető és tiszta szív: mindenkinek egyéni megnyilatkozása, gyermekded beszélgetése a szentségi Üdvözítővel. Az isteni Bárány is legszívesebben olvassa, mert megtalálja benne a saját nevét; és viszonzásul ő is bírja az ilyen könyv szerzőjének nevét az élet könyvébe, melyet egyedül csak ő tud kinyitani (Jel. 5, 3. Lk. 10, 20).

Bármely könyvből imádkozunk, a főkéllék ne hiányozzék soha: hogy lélekben és igazságban, vagyis figyelemmel és szeretettel imádjuk az Urat (Jn. 4, 24).

Rogács Ferenc.

KRISZTUS ORSZÁGA.

Egy nagy olasz tudós mondotta hitetlen kollégák előtt, hogy őt a másvilág boldogsága már itt a földön is boldogítja. «Minden szenvedésben arra gondolok, hogy örök boldogság vár reám s akkor különös vigasztalás száll meg és könnyen elbírom az életet.»

Igaz van! Ezt az életet nem szabad magában látni, csak a maga komor színeiben nézni. Rá kell engedni azt a világosságot, mely felülről, az égből fakad. Engedni kell, hogy lelkünket a kegyelem szálai az égben horgonyozzák «le» s ezek tartsanak is fenn és védjenek meg minden földi küzdelemben való elpusztulástól.

Az éggel való kapcsolat alaptétele a *Krisztus országa tanának*. Ez után jön a *folytonos figyelembe vétele Krisztus elveinek*: A kinyilatkoztatás és az Úr Jézus példája szerinti élet. Ennek az életnek a gyakorlata *napról napra krisztusibb megnyilvánulásokra vezet és a Vele való egyesülésben kulminál*. Nemcsak a szentáldozás 10—15 perces szent «együttessére» gondolunk, hanem arra a szentpáli boldogságra, amit Ő így fejez ki: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.»

Az újévre ezt a «Krisztusországot», kívánjuk hazánknak: Az egyénileg a saját életünkben megvalósított «Krisztusországod» összetevődhet a magyar élet síkján egy nagy nemzeti Krisztusországgá.

Az Oltáregyesület legfőbb vágya a szentségi Úr Jézus «érvényesülése» az életben. A közös imádás és közös szentáldozás még szociális propaganda is «a szelíd és alázatos szívű» s amellet igazságos — mindenkinek az őt megilletőt megadni parancsoló — szentségi Úr Jézus érvényesülése mellett. Templomainak segítése, — illetve felszerelésével a lelkek Királyának legalább a legszerényebb méltó külsőségeket akarja biztosítani az Oltáregyesület. Mondhatnók azt is, hogy Oltáregyesület azt akarja, hogy az Úr Jézust észrevegyék és szót fogadjanak Neki. Milyen sok imádság kell a mostani felületes és ideges világban ahhoz, hogy ez valóban meg is történjék! De megtörténhet! *Amikor egyetlen egy oltáregyesületi tag imádási óráját végzi, az ő személyében az egész Oltáregyesület százezres családja imád — szeret — engesztel — könyörög*. Milyen bátorítás! Nemcsak engem s tökéletlenségeimet látja maga előtt az Úr, hanem az Oltáregyesületnek a földön élő szent tagjait is énbennem. Milyen boldogító, édes teher mindenkit vinni a magam személyében az Úr elé! Milyen felbecsülhetlen formája a lelki közösségnek!

Ismerjük föl milyen nagy halálával is tartozunk az Úrnak azért, hogy országának ilyen munkásai lehetünk! Emeljük fel tekintetünket és az élet — egész óriás terén — lássuk meg az aratásra váró búzakalászokat. «Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő vetésébe. De menjünk ám magunk is!» Dolgoznunk kell az Úrral, mert «aki nem gyűjt Velem, az szétszór.» *Imádság, szó, tett és jó példa, főleg a «Szeretet kötelek»-nek egyesítő erejében van hivatva eredményesen dolgozni a Krisztus országaért.*

Teljes búcsúk: Jan. 1-én, jan. 4., jan. 5., jan. 6-án, és a szokásosak.

A szokásos éveleji ünnepélyes engesztelő kilencnapos ájtatosság jan. 29-től febr. 7-ig lesz az Örökimádás templomban.

Központi.

Az Eucharisztia a szépség kincsesbányája.

«Látá tehát az asszony, hogy a fa evésre jó és szemre szép és tekintetre gyönyörű; és vón annak gyümölcséből és megevé és ada férjének, ki szintén megevé» (Mózes I. 3, 6). A paradicsomkert tiltott fájának gyümölcséről van itt szó, melyből ősszüleinknek az isteni parancs értelmében nem lett volna szabad enniök. Bizony tévedhet az ember annak megítélésében, hogy valami igazán szép-e, sőt nincs fogalom, melynek meghatározásában oly sokféle különböző felfogás nyilvánult volna meg, mint a szép fogalma. A bűn, a gonoszság is a szép álcát ölti, hogy kárhozatba döntse az embert nemcsak a gyakorlati életben, de már az elméletben is, hiszen akadt oly bölcselőnek nevezett tévelygő is, aki szépségnek vallotta mindazt, ami a nemi életet a legkáprázatosabbá teszi. Amit az ember szépségnek ítél, annak lesz rabja. Nagyon fontos tehát, hogy a szépség katolikus fogalmával megbarátkozzunk.

Tökéletes az, ami természeténél fogva bír a szükséges kellékekkel ahhoz, hogy létezésében és működésében hiánytalan legyen és ha rendeltetése szerint való célját elérte, úgy teljesen tökéletes a maga nemében. Az ilyen lényt jónak is mondják, ha természetének megfelelő létezése és működése hiánytalan, kifogástalan: «És látá Isten mindent, amit alkotott vala és igen jók valának» (Mózes I. 1, 31). Ilyen értelemben vallják Plátó és Arisztotelesz is, hogy «amik jók, szépek is». Akvinói Szent Tamás, az angyali Mester, a bölcselők Fejedelme szerint pedig azok a lények szépek, melyeknek általunk megértett tökéletességei irántuk tetszést, szeretetet váltanak ki lelkünkben: «pulchra sunt, quae visa placent». A szépélvezet tehát tárgyi alappal bíró alanyi élmény és a szépség a lény tökéletességének megérthetőségén alapuló szeretetreméltósága az örökérvényű katolikus bölcsélet szerint.

„Megáldom a világot”.

A szépség nem vegyes, hanem tiszta tökéletesség, vagyis természeténél fogva szükségszerűleg nem foglal magában tökéletlenséget is, míg a vegyes tökéletességek természetüknél fogva szükségszerűleg foglalnak magukban tökéletlenséget is, például a testi lényiség szükségszerű velejárója az oszthatóság, a tehetetlenség, a helyhez kötöttség, a tenyészeti élet velejárója az anyagi oszthatóság, az érző élet velejárója a testi szervektől való függés, észbeli okoskodásunk velejárója a csak részletekben megismerni tudás. Világos, hogy a végtelenül tökéletes Istenről vegyes tökéletességeket állítani képtelenség, például hogy teste van, hogy táplálkozik, érez, esze van stb. A tiszta tökéletesség ellenben, mely szükségszerűleg nem foglal magában tökéletlenséget is, természetes mivolta szerint, formaliter Istenről is állítható, például hogy él, szellemi lélek, értelemmel és akarattal, sőt kifelé, vagyis a teremtményekkel szemben korlátlan szabadakarattal bír, hogy végtelenül szép és végtelenül szereti a szépet teremtményeiben is.

Minden szépért és jóért lelkesedő, rajongó ember, ide figyelj! Isten végtelenül szép, mert végtelenül tökéletes és jó s tökéletességén alapuló szeretetreméltóságát is meg tudod érteni. «Kérdezd meg csak a barmokat és megtanítanak téged; és az égi madarakat és megjelentik neked. Szólj a földnek és megfelel neked; és elbeszéli a tenger halai. Ki nem tudja, hogy ezeket mind az Úr keze alkotta? Kinek kezében van minden élőlény lelke és minden emberi test szelleme.» (Jób 12, 7—10.) Szent Pál apostol Róm. 1. 19—25. szerint pedig ami Istenben láthatatlan, a világ teremtésétől fogva munkáiból megérthető és látható úgy, hogy menthetetlenek még a pogányok is, akik nem megfelelően dicsőítették Istent és nem adtak neki hálát. Felcserélték a halhatatlan Isten dicsőségét a halandó ember, sőt a madarak, a négylábúak és csúszómászók képmásával, az Isten igazságát hazugsággal cserélték fel s inkább tisztelték és szolgálták a teremtményt, mint a Teremtőt, ki mindörökké áldott legyen». Minden igazi szépnek és jónak a jóságos Isten nemcsak örök Mintaképe, de Teremtője is. A megérthető tökéletességen kívül a szépség legkiválóbb tárgyi alapja a minél tökéletesebb élet. Mily végtelenül szép Az, ki a szellemi élet utólérhetetlen örök világosságában tündöklék lelkiünk éltető Napjaként, «mert az Isten szeretet» 1. János 4, 8, az önmagát szétárasztó jóság, bonum diffusivum sui. Annál szebb vagyok, minél tökéletesebben hasonlítok a háromszemélyű egy Istenre.

Semmisem tesz oly rúttá és gyűlöletessé, mint a bűn, legrútabb és leggyűlöletesebb az elkárhozott, kiben Isten képe és hasonlósága teljesen el van torzítva: Isten örök haragja marad rajta; «szent vagy Uram», mert így ítélte. Ellenben, mily szépek a mennyei Angya-

lok és Szentek, különösen a megdicsőült ember-Krisztus és szeplőtelen Szűzanyja, a Szépszeretet Anyja, hát még Isten! «Felfoghatatlan és kimondhatatlan». A Szentlélek sajátos értelmi működése a gyökere a szépszeretet gyakorlati megvalósulásának.

Erthetően előadtam egy más cikkemben, hogy az Atya és a Fiú saját származatlan személyi bölcsességünk fényében választják egymást kölcsönös szépszeretetük tárgyául és ezen szépszeretetük gyakorlati megvalósításával származtatják a Szentleket, mert a gyakorlati szépszeretet gyökere a szépszeretet szolgálatában működött értelem. A Szentlélek-Isten sajátos gyakorlati értelmi működése tehát gyökere és «Ereje» a kifelé is tevékeny örök isteni szépszeretethez, melyet az Atya és a Fiú valósítanak meg Szentlekkük vezérlete mellett. Az örök szépszeretet irányzatában való értelmi működésnek ugyanis cselekvő alanya a Szentlélek, az Atya és a Fiú kifelé is való örök szépszeretete «Tűz»-ében világító gyakorlati Bölcseségtulajdonos, a harmadik isteni személy «Istennek nemcsak Szíve», de «Istennek Ereje» is.

Egyházunknak a legszentebb Szentháromságról szóló tanítása a legerkölsnevelőbb élő Példát tárja fel számunkra. Örök boldogságunk, tökéletes szépségünk elérésének elengedhetetlen alapfeltétele az örök Példa szerint gyakorolt isten- és emberszeretet a Szentlélekben, aki hasonlatosság útján egyesít minket az Atyával és a Fiúval: ez a szent kegyelem, malaszt, gratia akvinói Szent Tamás szerint és ezt édes Megváltónk érdemei által a Szentlélek-Úristentől kell kérnünk. «A gyakorlati életté vált, az öntudatosan átélt isten- és emberszeretet, vagyis az erkölcsös élet», ez a legkiválóbb szépség a Szentlélek-Isten ajándéka és öntudatosan értékelő szabadakaratom műve a széppé érlelő tevékeny katolikus keresztény bölcsesség. Amekkora készséggel buzgólkodunk kegyelmeit elfogadni és kihasználni, oly mérvben fog a háromszemélyű örök Világosság nekünk is fényeskedni. «Kegyelmeid kihasználhatása végett csak minden fölött való szeretetteddel ajándékozz meg, Uram! és gazdag vagyok eléggé, egyebet a világon mitsem kívánok, csak, hogy minden fölött tudjalak szeretni» (lojolai Szent Ignác imádsága). Földi életünk asztalánál a Gondviselés által kiosztott kártyákkal törekszünk földi szerencsénket összenyerni, de ha kedvezőtlen kártyákkal ez nem is sikerül teljes mértékben, nem a földi sikerek, hanem csakis isten- és emberszeretetünk mérve dönti el az úgy különböző mérvben kiérdemelhető örök üdvünket.

Az Úr Jézus mondja Szent Jánosnál 16, 13—15., hogy a Szentléleknek semmije sincs, amit nem az Atyától és a Fiútól venne, akik küldik Őt, hogy a világ végéig munkálkodjék: szépítsen az anya-

szentegyházban és az emberek lelkében. Megérthettük, hogy a Szentlélek csak ott működik, csak ott szépít, ahol az Atya és a Fiú akarja, mert a kölcsönös bennfoglaltságnál fogva, (per circuminsessionem) a Szentlélek az Atyában és a Fiúban akar, hiszen vezérlete ellenállhatatlan Isten belső és külső életében; márpedig Üdvöztőnk ki nyilatkoztatása szerint a kegyelmek legfőbb forrása az Eucharisztia a jól felhasznált szentmiseáldozatok és szentáldozások formájában. Nélkülük meghalunk, elpusztulunk erkölcsileg, nélkülük nem lehet élet mibennünk!!! Nélkülük még földi szerencsénket sem érhetjük el, «mert — az Írás szerint — a bűn szegényekké teszi a népeket». Aki igazán szép akar lenni és szép földi életet is akar élni, az eucharisztikus Úr Jézus szentséges Szívében, az igazi szépség kimeríthetetlen kincsesbányájában keresse az igazán széppé érlelő kegyelmek szívesen nyújtott ajándékait. A krisztusi béke az egyesek, a családok, a társadalmak és nemzetek számára a nemzetközi békével együtt az Eucharisztia körüli buzgólkodásunknak lehet csak boldogító jutalma itt ezen a földön, mert az Eucharisztikus Szív küldheti csak a Szentlelket.

«... Forrassz össze békeességben minden népet s nemzetet:» eucharisztikus Jézusunk szentséges Szíve! jöjjön el a te országod. Szépszeretet Anyja! könyörögj érettünk, hogy édes magyar hazánk, a regnum Marianum és az egész földkerekség az eucharisztikus Úr Jézus országa legyen: regnum eucharisticum. Amen.

Ave M. I. N. D.! Mária!

Juhász Béla.

Tisztelet parancsoló vallásosság.

Egyik nagy francia napilapból ollóztuk ki az alábbi kis epizódot, mely valóban nem mindennapi esetet tár elénk s egyszerűségében is mély benyomást tesz a gondolkodó lélekre. De halljuk a történetkét!

Napoleon nem volt különösebben áhítatos, mégis megőrizte elég híven a vallásos eszméket, melyeket gyermekkorában szerzett vallásos nevelése által. Hatalmának tetőpontján állott, mikor egy alkalommal Párisban, a színházban volt, hol a híres Talma nevű színész játszott előtte. Magával vitt ez előadásra egy apródot — de Rohan Chabot herceget —, akit kedvelt s óhajtott saját szerencséjéhez kapcsolni.

A császár szórakozott arccal követte az előadást és vizsgálgatta a résztvevőket. Szemei többízben megállapodtak a fiatal hercegen, ki magába mélyedő arckifejezéssel ült közelében s nagyon keveset lát-

szott törődni azzal, ami a színpadon lejátszódott. Kezeit kitartóan elrejtve tartotta szőrméi ráncai között, a térdén. A császár egyszer csak hirtelen lehajolt, jobbkezevel a szőrme alá nyúlt — s megragadta az apród kezében lévő — rózsafüzért.

Ezidőben a rózsafüzér nem állott nagy becsben s az apród jó dorgálást várt érte.

— Ah, Fenség, most magát rajtacsíptem! — mondá Napoleon az egészen megzavarodott ifjú hercegnek. — Nos, jól van, ez nekem örömet szerez! Maga fölötte van a jelenetnek! Egykor ember lesz magából!

Es visszanyujtva neki rózsafüzérét, folytatá:

— Folytassa, nem fogom zavarni többé!

A véletlen eset szemtanui nem mertek nevetni, miután így hallották beszélni a császárt. S az apród, ki így imádkozott, valóban emberré lett! Mint Besançon bíboros-érseke halt meg s egyházmegyéjében jótékonyágának és jámborságának igen kedves emlékét hagyta.

KOPOGTATOK AZ OSTYA AJTAJÁN.

A föld, amelyen egykor megszülettem,
messze vetett. Ma száműzött vagyok.
Nincs otthonom e kőházrengetegben.

Lihegve járok szerte hónaphosszat:
hol lesz tanyám, hát hol lesz otthonom?
kevés tavaszt magamnak hol orozzak?

Én jóanyám, püspököm, sok ezernyi
hívem, ha látnátok: szegény szívem
mennyre nem tud itten megpihenni!

Alkonyatkor kigyúlnak mind a lámpák
— neonfény, izzó kőházhomlokok —
és szememet fényrévületbe rántják.

Eszembe jut egy fény, mely halk s homályos
és minden földi fényen átviláglo
(belőle ég a falu és a város):

az örökmécs, mely Istent ragyogtatja
falumunkásnak, városproletárnak
s a lelkiélet holdvilágát adja.

Templomba térek — meghallgatja tán
a nagy Valaki szívem halk dobbanását —
s kopogtatok az Ostya ajtaján.

Pakocs Károly.

ÉNEKELJÜNK.

Éj van Betlehemben, tüneményes éjjel,
az égen csillagok ragyognak szerteszéjjel;
egy a többenél tündöklőbbben ragyog,
rozzant istállóban glóriás anya mosolyog.

Pálmafák fuvalma rezdül a titokzatos éjben
s mély titkok sejtése zúg át emberi szíveken;
lebeg, mint végtelen tengerek felett a sirály,
messze tájakról elindul három bölcs király.

Hódolat, szeretet, öröm a kíséretük,
aranyat, tömjént, mirhát visz kezük;
vezeti őket a csillag nyílegyenesen,
szalmás jászolban pihen egy kiseded kedvesen.

A gyermek Jézus kiszabadításunkra született,
megváltónk lett és Király a királyok felett;
a három bölcs: Gáspár, Menyhért, Boldizsár,
ők érezték a keringő csodás titkokat már.

Énekeljünk a pásztorokkal tiszta angyal-éneket,
e dicsérő dal szálljon-szálljon, érintse az Egeket;
imádás, hála-virágzirmokból kössünk csokrot
a kis Jézusnak jászolában készítsünk puha pászitot.

Kolossváy Dezsőné.

KRÓNIKA.

Békemise az Örökimádásban.
Nemcsak akkor kell imádkozni a békéért, ha már háború van; és nemcsak a külső békéért, hanem a lelki békéért is kell imádkoznunk. Vannak ugyanis a lelkiéletben is háborúságok, veszedelmes nyugtalanságok, egy helyben taposó őrldések, amelyek egyáltalában nem jó légkört teremtenek az Úr szolgálatára szempontjából. Így tehát mindig időszerű a békéért való könyörgés. Külföldön több országban állandóan békemisért mondatnak, a misedíjat adományokból gyűjtve össze. Mi is az esztergomi egyházmegyei hatóság 7761/1939.

sz. engedelmeivel beállítottuk a békemisért az Örökimádás programjába, hogy a szentségi Úr Jézus engesztelésének magyar szentélyében is folyton — az év minden napján — legyen könyörgés, mégpedig a legnagyobb imádsággal, a szentmisével a békéért.

A szentmisét mindennap 8 órakor egy román megszállt területről menekült pap mondja. A misedíjat adományokból nyerjük. Mindkét portánkon perselyt helyeztünk a beszélőrácsra s eddig e perselyekben mindig volt 3—4 szentmisére való előleg. Az az előny itt, hogy ha valaki nem is tudja az egész

3 P-t befizetni, hanem 20—30 filléres, vagy még kevesebb alamizsnával járul hozzá a misedíjhoz, ezzel része van a szentmisében. Az eucharisztikus lelkek bizonyára szívesen karolják fel e gondolatot és propagandát csinálnak a békemisének. Adományok «békemisére» jelzéssel Mária Reparatrix zárda (IX., Üllői-út 75.) vagy az oltáregyleti irodába (IX., Üllői-út 77.) küldendők.

Cattani bíboros úr őminenciája lett az Oltáregyesület protektora. Szerencsés választása a Szentatyának. Öröme és reménysége az Oltáregyesületnek.

Új elnököket választottak a Bpest Kada-utcában *Sziebert Méda*, a Szentimrevárosban *Nádaskay Richárdné* személyében. Isten áldását kérjük munkásságukra.

Új Oltáregyesület k alakultak Bpest-Magdolnaváros Szent László-út 143. sz. alatti kisegítő kápolnájában, ahol nov. 22-én a központi ügyv.-ig. fejtette ki a szép számmal összegyűlt tagoknak az oltáregyesületi hivatást), *Tótszentmártonban* 70 taggal, *Jászkarajenőn* 208 taggal, *Tilajon* 152 taggal, azonkívül *Nyögéren*, *Sotonyban*, *Bejegyertáson*. Legyen mindegyik alakulat az Úr Jézus igaz vigasztalása!

Magyarnándoron most folyik az oltáregyesületi toborzó-szervezőmunka. Kótai Zoltán káplán buzgó munkájának eredményeiről ideiktatunk pár tanulságos sort:

«Örömmel számolhatok be az avatás előtt tartott lelkigyakorlat eredményéről. Az elküldött tagok névsora elmond mindent. Tekintettel arra, hogy csak a bejegyzett tagok részesülnek az Egyesületnek engedélyezett búcsúban, azért újra elküldtem az eddigi bejelentettek névsorát is, mert nem tudom bizonyosan, hogy kiknek a nevét küldtem el eddig? A többlet munkájukért szíves elnézésüket kérem. A jövőben külön is jegyzem. Sikert a Legényegyesület zömét betoborozni, a leánykör eddig kimaradt tagjait, és ami a legnagyobb, sikerült egy pár 30—40 körüli férfit is

beszervezni. Ezzel megtört a jég, és ha a Jó Jézus segít, hamarosan többről is küldhetek névsort... A multkor kért 150 jelvény kevésnek bizonyult, azért kérek még 30 darabot, valamint felvételi füzetet is 60 darabot. Gondolom, ez is el fog fogyni! Gyűjtjük a pénzt csukott gyóntatószékre, mert eddig két hitványka kánpad szolgálja ezt a célt. Már 120 pengő van rá. A beállott fagy miatt abbamaradt a templom belső festése. Részletenként festettük ki eddig. Legelőször a főoltárt, majd a szentélyt és most került volna sorra az ablak-közök kifestése is, de a hidegben nem ajánlatos az olajfestés, mert nyárra megrepedezik. A festéket, illetve annak árát egy hét alatt összeadták, a munkát is ingyen végzik a legények. Észrevétlenül megszépül a kis templomunk. A festés után a szőnyegek, orgona, keresztkút stb. kerülnek sorra. A tagok lelkesen dolgoznak, mutatja az is, hogy a tagok létszáma 80-ról 176-ra emelkedett. Mindenki hozott magával egy közömbös, vagy megrögzött szomszédot, aki a lelkigyakorlat után szintén beállt közénk. Most igyekezem őket állhatatosra szoktatni, nehogy hamarosan cserbe hagyjanak. Számítok egy pár visszaesésre, de még több új jelentkezőre. Az Oltáregyesületnek tulajdonítom azt az eredményt is, hogy tegnap, bár a falu búcsúja volt, nem táncolt* senki sem a faluban. Eddig nem lehetett ezt elérni. Végeredményben az Úr Jézus illeti a hála, hogy ennyire megszerettette Magát az emberekkel, hogy végre kezdik megtartani a parancsokat!

Az ünnepélyes tagfelvételle háromnapos lelkigyakorlattal készültek, melyet sokszorosított lapon így adtak hírül:

LELKIGYAKORLAT!

A magyarnándori Oltáregyesület tagjainak felavatását lelkigyakorlat előzi meg. A lelkigyakorlatra azonban nem-

* Advent volt!

csak a tagokat, hanem mindenkit szeretettel meghívunk.

Tudnivalók.

1. A lelkigyakorlat kezdete november hó 30-án, befejezése december hó 2-án este.

2. Mindennap három szentbeszéd lesz: reggel 8 órakor, délután 3 órakor és este negyed 7 órakor.

3. Minden szentbeszédet ájtatossági gyakorlat előz meg. Ezen is vegyünk részt mindnyájan pontos időben! *Fél nyolckor* szentmise; *fél háromkor* rózsafüzér, illetve kereszttúti ájtatosság; *hatkor* litánia.

4. Az ájtatossági gyakorlatok mindegyike előtt két harangszó lesz: első és a beharangzó.

5. Aki legalább öt szentbeszédet meghallgat és az előírt követelményeknek (gyónás, áldozás stb.) eleget tesz és jelen van az utolsó beszéden, teljes búcsúval járó *pápai áldásban* részesül!

6. Imádkozzunk a lelkigyakorlat sikeréért és a jóban való állhatatosságért! Követendő példa! Isten áldja meg a példaadókat és a követőket is!

Az Oltáregyesület választmányi ülésén dr. Mészáros János orsz. igazgató bevezető beszédében a következőket mondotta:

— «Sok az aratás, kevés a munkás» most szállóigévé lett egész Magyarországon, mert az Actio Catholica ez évre világi apostolok keresését, betanítását és elindítását tűzte ki célul. Az emberiség sorsa nagy válságokon vezet keresztül: pusztító háborúk, üldözések az osztályrésze az emberiségnek. Béke az embernek — ha megadja Istennek a dicsőséget. A mai kor szenvedései — bár van valami szemernyi igazság e tanokban is — homlokegyenest ellentétben állanak Krisztus tanításával. Az emberi létfenntartáshoz mindenkinek joga van. Annyit kell változtatni, amennyit szükséges. «Les extrêmes se touchent». Mi kis sziget vagyunk, amelyet a szélső nacionalizmus és kommunizmus nyaldos. Érthető, hogy az Actio Catholica ezt tűzi ki: «Világiak Krisztus országáért».

Ebben a sötét időben a papság munkája nem elegendő, hogy Krisztus országát megvédje.

A világi apostolok képzése. Nagy a tudatlanság. Ez a legfőbb akadály a Egyház iránti buzgóságnak. Azért van most egy nagy hittanítás a felnőttek számára.

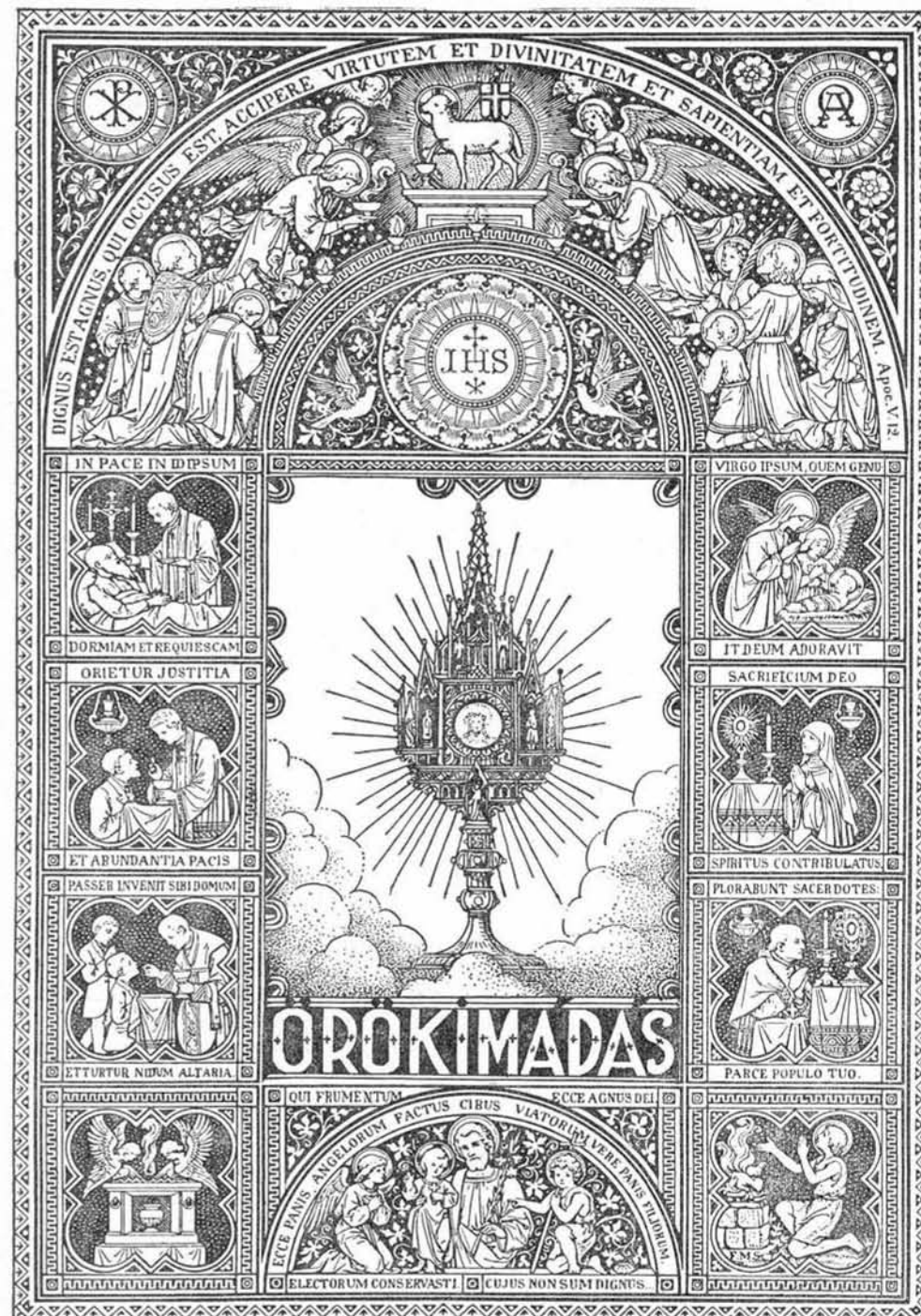
Mi köze ennek az Oltáregyesülethez. Az Oltáregyesület, amikor a legméltóságosabb Oltáriszentség kultuszát tűzi ki céljául — az apostolkodás gyökerét találja meg. Az első keresztények azért voltak apostolok, mert olyan nagy kapcsolatban voltak az Oltáriszentséggel. Magyarországon is ez volt az első apostolkodás, mely a hitközönyt megszüntetni és a buzgóságot feléleszteni törekedett. Oltár-, templomdiszítés, szentségimádás és gyakori áldozás bevezetése különösen alkalmas az apostoli lelkület felélesztésére. Tegyük meg mindent kiki a maga körében, hogy legyenek buzgó apostolai Krisztus szent ügyének. Igazi hazaszeretet sem létezik enélkül. Szent István mutatta meg, hogyan kell mindent latba vetni Krisztus szent Egyházaért. Így tegyük mi is.

Tokaj templomablás, **Ecser** a sekrestyében pusztító tűz miatt soronkívüli segítségben részesült az Oltáregyesülettől.

Diszoklevelet a decemberi választmányi ülés nyolc fiókoltáregyesületnek ítelt meg az Oltáregyesület nyolc évtizede (80 éves volt nov. 6-án a B. O. K. Oltáregyesület) alkalmából. Az oklevelek elkészültéig titokban tartjuk kik a kitüntettek.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Dezső István:** A szentmise — apostolképző iskolánk. — **Gálosiné Ottlik Myra:** A Szent Szűz tisztulni megy... — **Német István:** Látogatás a Szentcsaládnál. — **Rogács Ferenc:** Oltárvirágok, Elmélkedő imádság. — **Központi:** Imaszándékunk: Az engesztelés.

A szentmise — apostolképző iskolánk.

I.

Az Egyház világi apostolokért imádkozott az adventi Krisztustváró időben. Milliók kérték: harmatozza az Ég onnan felülről a szíveket átalakító isteni kegyelmet és tegyen fogékonnyá Jézus tanítására — de különösen Isten szeretetére! — mindannyiunkat, hogy papok és hívek együttesen tevékeny, munkás élettel küzdjünk az istentelenség, a bűn és sötétség pusztító hatalma ellen és a lelkekben utat nyissunk Krisztus világosságának, ismeretének és szeretetének, hogy valójában eljőjön közénk az Isten országa.

Ebben az imádságos szent hadjáratban mély bátorító tudat mindnyájunk számára az, hogy a mi isteni mesterünk gondoskodott Krisztusi apostolképző iskoláról is. A lelkeket mentő, áldozatos szeretetnek van már régóta képzőiskolája — és ez: az újszövetség csodálatos áldozata — a szentmise.

Csak el kell mennünk a szentáldozatra és ki kell tárnunk őszintén a szívünket-lelkünket, hogy befogadhassa elménk az örök világosság fénytengerét, szívünk Jézus érzelmeit, lelkünk az Isten drága kegyelmeit. Át kell adnunk magunkat az Úr föltétlen szolgálatára, hogy más emberekké váljunk, Istenben újjászülessünk és azután újult erővel dolgozzunk felebarátunk üdvén és a világ megszentelésén.

A szentmisében nevelődnek Jézus testvérei, itt képződnek, tökéletesülnek és szentelődnek meg az Isten gyermekei. Az apostolok idejétől fogva mindig Jézus szívéen-véréen nőttek föl a szentek. Belőle merítettek bölcsességet a hittudósok, tőle kapták tisztaságukat a szűzek, bátorságukat a hitvallók és áldozatos szeretetre, életük hősie áldozatára az érettünk önmagát adó isteni áldozat készítette elő Krisztus diadalmas vértanúit. A szeretet munkájában az «örök szeretet» volt a nevelője és példaképe az irgalmasság angyalainak és szamaritanusainak egyaránt.

«Most is azért járunk szentmisére, Jézus Krisztus áldozatára, mert a megigazulást tőle kapjuk, s azt a testet s világot legyőző s minket szépségbe, most, majd hallhatatlanságba, később öltöztető erőt tőle kapjuk.» (Prohászka: Élet kenyere. Összes művei XXIV. k. 370. lap.)

ÖRÖKIMÁDÁS

A szentmisében nemcsak Jézus buzdító igéit halljuk, és mennyei Atyánkat az alázatos Megváltó könyörgésével együtt ostromoljuk, hanem az örökélet forrásából erőadó buzgóságot és tüzetgyújtó szeretetet is merítünk, ha egész szívvel-lelkekkel beállunk Jézus munkájába: a megváltói szeretet szolgálatába.

Igy a köztünk levő Jézus akadálytalanul dolgozhatik azon, hogy megvalósítsa örökszándékát: önmagához hasonlóvá tegyen minket mindenben, — még az áldozatos, apostoli szeretetben is.

Előkészület az alázatos szeretetre.

Ha minden imádságra előbb elő kell készítenünk a lelkünket, hogy «ne legyünk, mint az istenkísértő ember» — tiszteletlenek vagy érzéketlenek a végtelen Szentség iránt, — akkor az újszövetség tiszta és szent áldozatára, Jézusnak és önmagunknak föláldozására, szintén készülnünk kell.

Az előkészületre maga az Isteni Mester tanít meg.

«Tudjátok-e, mit cselekedtem veletek? Ti engem Mesternek és Úrnak neveztek s jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát én, a Mester és az Úr, megmostam lábaitokat, ti is tartoztok egymásnak lábat megmosni. Mert példát adtam, hogy amit én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjétek.» (Ján. 13, 12—15.)

Ezt mondotta az Istenfia, amikor az ég és föld csodálatára irgalmas és embernevelő, alázatos, testvéri munkáját — tanítványainak a lábmosását — bevégezte. Porig alázta magát a végtelen Szentség, bűnös tanítványainak lábaihoz borult, hogy megmossa és megtisztítsa őket nem is annyira testileg, mint inkább lelkileg. «Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.» — mondja nekik. Hogy engem megérthessetek és velem tarthassatok, tisztának kell lennetek minden bűntől, minden rendetlen vonzalomtól, hajlamtól, emberi önzéstől, világias, földies, anyagias, alacsony gondolkozástól és szellemtől.

A lábmosástól szabadkozó Szent Péternek pedig ezt feleli: «Amit én teszek, te azt most nem érted, de majd megérted azután... Ha meg nem moslak téged, nem lesz részed énvelem.» (Ján. 13. 7. 8.)

Ha gondolkozástokban és érzétekben meg nem tisztultok, nem lehettek az én igazi híveim. Nem lehettek velem még munkában sem, küzdelmekben és dicsőségemben meg annál kevésbbé. Külsőleg hozzám tartozónak vallhatjátok magatokat, azonban lelketek törekvése, szívetek szándéka és életetek iránya nem velem tart.

Az én példám szerint alázatos lélekkel le kell borulnotok, hogy a bűneiteket megbánjátok, a bűnbánatban új szívet, új lelket kapjatok és azután egymást gondos, segítő szeretettel támogassátok és erősítsétek az Isten gyermeki szolgálatában.

Az Úr Jézus ezzel az alázatos és bűnbánó lélektisztítással és saját példájára való hivatkozással készíti elő tanítványait az első szentmisére, a végtelen szeretet-áldozat bemutatására és az áldozati kegyelem befogadására.

Hívja és segíti is őket az áldozatra. Hiszen a bűnért nemcsak az Istenfiának kell szenvednie, hanem főképpen a bűnös embernek; akkor pedig — úgy kívánja az igazság is! — necsak a végtelen szentségű Ige szenvedjen, de vele együtt Isten igazságosságát kerlelje a bűnös is; necsak az Isten báránya adja oda magát a világ bűneiért, de áldozza föl önmagát egészen, minden fenntartás nélkül Ádám-nak gyarló ivadéka is. Együtt Jézussal, hogy áldozatunk a mennyei Atya előtt kedves és elfogadható legyen. Együtt mindannyiunkért a Mester szándékával érületével és buzgóságával.

Őszinte bűnbánat, töredelmes és minden jóra készséges lelkiület: ez kell előkészületül Krisztus áldozatához. Vagyis: szakítanunk kell bűnös, önző természetünkkel, meg kell válnunk a világ hiú és semmitérő látszatától, hogy igazán élhessünk az Istenben.

Nem hiába hangzott el oly sokszor: Tartsatok bűnbánatot, mert elérkezett az Isten országa!... Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcseit. Ha bűnbánatot nem tartotok, mindnyájan elvesztek... Vessétek le a régi embert, öltözzetek Krisztusba... «Mert megjelent az Üdvözítő Istenünk kegyelme embernek s arra oktat minket, hogy tagadjuk meg az istentelenséget s a világi vágyakat s éljünk józanul, igazán és jámborul e világon, várva a boldog reménységet s a nagy Isten és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének eljövételét, ki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól s jócselekedetre igyekvő, tulajdon népévé tisztítson.» (Tit. 2, 11—14.)

Isten népe ártatlanságban tiszta vagy a bűnbánatban megtisztult szívvel-lelket emel az Istenhez, hogy lélekben és igazságban szolgálhassa, dicsérhesse és imádhassa az Urat. Mert az Atya — az újszövetségben — ilyen imádókat kíván. (V. ö. Ján. 4, 23.)

(Folytatása következik.)

Dezső István.

A Szent Szűz tisztulni megy...

Szent Szűz, Te tisztulni mentél
És áldoztál fehér galambokat,
Bár szíved szűzi ragyogása
Homályba borítá az Alpokat.

Ó, vidd az én bűnöktől terhes
Szegény-szívem is áldozatul,
Mert ezernyi rém száll az éjen át,
Csapkod a szél, süvölt vadul.

És Te mégy tisztulni: ragyogó Szűz,
Viszed: Istentől fogant Gyermeked,
— Ajánld Néki alázatos utadon,
Könnyekben ázott, szegény szívemet.

Gálosiné Ottlik Myra.

A Szent István-Társulat karácsonyi kiadványai közül kiemeljük a következő könyveket:

Szent Gertrúd, az isteni szeretet követe. Ford.: dr. Dombi Márk. 572 lap terjedelmű, ízléses kiállítású könyv, amelynek tartalma minden eucharisztikus lelket közelről érdekel. Az Úrral «Szívet cserélő» Gertrúd a lelkiéletnek legmélyebb vizeire evez és ott adja az élet minden változásaiban eligazító irányításait. «Haladók»-nak való, de kezdeni is lehet általa a haladást.

Hogy mindnyájan egyek legyünk. — Marianov—Szántay-Szémán. — Szent Péter kupolája tíz évszázadon keresztül uralkodott azokon a népeken, akiknek utódai most a görögkeleti vagy görög nem egyesült (szerb, bulgár, román, orosz) egyházakban élnek. Nem lehet közömbös számunkra az ő visszatérésük (unió) az Anyaszentegyházba. Hazánkban Szántay-Szémán prelátus a legbuzgóbb előmozdítója az uniós törekvéseknek s most a munkában résztvevőknek kézikönyvet — útmutató és imádságos könyv is — adott. Sok elmélkedési anyagot ad, amelynek nagy hasznát vehetjük mi is.

Látogatás a Szentcsaládnál.

Drága, jó Lélek! Még karácsony van, mikor ezeket a sorokat írom, de mire betűim napvilágot látnak, már Gyertyaszentelő lesz. Éppen jó, mert ez az ünnep még a karácsony utórezgését adja s úgy mutatja be nekünk a kis Jézuskát, ahogy Ő nekünk a legkedvesebb: emberi karokban.

Vándorol az áldott, isteni Cseppség. A Szűzanya öléből Simeon karjára száll, onnan meg Anna asszony szorítja magához az édes Jézuskát csak azért, mert gyermek, mert kíváncsi, nekünk való, édes kicsiség az Istenfia. Ennek láttára boldogan eszmélünk arra, hogy ezt szomjazza a mi lelkünk, hogy ilyen közel legyen hozzánk és ennyire kézzelfoghatóan a mienk legyen a jó Isten, az a nagy Isten, kiben élünk, mozgunk és vagyunk és mégis elérhetetlen magasságban van az otthona felettünk.

Jézuskában beteljesült a mi álmunk. Mienk a jó Isten, kezemben tartom őt, ki lényében megfoghatatlan. Mint aranyos kicsi gyermekben gyönyörködöm benne és élvezem rajta, hogy neki is gyönyörűsége, hogy velünk lehet úgy, mint egy közülünk.

Gyönyörködni az Istenben, mint ennivaló kicsi gyermekben, de nagy boldogság! Igazi mennyország a földön. Ezt az örömet elsősorban és legteljesebben a Szűzanya élte át. Az Evangélium nagyon szűkszavú e téren, de a szerető, figyelmes, szemlélődő lélek sokat meglát és nem tud betelni ennek a bensőséges viszonynak melegségével, mely a Szűzanyát és a kis Jézuskát kölcsönösen egymáshoz fűzi.

Gondold csak el, Drága Lélek, minő meghatóan bájos jelenet az a földön, ahogy a Szent Szűz édesanyjai gyengédségével és becéző örömeivel kedveskedik Gyermekének. Mikor olyan sugárzó arccal mélyen a szemébe néz, abba az ártatlanságba, kerekrenyűt, felhőtlen, szelíd fényű két kicsi gyermeki szembe és anyai mosolyával kicsalja belőle az első gyermeki mosolyt, az első látható lélekzudulást, az első örömet, hogy Ő él, hogy itt a földön van, hogy Őt szeretik, hogy neki édesanyja van. Aztán gondold el, hogy ezek a kicsi gyermeki örömsugarak mind gyakrabban lesznek, fényben ragyogóbbak, időre hosszabbak, tartalommal mélyebbek, kedvességben melegebbek, örömben sugárzóbbak lesznek. Aztán tedd hozzá az ennivaló kicsi száj gögicselő hangját, csilingelő muzsikáját, kacagó jókedvét, no meg az aranyos kis kacsók repeső lelkendezését, vagy ahogy jólesően simogatja a bársonyos anyai arcot és görcsösen szorongatja az elcsipett hajfürtöket. Mondd, van-e ennél kedvesebb, bájosabb, melegebb, szívhezszólsóbb a földön! Ennyire ember lett, ennyire mienk lett az Isten. Ezért nem tudjuk, nem akarjuk, nem lehet feledni a Betlehemet. Az emberszerető Isten jósága, irgalma jelent meg ott.

De maradjunk még a Szűzanya és a kis Jézuska társaságában. Minden családban emlékeztetés esemény, mikor a gyermek az első szavakat kiejti s az első imát tanulja. Hogy várta ezeket a Szűzanya, hisz minden szó a lélek rezgése, a lélek üzenete. Minden szó egy-egy hullám a lélek titokzatos mélyéből, — ahol a gondolat, öröm, szeretet fakad, — mely ha partot ér, hangzik s ezzel átönti egész tartalmát egy másik lélekbe, mely azt összes színezetével felfogni képes. Így született a Szűzanya legédesebb öröme, mikor először hallotta a kis Jézus ajkáról: mama, anyám. Hallott ő már angyali szokat, de ennek a csengése, tartalma, üzenete, melegsége felülmul mindent. Most gyermeke mondja neki a legédesebb szót: anyám. S ebben az Istenfia üzeni a gyermeki szív legbensőbb örömét, legnagyobb boldogságát: anyám. Hogy forr össze aztán a két lélek, a két üzenet a boldog anyai, boldog gyermeki csókban. Így tud az Isten embert szeretni!

Avagy lehet-e bájosabb jelenetet elgondolni, mint mikor a Szűzanya imádkozni tanítja az isteni Gyermeket. Angyalok öröme méltó, ahogy kicsi kacsóit összekulcsolja, ahogy égre nézni készíti és példájával hivatgatja, majd ajkára adja az első imádságos mondatot: Atyám... szeretlek. S az áldott Jézuska utána mondja. Ezzel megszületik a legszebb, a legértékesebb imádság a földön, mert azt az Istenfia mondja. Megnyílt az ima legdrágább zsilipje, honnan a legfőbb glória száll az égbe, most még pici gyermeki hang csilingeli azt, később az átvirrasztott éjszakák csendje susogja tovább, hogy örökre éljen az Egyház liturgikus nyelvén: Atyám, szeretlek. Ezzel gazdagok, boldogok lettünk mi is, mert Jézusban méltóképpen tudjuk az Istent szeretni.

Drága, jó Lélek, vessünk egy tekintetet az oltárra. Örökös Betlehemünk a tabernákulum. A szentségi Jézus folyton átéli szent gyermekségét is, hogy módunk legyen benne örömezni, gyönyörködni, ahogy azt a Szűzanyától mi is eltanulhatjuk. Ebből az örömből kívánok Neked is minél többet. Szeretettel.

Német István.

OLTÁRVIRÁGOK.

Elmélkedő imádság.

Imánkat nem kell szükségképpen szavakba öltetnünk. Gondolatainkat és érzelmeinket külső érzékelítés nélkül is közölhetjük az Úristennel. A lélek legbensőbb szentélyében – két képessége révén – néma csendben kapcsolódik Istenbe. Értelmünk fontolóra veszi az isteni igazságokat, akaratumk megeleveníti, érzelmeinkre és elhatározásokra váltja őket. Így születik meg az *elmélkedés*, ez a teljesen egyéni imádkozás, amely közvetlenebb a szóbelinél. Azt szokták mondani, hogy az elmélkedés művészet, amelyet azonban a maga módján bárki elsajátíthat. Aki a lelki életben haladni akar, nem lehet el nélküle.

Egy tárgy vagy esemény láttára önkéntelenül gondolatmenet indul meg bennünk, s az akaratumk érzelmileg, sőt elhatározóan is állást foglal vele szemben. Ha lelkünknek ezt a megmozdulását Istenre irányítjuk s vele kapcsolatba hozzuk: már elmélkedtünk. Prédikációt hallgatunk, annak gondolatait a Szentlélek kegyelmi hatása alatt megszívleljük, gyakorlati következtetéseit magunkévá tesszük – akkor is elmélkedtünk. Lehet, hogy valaki nagyon kezdetlegesnek tartja ezt a módot, de az elmélkedés lényege benne van, s amellet hogy mindenki által gyakorolható, rendkívül üdvös is. Így minden gondolatunkat megszentelhetjük, érzelmeink pedig tömjénzemekké válnak, melyek szerető szív tüzezen felgyúlnak, s illatuk kedves áldozat az Úrnak.

Akinek a jó Isten képzettebb elmét adott, az tanuljon meg rendszeresen elmélkedni. A szentek és a lelki élet mesterei az elmélkedés módját gyakorlati elvekbe foglalták, amelyeket ki is próbáltak önmagukon. Különböző elmélkedési módszerek vannak, kiki azt választhatja, amelyik legjobban megfelel a lelkületének. Egyik sem szabadalmazott, mindegyik megtanít elmélkedni, de természetesen egyik sem elmélkedik helyettünk. Szent Ignác tudományos módszerét szokták leginkább ajánlani, s képzett elmék, kellő útbaigazítás mellett, jól is használhatják. Legegyszerűbb a Szalézi Szent Ferenc módszere, melyet a Filoteából

(II. 2–9.) bárki könnyen megtanulhat. Elmélkedésanyagot a kezdők külön célra készített aszketikus könyvekből vegyenek; a gyakorlottak közvetlenül a Szentírásból vagy az Egyház liturgiájából.

Még az elmélkedést is le lehet egyszerűsíteni *szemlélődésre*. Hogy mi a szemlélődés? Látunk egy szép festményt vagy vidéket, elnézzük hosszan s némán gyönyörködünk benne: szemlélődünk. Hogy mi ment végbe a lelkünkben, azt az arcvonásainkra rajzolódó szelíd mosoly vetíti ki. Az Üdvözítő életének bármely titka – mondjuk szent gyermekségének vagy szenvedésének egy eseménye – is ilyen kép. Ha áhitattal, elmerülve nézzük, a lelkünk húrjai megrezdülnek. Mi történt? A Szentlélek játszott rajtuk, miközben a titok sajátos kedvességben elevenedett meg előttünk, s mi úgy érezzük, hogy most jobban ismerjük és szeretjük Krisztust. Nem kell a szemlélődéshez különös tudás, csak lelki felkészültség, két erény, mely a szemlélődésnek két szárnya: egyik a szívtisztaság, mert csak az képesít Isten látására (Mt. 5, 8); másik az alázatosság, mert Isten a gyengéd és gyermekded lelkeknek nyilatkoztatja ki titkait (Mt. 11, 25).

b) Van-e fenségesebb és egyben bájosabb tárgya az elmélkedésnek, mint az Oltáriszentség titka? Ha gondolataink belőle táplálkoznak vagy legalább reáirányulnak, az elmélkedésünk *eucharisztikus* lesz. Az Oltáriszentség tana kimeríthetetlen kincseket rejt, melyeket feltár előttünk az elméleti és gyakorlati teológia, az Egyház liturgiája, ahogyan ünnepeiben, áldozatában, szertartásaiban, imáiban és énekeiben kivirágzik. Szívünk talajában ez a mag kikel, a növénye kifeszlik, virágba borul, illatozik az Üdvözítő tiszteletére és gyümölcsözik a lelkünk javára.

Ha értelmes áhitattal követjük a szentmise szertartásait, az Egyháznak akármelyik eucharisztikus gyakorlatát, s a hozzájuk kapcsolt gondolatokkal, érzelmekkel körülfontjuk a szentségi Üdvözítőt: elmélkedve imádtuk az Eucharisziát. Ha előveszünk egy eucharisztikus imát vagy éneket, azt mondatonként olvassuk, mindegyikhez pár reflexiót fűzünk, a szeretet aranyzávalával csokorba kötjük és az oltárra rakjuk: elmélkedtünk az Oltáriszentségről. Ha egy eucharisztikus tartalmú gondolatot elemzünk, lelkünk előtt egymás után kibontakozik a szentségi Üdvözítő felsége, jósága, hatalma és irgalma, s ezek viszont egyenkint az imádság, hála, kérés és engesztelés érzelmét váltják ki lelkünkben. Akinek van hozzá tehetsége, elmélkedjék módszeresen az Oltáriszentségről. Idővel érezni fogja, hogyan árad el rajta a titok szépsége-szentsége: eucharisztikus lélekkel nevelődik.

Néha napján csak éppen hogy pislog az áhitatumk az oltár tövében. Kifáradtak vagy éppen elapadtak a gondolataink. Olyankor a *szemlélődés* segít legtöbbet. Odatérdelünk a tabernákulum elé, ránézünk az Oltáriszentségre és rámosolygunk. Ahogyan a Vianney Szent János kisgazdája fejezte ki magát: «En nézem az Urat, az Úr meg engem néz!» Gyengéd lelkek, a szeretet kapcsolatában, némán is jól érzik magukat egymás közelében.

Az Eucharisztia titkához s az Úr Jézus Szívéhez csak elmélkedéssel lehet közelebb jutni. Az elmélkedés a szentek tudománya és adorációja. Próbálgassuk, majd belejövünk. Csak felületes lelkek és közömbös szívek nem mennek vele semmire. Kitartó gyakorlat mesterré avat, mert a törekvő lelkeket ráségíti a nagyokosságú Szűz is, akinek imádsága Krisztus életének szemléletén és titkainak fontolgatásában merült ki. (Lk. 2, 19. 51.)

Rogács Ferenc.

Kérjük azokat, akik hátralékban vannak az előfizetéssel, szíveskedjenek azt csekklapon mielőbb beküldeni.

AZ ENGESZTELÉS.

Teljes jóvátétel a reparáció és expiáció. Magyar nyelvünkben a «visszaállítás» és «kiengesztelés» legmagasabb foka felel meg e két szónak és mindkettőt együttvéve értjük, amikor engesztelésről beszélünk.

Az engesztelésnél jóvá akarjuk tenni az Úr szent fölsége ellen elkövetett sérelmeket, megbántásokat és a lélekben — az Isten templomában — történt megszenstelenítéseket, akár magunk követtük el, akár mások.

Ezeket a bűnöket úgy akarjuk jóvátenni, hogy először önmagunkban akarunk tökéletes állapotot teremteni. Lelkünket megtisztítjuk a bűntől s azután fölékesítjük a hit, remény, szeretet oszlopaival, tele rakjuk jótetteink és áhítatunk virágaival, önmegtagadásaink, áldozataink és szenvedéseink drágaköveit is szerényen közéje helyezzük, hogy mindez az Úrnak ragyogjon és illatozzék, amikor majd a lelkünkbe tekint vagy pláne benne megpihen.

Mikor ez megtörtént, az Úr elé visszük mindezt a szentségimádásban vagy szentáldozás előtt *ajánljuk fel* Neki. Felkérjük, hogy vegye birtokába a lelkünket egészen! Lépjen be a szívünkbe és pihenjen meg ottan! S amikor nálunk lesz — a szentáldozásban — Elébe visszük az egész életünket:

1. *Teljesen meghódolunk Neki.* Urunk, Istenünk Ő, s mi az Ő népe és «nyája.»
2. *Bocsánatot kérünk Tőle magunk és mások bűneiért és gonosztlaiért.*
3. *Kárpótlásul felajánljuk Neki teljes készségiinket* a jóvátételre: el akarunk fogadni az Ő kezéből mindent a jövőben! Készek vagyunk arra, amit Ő akar életünkben. S addig is, míg az megtörténik, amit a jövőben tőlünk vár, felajánljuk azt, amink már van; ami értékeset az életünk termelt (erényeink, önmegtagadásaink oltáregyesületi tevékenységünk, szenvedéseink stb.).

Igy kell történnie az engesztelésnek.

Kedves oltáregyleti Testvér mit gondolsz, maradhat-e közömbös aziránt, hogy Te egyedül, vagy veled együtt nagyon sokan engesztelnék? Úgy-e nem! Hát akkor *imádkozzál és dolgozzál* azért, hogy minél többen legyenek az engesztelők. Mondd az imaórád alatt: Uram nemcsak én ismerlek el Istenemnek, hanem «légy Királya mindazoknak is», akik még sötétségben s a lelki halál állapotában élnek. Necsak a magam lelkének szegénységét lássad e pillanathan, hanem szentjeid lelki szépségét is, akiket kegyelmed tett nagygyá, akár az örökkévalóságban vannak, akár most élnek a földön. Uram, a lelkembe hívom a mennyei karokat, hogy onnét dicsérjenek és magasztaljanak olyan hatásosan és tökéletesen, hogy a földi élet csunya hangzavara eltörljön mellette és Te itt is igazán folytonosan áldva és imádvá légy szereteted Szentségében!

Az engesztelés az érzelmeinkre is hat: felemel és megizmosít; megtisztít és megnemesít; boldoggá tesz és fellelkesít; de a legfőbb gyümölcse az lesz, hogy *együtt érzünk az Úr Jézussal* s eljutunk a szentpáli állapothoz: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!»

Keressük, munkáljuk magunknak és másoknak is ezt a boldogságot!

* * *

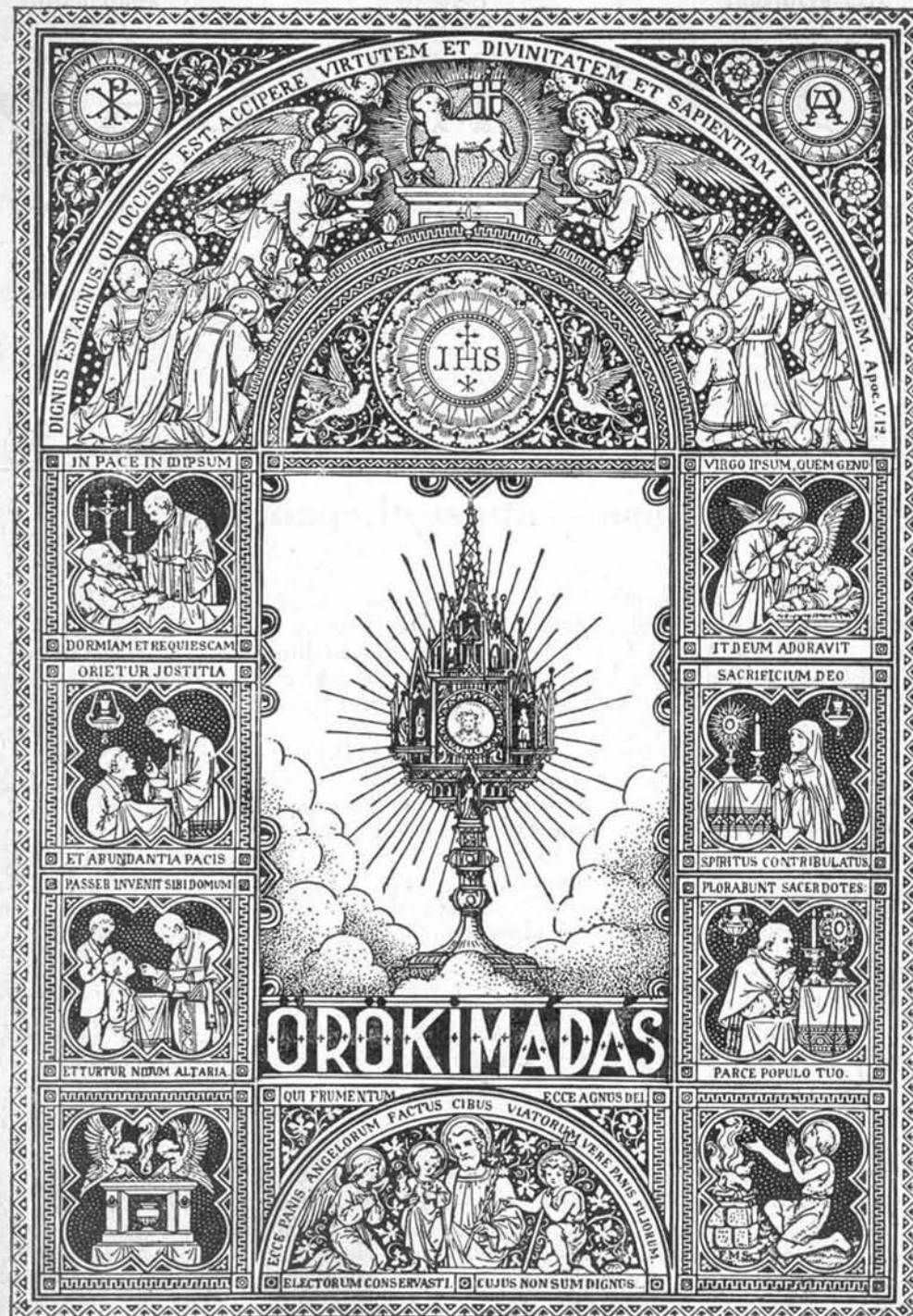
Engesztelő novénánkban benne van a farsangvégi szentségimádás is. Ha még nem kapcsolódtál bele, legalább e három napon tedd meg!

Befejező ájtatosság február 6-án este 5 óra 15 perckor kezdődik az Örökimádás-templomban. Körülbelül 6 óra 10 perc lesz, amikor az Úr az Örökimádás kapujából megáldja a várost. Ha nem jöhetsz el, otthon várjad térdénállva és imádvá az áldást.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Dezső István: A szentmise — apostolképző iskolánk. — Kolozsvár Dezsőné: Az Úr előtt. — Nagelreiter Alajos dr.: Hogyan őrizték az Oltáriszentséget? — Kolozsvár Dezsőné: Árulás. — Gálosiné Ottlik Myra: Azóta törvény: az öröm. — Olcsay Géza: Imádkozzunk. — Központi: Imaszándékunk: A bűnbánat.

A szentmise — apostolképző iskolánk.

II.

(Folytatás.)

A bűnbánatban megtisztult alázatos lélek már epedve keresi az Istent, hogy Vele találkozassék és Benne megnyugodhassék.

Jóvátenni a bűnt és megengesztelni a végtelen Jóságot: ez az elhatározás üzi-hajtja az őszinte bűnbánót Isten kegyelemtrónusához. Az alázatosság nem veri le, a bűntudat nem csüggeszti el, inkább egész lényét — gondolatát, akaratát, szándékát — Istenhez emeli.

«Mikor jelenhetek meg, Uram, szent színed előtt?» — kérdi esengve. Mikor hallhatom Tőled: «Bűneid meg vannak bocsátva, élj békével?» Mikor csendül meg szívem szentélyében édes biztatásod: «Fiam vagy te... örök szeretettel szeretlek téged... azért vonzottalak magamhoz, könyörülve rajtad?... Mikor mondod nekem, szegény bűnösnek: «Maradj meg szeretetemben... szeretet az Isten... aki megtartja parancsaimat, az szeret engem... aki pedig engem szeret, azt Atyám is szereti és elmegyünk hozzá és lakóhelyet veszünk nála?...»

És én mikor mondhatom el őszintén lelkem igazi szándékát: «Uram, ha megbocsátasz nekem és megtűrsz szolgálatodban, kész örömmel a Tiéd akarok lenni ezután? Mondd, mit akarsz, hogy cselekedjem?... Hogyan éljek, hogy Érted élhessek?... Mindenre kész vagyok, csak Neked tessek».

Ime, ilyen gondolatok és elhatározások foglalkoztatják az alázatos bűnbánót, amikor Isten színét és az ő szent szolgálatát keresi, hogy a bűnbánat méltó gyümölcseit teremthesse.

A megértő szeretet munkája.

Az alázatos isteni Mester tovább segíti az áldozat útján bűnbánó tanítványait. Szent Szívének a szentélyét tárja ki előttünk és bevezeti őket az isteni szeretet tárházába. Megmutatja a krisztusi lelkek apostolainak: milyen a szívek égi királya és központja; mit érez a vétkeinkért engesztelő áldozat; hogyan szenved a bűnösök áldozatja — az emberek bűneiért. Hiszen úgy illik, hogy Krisztus-királyt ismerjék az ő alattvalói; tudják minden szándékát és tegyék meg határo-

ÖRÖKIMÁDÁS

zott akaratát, mert csak így lehetnek méltók az ő szent szolgálatára. Az istenség szívkegyelmei rendelkezésükre állanak; csak meríteniük kell e drágaságokból, hogy az isteni és felebaráti szeretet dúsgazdagai lehessenek e szeretetben szűkölködő rideg világban.

Megrendült lélekkel beszél a Mester szereteteinek. Minden egyes szava szívéből fakad és a szeretet áldozatát hirdeti. Egő fájdalom kínozza jóssággal és szeretettel teljes szívét..., mert egy halhatatlan, választott lélek hűtlen lett hozzá és örök kárhozatába rohan... Keserves jajszo tolul ajkára... elvesz egy övéi közül, pedig Ő megmenteni és üdvözíteni jött mindenkit... ezt is... és megtett érte mindent, ezért is, hogy örök élete legyen.

«Bizony, bizony mondom nektek, hogy egy közületek elárul engem. Az Emberfia elmegy ugyan, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja; jobb lett volna neki, ha nem született volna az az ember» — mondja a Mester tanítványainak.

Döbbenetesen és félelmetesen hathattak e szavak az apostolokra. Pedig most még csak annyit értettek meg: Nagyon fáj Jézusnak a halátlanság bűne és igen sajnálja, hogy nem lesz vele örökké boldog ez a vesztébe rohanó szerencsétlen lélek.

Később a Szentlélek kegyelmi fénye mellett már igazán Jézus szemével látják és értékelik az emberi lelket és életet, azért át is érzik Jézus szívvel mindazt, ami az ember földi és örök életére, lelkére és örök dicsőségére vonatkozik.

A bennük dolgozó isteni hittel kezdik mindig jobban megérteni: mit jelent üdvözülni vagy örökre elkárhozni; azért keresik szüntelen a lelkeket, hogy megmentessék őket.

Hitükkel látják az Istenfiát, aki azért jött közénk, hogy elvegye a világ bűneit és megtisztítson és kiemeljen mindnyájunkat a bűn gonoszságából, Isten gyermekeivé tegyen és megdicsőítsen itt és az örökkévalóságban: és Jézus és a lelkek szeretete viszi őket az egész világra, hogy mindenkit megnyerjenek Jézusnak és az örök boldogságnak.

A Szentlélek kegyelme és szeretete mutatja meg nekik az istengyermeki lelkek csodás szépségét és boldogságát az Istenben... ezekért — Jézus példájára — mindent oda kell adnunk, még az életünket is, csak megváltásuk és boldogíthassuk őket.

A Mester élete legalább folytonos munkáról és áldozatról beszél. Ő fáradhatatlanul keresi a lelkeket, értük imádkozik, dolgozik, szenved és meghal, sőt még halála után is értük él és működik a szentségekben, különösen a legméltóságosabb Oltáriszentségben, ahol életét, istenségét, emberségét, testét-lelkét adja övéiért, hogy azok éljenek Őbenne és Őbelőle.

Mindez az isteni példa, buzdítás és áldozat nem azt mondja-e Jézus apostolainak és összes híveinek: «Boldog, ki magát az Úrnak áldozatul hozza?» És: «Uram, adj nekem lelkeket, hogy azokat Neked adhassam!»

Szentmisére készülő édes testvérem, te kéred-e isteni Mesteredet, adjon neked értelmes szívét, hogy megértő lélekkel vehess részt Jézus áldozatán?

A templomba belépve, szenteltvízhintéskor, mondod-e: Jézusom, tisztíts meg engem bűneimtől?

A lépcsőimádságban a küzdő Egyház híveivel együtt őszintén bánod-e bűneidet, érzéketlenségeidet és emberi könnyelműségeidet?

Szíved mondja-e az Úrnak, hogy részt akarsz venni Jézus és az Egyház áldozatában és szent oltárához törekszel, hogy ott bemutasd a legszentebb imádó, hálaadó, engesztelő és kérő áldozatot?

Csatlakozol-e a dicsőült szentekhez, hogy velük együtt tanulj, buzdulj és áldozatot hozzál az Isten szolgálatában?

Tudsz-e szívből esedezni azért, hogy az Úr fényessége és igazsága ragyogja be elmédet, szívedet, életedet és az világítson testvéreidnek is?

Szavaddal, példáddal, imádságoddal és áldozatos életeddel rajta vagy-e, hogy Jézus áldozata neked és testvéreidnek is minél többet használjon?

Megérted-e: nemcsak érted szenvedett és halt meg Jézus, hanem mindannyiunkért?

Nemcsak neked van részed Jézus országában és áldozatában, de kíváncsú boldogságkincse ez mindenkinek, hogy szeretetben éljen és boldoguljon?

Tedd meg tehát azt, amit elvár tőled az Úr.

Hirdesd azoknak, akik még nem tudják: mily jószágos az Úristen.

Segítsd elő, hogy minél többen megízleljék: mily édes az Isten terhe, mily gyönyörűsége az ő hűségese szolgálat.

Fáradhatatlan szeretettel dolgozzál azon, hogy a Jézus vérén megváltott lelkek értelmesebbek, áldozatosabbak, buzgóbbak, szebbek, szentebbek és boldogabbak legyenek.

Akkor igazán jól megérted és meg is örvendezteted az Úr Jézust — és vele együtt az ő testvéreit is.

(Folytatása következik.)

Dezső István.

Az Úr előtt.

Előtted most itt térdelek, Uram
és látom a vércseppes homlokod,
én alázattal nyujtom Feléd a kendőt,
oh! Add irgalmas kegyelmi csókod.

Bánat-könnyeim tavában fuldokoltam,
megszántad vergődésemet,
meghallottad a könnytő mélyéből
felszűrődő halk könyörgésemet.

Keresztedből mit nekem adtál,
már könnyebben hordozom,
ha Te segíted botladozó lábam
nem félek, nincs mitől tartanom.

Előtted most itt térdelek, Uram,
hittel, a sírót Te megvigasztalod
és szívének hála dalát zengi
egy porszem, a Te boldog lantosod.

Kolozsváry Dezsőné.

Hogyan őrizték az Oltáriszentséget?

Az őskeresztényeknek meg volt engedve, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget tiszta fehér gyolcskendőben hazavigyék, hogy alkalomadtán otthon is megáldozhassanak, miként e tényről Tertullian († 245) és Szent Cyprián († 258) is tanuskodnak. Az Oltáriszentség megőrzésének módjáról az őskeresztények

Békesség a völgyben.

gyülekezési helyein és a magánházakban csak kevés kép és írás tesz említést. A magánházakban a fehér gyolcskendőben elhelyezett Oltáriszentséget valószínűleg falba vágott mélyedésbe, fülkébe rejtették, amely fülkét talán fehér vászonból vagy selyemből készült díszes takartak el a kívülről, az avatatlanok elől. Szent Melánia († 439) élettörténetéből megtudjuk, hogy a halálnapon a többszöri áldozás is előfordult. Nagybátyjának, Volusianusnak halála napján háromszor engedte a szent titokban résztvenni. Hasonlóan ő is élete utolsó napján háromszor vette

magához a lakásában őrzött Oltáriszentséget. A katakombákban, a Kallixtus-katakombákban az úgynevezett szentségkápolnában őrizték titkos fülkében az Oltáriszentséget.

A IV. század végén az apostoli konstitúciók említik, hogy a szerpapoknak kellett a fennmaradt részeket, miután mindnyájan megáldoztak, a pastoforiumokba vinni. A pastoforiumok, amelyeket nyugaton sekretariumoknak vagy sacrariumoknak is neveztek, körülbelül a mi sekrestyéinknek felelnek meg. Igen fontos helyiségek ezek, mert ezekben voltak az istentiszteletre szükséges tárgyak és a szent könyveket tartalmazó szekrény mellett ott volt az eucharisztikus szekrény is. Ezt a szentséges szekrényt nyitotta ki Szent Eudoxia, midőn őrei megengedték neki, hogy vértanúsága előtt utoljára még a templomba mehet. Itt vette ki a konsekrált kenyérnek egy darabkáját, amelyet szorgosan magánál elrejtett és így sietett vissza a vesztőhelyre, ahol teljesen titokban, közvetlenül vértanui halála előtt, magához vette az Oltáriszentséget. A szentségi szekrényt Aranyházú Szent János († 407) is említi és állítja róla, hogy értékesebb minden más szekrényénél, mert gazdag ruhákat ugyan nem tartalmaz, de tartalmazza az Úr kegyelmét és irgalmát. Szent Jeromos († 420) idevonatkozólag mondja: «Mivel Krisztus teste, aki lelkünknek igazi jegyese, a sacrariumban pihen, azért ezt joggal nevezzük thalamusnak vagy pastoforiumnak, azaz jegyes- vagy menyasszony-szobának».

A szentségi szekrényben, amelyet sok esetben a templomokban vagy magánházakban a falba vágott és művésziesen díszített fülke helyettesített, volt elhelyezve a legméltóságosabb Oltáriszentséget tartalmazó skatulyácska, amelyet előszeretettel arca vagy arculának neveztek, amint ezt már Szent Cypriánál is olvashatjuk. Eleinte azt hitték, hogy a Spoleto közelében egy kápolnában talált szentségi szekrény az V. századból a legrégebb emlék, később azonban rájöttek, hogy a berlini múzeumban őrzött elefántcsont ládacska a legrégebb eucharisztikus emlék. Ennek eredetét a IV. századból valónak mondják. Mily nagy tiszteletre méltó az olyan edény, amelyben Krisztus szent teste már a nagy egyházatyák idejében nyugodott! A 13 cm magas kerek szekrényke bizonyíték arra, hogy már az első keresztény századokban mennyire közreműködött a legértékesebb anyag és a legfinomabb művészet, hogy Krisztus legszentebb testének méltó hajléka, lakása legyen.

Miután a kereszténység legyőzte a pogányságot, az eucharisztikus szekrény fokozatosan eltűnt a pastoforiumokból, vagyis a templom mellékhelyiségeiből és a legméltóságosabb Oltáriszentséget az oltár közelében az apsisban vagy a mellékfalban levő rácsos ajtóval elzárt fülkében helyezték el. Rómában napjainkban is látható néhány régi templomban ilyen fali tabernákulum, amelyet nem ritkán repositoriumnak is neveztek el, mintegy annak jelzésére, hogy Krisztus teste abban, mint valami sírban fekszik. A szekrényke, szelence (pyxis), amelyet a konsekrált kenyérrel a szentségfülkébe, fali szekrénybe helyeztek, idővel szintén Krisztus sírjának jellegét öltötte magára és toronyalakot nyert. Innét az elefántcsonttorony, amely Krisztus testét foglalta magában. A lorettó-litániában ezért a boldogságos Szűz Máriát metaforice elefántcsonttoronynak, szövetség szekrényének, aranyháznak szólítjuk. (Folytatása következik.)

Imádkozzunk!...

Urunk, üzd vagy üzesd ki belőlünk a kétescélú vágyakozásokat; tégy vakká, süketé a kísértések iránt, «*hogy a szentek szentébe tiszta szívvel mehessünk be*», hogy Te, Urunk, kedved «*vacsorálj*» velünk és mi Véled! og.

Árulás.

Készen már a sötét terv,
mit rejteget az agy,
e szörnyűségtől a vér
dermedtre fagy.

Zsebben a harminc ezüst,
az árulási bér
és elfolyt a legdrágább,
a legszentebb vér.

Elcsattant a gyilkos csók
Krisztusnak arcán
és mi Vele járjuk az utat
a gyötrő Golgotán.

Kolozsváry Dezsőné.

Azóta törvény: az öröm.

Mint pók köré a finom háló,
Úgy rámfonódik az elmúlt idő.
Hányszor voltam hűtelen, Istenem,
Kevés ok: az örömről — több: a döbbenő.

De tünt évezredek hűvös mélyén,
Tiszta méhébe egy Szűz fogant
A Szentlélektől Istent — és azóta
Bánat közt is vigasztaló itt alatt.

Szűzanyám! Didergő, koldusmódra,
Kifosztott gyermeked Elébed áll
És hódol Néked, mert évezredek előtt
Szűzi méhedbe: — Istent fogantál.

Gálosiné Ottlik Myra.

Imádkozzunk!...

Urunk, irgalmazd nekünk, nem az érdem, hanem a szájalom jogán!... Urunk, edd meg, erősíts meg s úgy téríts meg minket, hogy ajtajaink, ablakaink folyvást tárva lehessenek, hogy Te, JÉZUS KRISZTUS, bármely pillanatban betérhess hozzánk vendégségbe, hosszú pihenőre!

* * *

Urunk, szinte megremeg újjáéledő lelkünk, bőséges változatú irgalmadtól. Urunk, alakítsd, formáld, tisztítsd és legfőképpen edd meg Lelkünket, hogy mint az Atyának a Mennyben, úgy Néked itt lenn sok-sok «hajlékod» legyen! og.

Incze Sára: Konkolyhintók c. háromfelvonásos színművét, mely a KALOT (Budapest, IV., Cukor-u. 3. sz.) kiadásában jelent meg, szívesen ajánljuk az oltáregyesületi tagok figyelmébe. Igazán szellemes — demonstrációs — oktatás a mai falusi ember fejében vajdó szociális problémáról. Nagyon ajánljuk műkedvelői előadásra. Előadás joga legényegyletnek 5 P, más egyesületeknek 12 P a fenti címen.

A BŰNBÁNAT.

Bűnbánat ideje van! Krisztus keresztje áll folyton lelkiismerünk előtt. Földi tekin-
tetünk is mindig vele találkozik a nagybőjtben. Ebben az időben valahogyan komolyabb
még az útszéli fészületek beszédje is: Nemcsak jelkép vagy emlékeztető vagyok, hanem
felkiáltójel! *Tartsatok bűnbánatot!*

Mi is a bűnbánat? *A bűnének tudatára eszmélt ember mélységes magábaszállása:*
izmos fájdalom a bűnök felett és elindulás egy sokkal komolyabb elhatározással és sokkal
sebbe életúton, amelyen a jelszó: *Sohasem teszek a lelkiismeretem ellen!*

Hasonlít ahhoz a feladathoz, mely a testünkben játszódik le, ha például szálla ment
valahol az ujjunkba és nem tudjuk kivenni. Meggyűlik. A testszövetek felduzzadnak körü-
lötte s azután a fájdalom lüktetése a képződött gennyel együtt kidobja a betolakodott szál-
kát. A bűntudat szúr. Fájdalmat okoz. Ez a fájdalom a bűnbánatban tisztítóerővé válik és
kidobja a lélekből azt, ami idegen benne, megszabadítja a bűntől.

Minden bűnbánatot magábaszállás előz meg. Ehhez pedig indítás kell. Akár valami
megrázó esemény, akár valami «szívreható» dolog, ez az indítás, *kegyelem az a valóságban:*
isteni segítség, amelyet vagy magunk, vagy — halálos bűn esetében — másvalaki érdemel
ki számunkra.

Ezért fontos, hogy a bűnösök megtéréséért, illetve a bűnbánathoz való kegyelemért
mádkozzunk.

Hiszen nekünk az Oltáregyesületben a bűnök engesztelése a hivatásunk! Nem kell-e
tehát azon is munkálkodnunk, hogy minél kevesebb legyen a bűn? Minél többen hagyják
abba a bűnözést? Minél többen tartanak igaz bűnbánatot?

Igen, az Úr Jézus iránti szeretet kötelez erre. De kötelez a felebaráti szeretet is.
Mindenkinek akarnunk kell azt a boldogságot, amit a kegyelem állapota jelent, s amely föl-
tétlenül szükséges az üdvösségre. Foglaljuk tehát imaóráink könyörgő részébe ezt az ügyet:
imádkozva a mélységes, életirányváltoztató, Krisztus apostoli hívévé tevő bűnbánat
kegyelméért.

Az igaz bűnbánat az egész életünkre kihat. Saul bűnbánatából született Szent Pál.
Loyola magábaszállása adta az egyháznak Szent Ignácot s velük együtt mindazt a sok jót,
ami gyümölcse lett munkásságunknak életünkben s haláluk után a műveikben.

Ki tudja a világ melyik részében — talán egészen a közelünkben! — várják a saulok
és loyolák a megtéréshez való kegyelmet! Ki tudja, hogy milyen bűnbánatok esedezések
éppen napjainkban, éppen ebben a nagybőjtben! Kölcsonözzük oda imádkozó ajkunkat,
szívünket, lelkünket az Úr nagy terveinek megvalósításához! Oráte frátresz! Imádkozzatok
testvérek! Imádkozzatok az igaz bűnbánat kegyelméért!

* * *

Teljes búcsú: 1., 7., 19., 24., 25-én az egyéni imádási óra napján, egy tetszésszerint
választott napon; emlékeztetjük az Oltáregyesület tagjait arra a teljes búcsúra is, amely a
havi közös templomi oltáregyesületi ájtatosság, illetve oltáregyesületi gyűlésen való rész-
vétellel jár.

* * *

A központban megtörtént a szabályszerűen beérkezett *kérvények elbírálása*, illetve
az eddig készült dolgaink odaítélése. Most már nem lehet kérvényt beadni hamarább, mint
1941 végén.

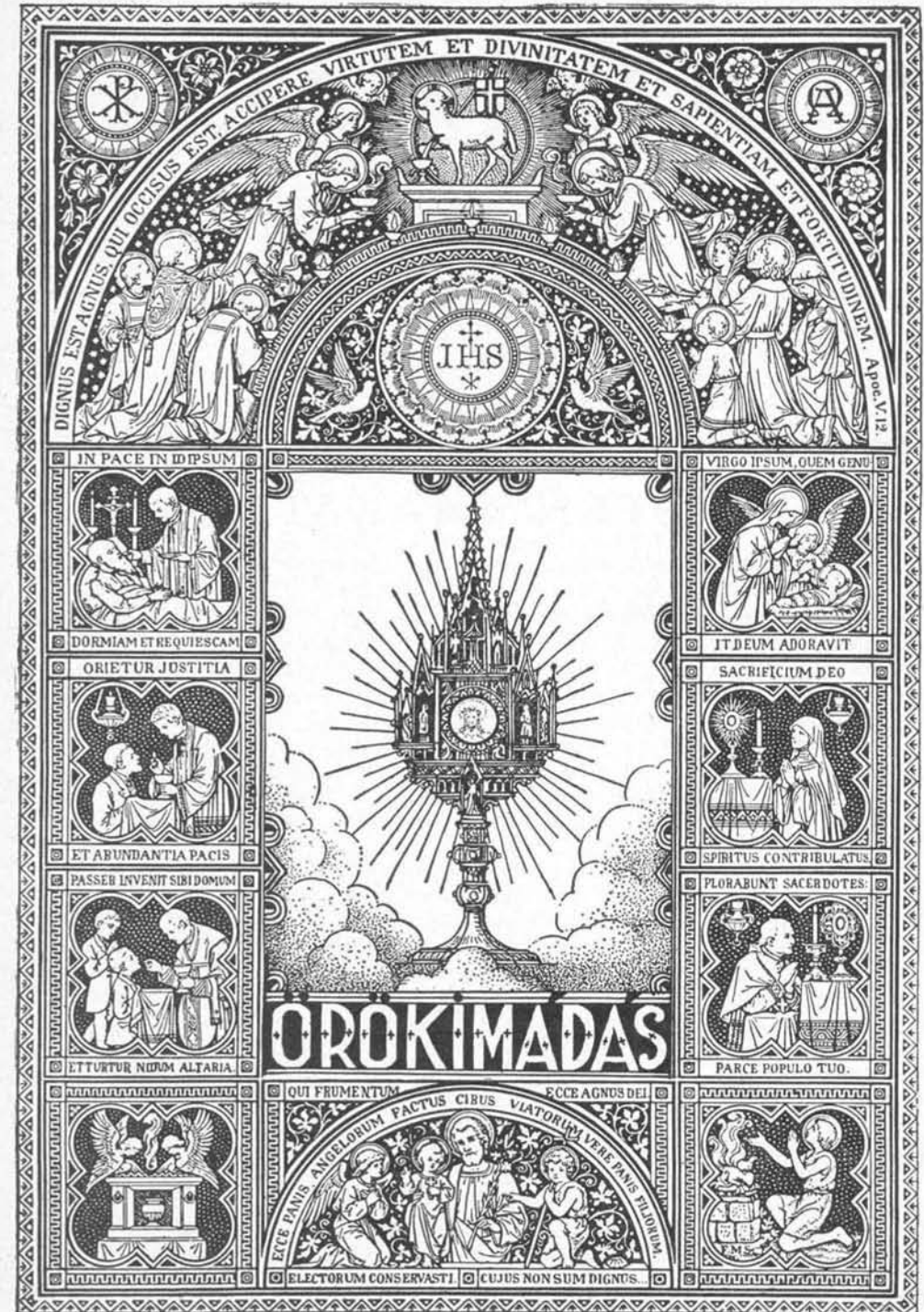
Az ideai kiállításunk — a szegény templomoknak szétküldendő tárgyakból április
27-én nyílik meg.

* * *

Az Örökimádás-templomban oltáregyesületi tagok számára március 10—17-ig lesz-
nek — minden este 1/2 órai elmélkedéssel — lelkigyakorlatok. Vezeti: dr. Mátrai Gyula
ügyvezető-igazgató.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Isten akarata. — Karácsonyi Márta: A lélek drága Vendége. — Dezső István: A szentmise — apostolképző iskolánk. A segítő szeretet. — Nagelreiter Alajos dr.: Hogyan őrizték az Oltáriszentséget? — Olcsay Géza: Imádkozunk. — Központi: Imaszándékunk: A Krisztusközelség.

ISTEN AKARATA.

Abszolút jó, minden dologban és mindenkivel szemben. Nem rövid, emberi ésszel, hanem évszázadokat és ezredeket átlátó és átfogó értelemmel gondolkodik. A földi élet szenvedéseiben a jövő legnagyobb jótevőjének bizonyul, mint a fájdalom vágásokkal dolgozó operatőr, akinek később kimondhatatlanul hálás a gyógyult beteg. Az Isten akarata útja, a legtöbb szépséget ígéri és a legnagyobb boldogságot adja a léleknek, ha egészen engedi magát vezetni általa és nyílt tekintettel figyel meg mindent, amit elébe tár. Hogy egy fontos ügyünket hogyan készíthette elő, látszólag — önmagukban — kellemetlen események, egész sorozatán keresztül, hogy mily édes atyai gondoskodással kereste javunkat, és hogy mily csodálatos gyöngédséggel szól arról, hogyan fordította ezt vagy azt a kellemetlen «rosszat» javunkra, azt leírni nem, csak érezni lehet és örülni neki a legigazibb lelki örömmel.

Az Isten akarata teljesítése a legigazibb adoráció. Istent jobban és tökéletesebben nem imádkozhatom, mint amikor meghajlok akarata előtt, akármilyennek látszik is, mert az az én Uram, Istenem akarata. Több ez, mint a legszebb himnusz vagy zsoltár hódolata, szebb ez mint egy oltár vagy templom Isten-dicsőítése, mert nem az én akaratomból van, hanem annak akarataiból, akiben egész bizalmam, hódolatom, engedelmeségem összpontosul. A szentek Amen-je, fiat (legyen)-ja és igen Atyám-ja a legnagyobb fényvel csillogó értékei a földnek. Ezek igazán az Isten trónja előtt égő fények, amelyeket Ő majd egyszer mind-visszaszór azokra a lelkekre, akik ezeket földi életükben termelték: «Az én választottaim ragyogni fognak, mint a csillagok egész örökkévalóságon át».

A gyakorlatban olyan egyszerű az Isten akarata megvalósítása; nem más az, mint engedelmeség iránta. Amit Ő hoz az életünkbe, annak elfogadása. Ahová Ő állít szívesen vagyok addig, amíg Ő akarja. Ami rám nézve kellemetlen szabad ugyan menekülnöm tőle (az Úr Jézus is többször elrejtőzött üldözői elől), de ha mégsem kerülhettem el, zúgolódás nélkül elfogadom, sőt, ha még följajánlással konszekrálok (megszentelem) is, akkor egészen tökéletes Isten imádatát végzek általa.

ÖRÖKIMÁDÁS

Isteni Üdvözítőnk a leggyönyörűbb példa előttünk, ezen az úton. Nemcsak az Olajfák hegyén mondott imájával, hanem egész életével, amely nem volt más, mint teljesítése Isten akaratának egészen a «beteljesedettig», amely az az utolsó szava, az utolsó életaktusa volt az Úrnak. De azon túl is, ahányszor a kenyér és bor színében közöttünk megjelenik, mindig engedelmes Maga is az egyszer megnyilvánult isteni akaratnak, amely az utolsó vacsorán így nyilatkozott meg: «Ez az én Testem», «Ez az én vérem». Minket is tanít és nevel az Eucharisztia az Isten akaratának teljesítésére; csak ezt a tanítást is hallgassuk meg és szeretni fogjuk az adoráció állandó módját.

Mátrai Gyula dr.

A lélek drága Vendége.

Szentség ház nyílik, — megdobban ottbenn
Szíved, mely átfog ezer világot, —
Elédbe hullok én, a kis porszem.

Szempillád rezdül: — országok hullnak
Porba. És mégis, isteni Szíved
Boldog, ha emberszívhez simulhat.

Két szemem hosszan Szemedbe mélyed.
Köröttünk csönd van, isteni nagy csönd, —
Hozsannát ujjong bennem a lélek.

Sorsom, jövőm Kezedbe rejtem.
Isteni vendég, remegve várlak,
Ámbrailatot lehel a kertem.

Amikor nem szólsz: — virrasztva várok.
Aludj, pihenj kis sajkámnak mélyén,
Áldom beszédes, szent hallgatásod.

Szívem Tiéddel ütemre dobban.
«Még ha megölsz is, Benned remélek!»
Imádlak minden akaratodban.

Karácsonyi Márta.

Az Oltáregyesület Országos központjában április 27-én nyílik meg az ideki kiállításunk a szegény templomoknak szétszertandó egyházi ruhák és szerekből. Az Oltáregyesület tagjai ne mulasszák el megtekinteni, hogy lássák mi lett alamizsnáinkból. 28-án egész nap, 29-én délelőtt 9-től délután 3-ig. 30-án délelőtt 9-től délután 3-ig díjmentesen megtekinthető.

A központi terjesztőknek április 29-én délután 4 órakor a kiállításon lesz összejövetelük.

A szentmise – apostolképző iskolánk.

III.

(Folytatás.)

A segítő szeretet.

Az áruló tanítvány hálátlanságán és bűnének gonoszságán szomorkodnak és méltatlankodnak az apostolok. Felső tisztelettel néznek Mesterükre és aggódva kérlik tőle egyenkint: «Mester, ki az, aki elárul? ... Talán én vagyok, Uram?» — Az árulót kivéve egyikük lelkiismeretét sem terheli ez a bűn; szándékuk sincs hálátlanságul elhagyni vagy megbántani jószágos Mesterüket. Mégis kérdezősködni nem mentegetődzésből, hanem Mesterük iránti hűségéből. A mindentudó Istenfia előtt ugyanis tárva van a jövőnek minden titka ... Ő tudja, hogy milyenek most; de azt is tudja, mivé lesznek ezután ... nagyon is ismeri: mi lakik bennük és mennyire gyarló minden ember legszentebb szándéka és erős fogadkozása mellett is.

És a lelkek szerető Mestere szinte titokban jelenti ki magának Júdásnak is, meg a tiszta-lelkű Szent Jánosnak is: ki lesz árulója. Annak a vesztét érzi szörnyű fájdalommal ... Róla mondotta egy alkalommal tanítványainak: «Egy közületek ördög» ... Mert nincs hite az Istenfiában, nincs hite az Isten hatalmában, nem hisz az Isten szeretetében és jószágában ... azért marad meg földies, anyagi, önző, pénzsóvár ... testi embernek. Az pedig sohasem érti meg a lelkek érdekét (még a magáét sem!), nem tud lelkesedni az Isten szent ügyéért, mert nem élteti őt a hitből fakadó szeretet.

Az apostolok résztvevő szívükkel sajnálkozva fordulnak Mesterük felé! Szeretnék őt megvizsgálni, fájdalmát eloszlatni. De egyetlen szó sem jön ajkukra: a szomorú csüggedés levertté és szótalanná teszi mindnyáját.

Jézus azonban így is megérzi tanítványainak feléje áramló résztvevő, sajnálkozó és vigasztalni kész szeretetét. Nem várja meg, hogy szavakba öntsék és kifejezzék érzelmeiket. Megelőzi őket szeretetével, hogy szomorúságukból föl-emelje és az örök életre készséggé tegye őket ... Újra föltárja nekik Szent Szívét ... Szól hozzájuk és minden egyes szavával az örök élet kincseit hozza csüggedő tanítványainak. A világmindenség legdrágább kincsét — önmagát — adja nekik, hogy el ne vesszenek, hanem örökké éljenek és Istenben megdicsőüljenek.

Kezébe veszi a kenyeret, megáldja, megtöri és odanyújtja tanítványainak és mondja: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettetek adatik». Azután veszi a kelyhet, hálát ad és nekik adván, mondja: «Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az újszövetség, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre».

Van-e emberi szó, amely ki tudja fejezni: mi történt itt?

Angyali elme fölfoghatja-e az Isten szeretetét, amely ily végtelen nagy csodát vitt végbe ... irántunk való szeretetből?

Az apostolokat is letörte és elnémította az Istenfiának mindent fölülmuló, kimondhatatlan jósága és szeretete.

Valóban ezzel a szeretettel mutatta meg, hogy szeretet az Isten és azért isteni módon, szeretettel öleli magához az embert.

Önmagát, Istent adja neki, hogy igazán istenivé tegye.

A világ minden bűne, az emberi gonoszság elrettentő féktelensége: mind nem akadály.

Az Isten szeretete végtelen. Jósága és szentsége túláradoz az egész világ bűnözönénél.

Ekkora szeretet kifejezésére kevés minden emberi erő és tudomány.

Az apostolok különösen érezték ezt. Szívük-lelkük örömét és boldog csodálkozását Istentdicsérő szenténekük hirdette:

«Áldjátok az Urat, mert nagy az ő jósága,
Örökkön él az ő irgalmassága». (117. zs.)
«Ki kenyeret ad minden testnek,
mivel jószágos mindörökké.» (135. zs.)

Testvér! Megértő szeretetet hoztál a szentmisére? — Meg akarsz érteni Isten szeretetét? — Meg akarsz tenni a szeretet kötelességét? — Akkor buzgón kérd az Urat: tanítson meg a segítő szeretetre is (mindig és mindenben az Istent

szerezd!). Hogy te is segíthess Jézusnak lelkeket menteni és megszentelni: tanul meg, mimódon dolgozhatsz Erte. (A szentlecke és az evangélium isteni igéi megmondják: csak cselekedjél mindig Isten akarata és tetszése szerint!)

Segíts Jézusnak (és a lelkeknek is!) azzal, hogy senkit le nem nézel, meg nem vetsz bűneiért... Neheztelést, haragot soha senkivel nem éreztetsz... Ellenségeidhez még szívesebb és előékenyebb vagy... A szeretet főparancsát életedben igazán elsőnek és legfőbbnek tartod... Az Isten képmását — testvéred lelkét —, ahol látod, ahol találsz, veszélyből, bajból, szennyből, romlásból — a bűnnek tudatlanságából és gonoszságából — kiemeled...

Ha az apostolok szent buzgósága is éltet az Isten szolgálatában, mégse bízd el magad: vigyázz, nehogy megbotoljál és elessél... Magadat gyarlónak és minden rosszra képesnek tartsd: ha meg nem őriz az Isten szent kegyelme saját magadtól, a világtól és a bűntől... Alázatos lélekkel és nagy bizalommal kapaszkodjál az Üdvözítő hatalmas karjaiba: akkor soha el nem merülsz; bármily erős is körülötted a bűn sodró hatalma.

Igy tudsz majd bűnösöket megérteni és hozzájuk leereszkedni.

Gyarló szavaiddal az Isten segítségével vigasztalni és bátorítani is tudod az Istentől félőket.

És Jézus útjára és boldogságára segíted az élet tékozló fiait és leányait.

De sokat-sokat imádkozzál. Lelkierőért és a bűnösök megtéréséért: a szentmisében. Jézussal és az Anyaszentegyházzal könyörögsz „jó lélekért” és az „Isten szent ajándékáért”: a bűnbánat könnyeiért.

A közönyösség vissza ne retentsen, az emberek hálátlansága le ne törjön, a bűn gonoszsága ki ne oltsa benned (de ne is lohassza!) a szeretet lángját.

A nagy bűn és a sok bűnös láttán még jobban szeresd az Istent és — Istenért felebarátodat.

Akkor kezded majd megérteni Jézus csodás szeretetét — az Oltáriszent-ségben.

Dezső István.

Hogyan őrizték az Oltáriszentséget?

(Folytatás.)

A keleti templomokban kis templomalakú pyxiseket találunk, amint ez Romániában ma is általános. Ezek a szentségi szekrények híres templomok utánezatai tornyaikkal és kupoláikkal. A templomformájú pyxisek idővel koporsó-alakot nyertek. Később a templom- vagy toronyalakú pyxisek, szekrények nem maradtak mindig a fali tabernákulumban bezárva, hanem különösen az istentiszteletek alatt felfüggesztették az oltár felett. Ez a templom- vagy toronyalakú pyxis azonban nemsokára galambalakot vett fel, amelyet később az Eucharisztia tartózkodási helyéül választottak olyformán, hogy a felfüggesztett galamb hátán egy mélyedést vájtak ki, hogy az Eucharisziát tartalmazó kis szekrényét benne elhelyezzék. Rendes nemesfém-ből készült a békét, az istenszerető lelket és a Szentleket jelképező galamb.

Mivel az oltárfölét tetőt építettek, amely négy oszlopon nyugodott, azért az eucharisztikus galambot láncon e tetőzetre erősítették úgy, hogy az oltár fölött lebegett. Úgy az ősrégi pyxisek, mint a tornyokban vagy galambokban elhelyezett szentségi szekrények csak kevés partikulának, kis Szentostyának adhattak helyet.

Ezeket a partikulákat utolsó útravalóul őrizték a betegek számára. A hívek számára, akik a szentmise alatt áldoztak, nagy paténákat és kelyheket használtak. Az Oltáriszentség megőrzési módja tornyokban, galambokban a XI., XII. és részben a XIII. században állott fenn. Ez a megőrzési mód a pápától elszakadt görögkeletiéknél azonban még manap is fennáll. Ők azonban hidegen, a szeretet melegsége nélkül haladnak el a szentségi Jézus mellett. A nyugati, a latin Egyházban is hanyatlott kissé a keleti egyházszakadaskor az Oltáriszentség tisztelete. A szerzetesrendek bűnbánati szónoklatai és a pápák rendeletei nemsokára újra felélesztették a hívek eucharisztikus hitét. A IV. lateráni egyetemes zsinat 1215-ben elrendelte, hogy a függő tabernákulumok helyett faltabernákulumok legyenek, amelyeket kulccsal elzártak és nagy dísszel ékesítettek. IV. Orbán pápa 1264-ben az Úrnap ünnepét rendelte el. A szentségi szekrényeket annyira kivették a falból, hogy a templomhajóból mindenki láthatta úgy, mint azelőtt a függő tabernákulumokat. Mindent elkövettek, hogy ezek minél művészebbek, díszesebbek és szebbek legyenek. Ha a szentségsekre nyel, szentségházak oly díszesek voltak, nem csodálkozhatunk, hogy azok a szentédények, amelyekben közvetlenül Krisztus teste pihent, még díszesebbek, művészebbek és értékesebbek voltak. Az ősrégi kis szekrények, pyxisek helyébe az évszázadok folyamán a gyönyörű, értékesnél értékesebb monstranciák, szentségtartók, szentségmutatók léptek, amelyek aranyból, ezüstből vagy más nemesfém-ből készültek és sokféle drágakövekkel voltak és vannak kirakva. Ismerünk román, gót, reneszánsz, barokk és rokokó stílusos szentségtartókat.

A szentségi szekrények, tabernákulumok még egy nagy változáson mentek át. A falról elkerültek a központba, a templom szívébe, vagyis az oltár középebe, hogy a Magasságbelinek lakását mindenki lássa és a benne Lakozót mindenki imádjá és szeresse. V. Pál pápa 1614-ben Róma számára kötelezővé tette a szentségi oltárszekrényt és már akkor általános elfogadásra ajánlotta az egész Egyháznak. Az eucharisztikus Isten győzedelmi menetben végtelen szeretettel magához akarja vonzani az egész emberiséget és így megmenteni a lelkeket. A legszentebb Eucharisztia győz és diadalokat arat, mert Isten mindig győz. Világszerte az első pénteki szentáldozások, az eucharisztikus világkongresszusok (legutóbb a budapesti), világszerte a hívek naponkinti szentáldozásai, világszerte naponkint a sok útravaló, micsoda krisztusi győzelmek, diadalok!...

Örökimádás kedves olvasói! Imádjuk, szeressük, imádtassuk, szeretessük mi is Őt, a kenyérszínben oly igen-igen szerényen és alázatosan elrejtett édes Megváltónkat! Imádkozzunk sokszor Hozzá a világkéért...

Nagelreiter Alajos dr.

Imádkozzunk!...

Urunk, állíts meg minket s végy Szívedbe, mert nem akarunk erről a nagy és szép állomásról edzetlenül továbbmenni!... Urunk, éreztesd szüntelen velünk a megtértségnek, a tisztaságnak, az irgalmas szamaritanusságnak, vagyis az ÚJJA-SZÜLETETTSÉGNEK áldott túlvilági értékességét!

* * *

Urunk, szeretném, ha kegyelmedtől felfrissült szelídszívűségünket nem lepné be a por, nem lepné el az indulat, a kísértés, — sem az utcán, sem az emberek között —, hanem irgalmad egyszer s mindenkorra tartósan konzerválná! og.

A KRISZTUSKÖZELSÉG.

Az Úr feltámadása utáni időben apostolainak és hű barátainak legnagyobb boldogsága lehetett az a tudat, hogy Krisztus, bár láthatatlanul, de újra él a földön, ott van egészen a közelükben és kiszámíthatatlan a pillanat, hogy láthatóvá váljék, megszólaljon, tanítson, megbízatást adjon s a hit és remény boldog valósággá váljék annak a szeretetnek élvezetében, amelyet az Úr Jézus közelsége biztosított.

Az Eucharisztikus jelenlét valamennyire hasonlít ehhez a húsvét utáni negyven naphoz. Itt sem látja Őt más, csak «barátai», akikben élő hit világít és átragyogva a Szentostya fátyolán, láthatóvá teszi előttük a Titkot. Hallhatóvá lesz nekik az Úr néma tanítása és szótlan beszéde. Megvilágításokat kapnak Tőle az élet igazi értelméről, tanítást a szenvedés szükségességéről és jó felhasználásáról; sokszor egészen kivételes egyéni megbízatásokat, mint annakidején Szent Juliana, Alacoque Szent Margit, Benigna Consolata és mások, akik még csak maguk őrzik a titkot, mert nem tudják, hogyan kezdjék el teljesíteni megbízatásukat, vagy csak egészen egyéni és az örökkévalóság nyilvánosságának szól a küldetésük ismerete? De egészen bizonyos, hogy a Krisztus eucharisztikus közelsége a legnagyobb boldogságunk és vigasztalásunk nekünk is. Tudjuk azt, hogy egészen közel van hozzánk; megközelíthetjük «lakóhelyét», szerethetjük «házának ékességét» és «dicsőségének hajlékát» az Eucharisziáért! Kell-e ennél felemelőbb lelki élmény! Kiáltanunk kell, «mit adjak az Úrnak mindazért, amit Ő — ezen szentség révén — nekem adott?» A felelet rá: Kezembe veszem az «üdvösség kelyhét» és kiiszom belőle egész tartalmát, mindent befogadok, amit az Úr nekem szánt, amit jelenlétének titokzatosságából kivethetek, felfoghatok, életemben hasznosíthatok vagy másnak juttathatok az Ő szent akarata szerint: «Azért gyujtanak gyertyát, hogy világítson». Mert vannak olyan értékeink, amelyeket csak rákbizott az Úr, de kamatoztatva kell visszaadnunk. Egyikünknek 10, a másiknak 5, a harmadiknak 1 minát adott, mindegyikünk számolni fog az evangéliumi példabeszéd szerint és jaj annak, aki kamatoztatlanul vagy pláne semmiképpen nem tudja visszaadni a rábízott minát.

Az Oltáregyesület tagjai mindannyian kaptak egy kincset: Az Úr Jézus áldott jelenlétének, a Krisztus-közelségének tudatát. Ezzel élniük kell. Ezt kamatoztatniuk kell. Ott kell ragyognia életükben a Krisztus-közelségből kiáradó világításnak, útmutatásnak. Onnét kell elindulnia minden akaratának, miután összemértük és összhangba hoztuk az Ő akaratával; miután igent mondtunk az esetleges sikertelenségre is: «Uram a Te ígédre mégis megvetem hálomat!» Apostolkodom! Hirdetem embertársaimnak, hogy az Úr él; hogy mindig közel van hozzánk; akarja, hogy törődjünk Vele! Figyeli és szomjuhozza szeretetünket! Vár bennünket! Szívünkbe kívánczik! Hiányzunk Neki, ha nem jövünk Hozzá mindannyian! Téged is vár, testvér!

Oltáregyleti imádási óráinkon a húsvéti ünnep közben buzgón imádkozzunk azért, hogy a Krisztus-közelség gondolata — az eucharisztikus lelkiéletnek főmozgatója — minél több lelket tegyen boldoggá és apostolivá.

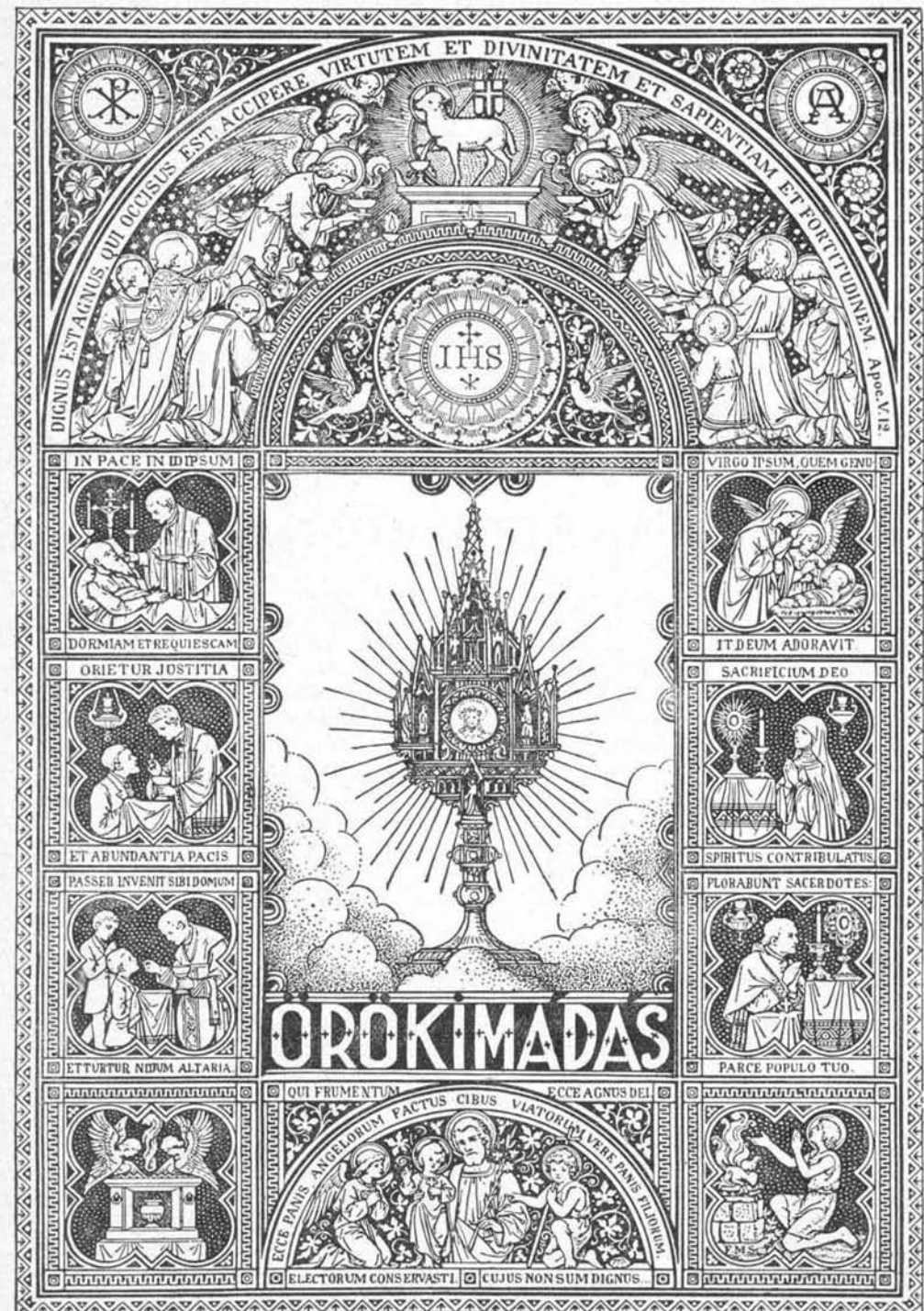
* * *

Teljes búcsú. Apr. 4-én első csütörtök címen és a brüsszeli csodás Szentostyák címen, 5-én Szent Júlia és első péntek címen (tehát két-két teljes búcsú) a havi összejövétel napján, az imádási óra napján és egy tetszés szerint választott napon.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő. Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Az ünnepek hónapja. — Kolossváry Dezsőné: Májusi litánia. — Kupka Izabella: Mária Reparatrix. — Davalovszky Gizella: Úrnapján. — Dezső István: A szentmise — apostolképző iskolánk. Az áldozatos szeretet. — Olcsay Géza: Imádkozunk! — Központi: Imaszándékunk: «Mária anyai szívével!»

AZ ÜNNEPEK HÓNAPJA.

Igen! az ideai május az ünnepek hónapja. Benne van Áldozócsütörtök, Pünkösöd és Úrnap s azonkívül az egész hónap is Mária hónapja: májusi ájtatosságokkal, zarándoklásokkal, keresztjárással napokkal. Amikor az emberek készen vannak a tavaszi veteményezéssel, jön az Isten áldásáért való könyörgés: kegyhelyekre és otthon a határba induló imádságos processziókkal, mert mindenki tudja, hogy az egész termés a májusi időjárástól, a minden cseppjével aranyat érő májusi esőtől függ. Valahogy közelebb is van Istenhez olyankor az ember, amikor érzi, hogy Tőle függ a jövője, az élete, a megélhetése. Jobban tud imádkozni, könnyebben tud tűrni, vagy áldozatot hozni. S ezt a lelki dispoziációt úgy megédesíti a Boldogságos Szűz tisztelete! Neki bátorkodunk, felmelegszünk, több bizalommal, boldogabb reménykedéssel imádkozunk akkor, amikor Máriát anyánknak mondhatjuk, amikor kérő-könyörgő ájtatosságainkban Őt magunk között velünk-együtt imádkozónak tudhatjuk. Ünnepi világa ez a Máriás május a léleknek!

S most még ott ragyognak előtte a legszebb ünnepek, mint valami hegy-csúcsok. Áldozócsütörtök az eget-földet áthidaló ünnep. Urunk a mennybeszáll, onnét angyal jön és szól. Az a Jézus, akit láttatok fölmenni az égbe, úgy fog eljönni egyszer, amint láttatok Őt az égbeemelkedni! Micsoda evangélium, örömhír ez! Van kapcsolat ég és föld között! «A ti hazátok az égben van», ahová hazamegyünk egykor!

Pünkösöd a Szentlélek ünnepe, «tűz», a Megszentelő és Vigasztaló, aki «teremtő, tiszta láng» az egész Egyház megvilágosítója és irányítója, aki által Isten benne lakik a lélekben. Ő milyen kimondhatatlan jelentőségű a Szentlélek eljövetele! Az anyaszentegyház attól az időtől él úgy, hogy kisugárzó kegyelemközlő ereje van: «profétálás» és «nyelvek adományá»-val tette magát ismertté az emberek előtt. Erőt adott az erőtlenségbe olyan mértékben, hogy nem tudták legyőzni az egyházat soha és a «pokol kapui nem vesznek erőt rajta» a jövőben sem soha! Imádunk nagyhatalmú Isten a harmadik személyben is!

ÖRÖKIMÁDÁS

Úrnapja! A hódolat ünnepe a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. Mint a lelkesedő tömeg ünnepeltjeivel szokta tenni: vállukra emelik a hőst, ujjongva viszik, büszkék reá, mert az övék. A hívő sereg is így tesz a legdrágább kincssel, a legdrágább «titkával» kimegy az utcára, amelyet virággal, énekkel, élő hittel tiszteletet parancsoló ünnepelőbe öltöztet, úgyannyira, hogy úrnapi körmeneteink a nem katolikusokra is, mélységes tiszteletteljes benyomással vannak. S hogy készül reá egy-egy plébánia apraja-nagyja! Jól teszi! Soha sem lesz sok, amit az Eucharisziáért teszünk!

Az oltáregyesület is elvégezte ideai munkáját. Megvolt gyönyörű — 55.000 P értékűre — becsült kiállításunk. A tárgyak uton vannak rendeltetési helyük, a szegény templomok felé! Most tehát az ünnepek hónapjában tartson ünnepet a lelkünk! Olyant, amelyben Máriával együtt ünnepel meg, minden ünnepet és kiveszi részét a hegyelmekből, amelyeket az Úr elosztásra szánt május minden napján.

Mátrai Gyula dr.

MAJUSI LITÁNIA.

Nyílik az orgona, pattan a rügy,
májusi litánia — drága szív ügy,
itt van ismét az édes, a szép
s ami összetört ott lesz megint ép.

Litániára jöjjetek kicsik, nagyok
s ne mondja senki «árva vagyok».
csillagos Mária, édes Szűzanya,
Nála az otthon — a meleg tanya.

Májusi litánia tavasz ékszeze,
küzdő élményünk végtelen tere,
kezünkben a gyöngyös rózsafüzér.
«Imádkozzál érettünk» Hozzá felér,
ott lelkünk fehér szárnyakon lebeg
s ajkunk Anyánknak «Ave»-t rebeg.

Kolossváry Dezsőné.

MÁRIA REPARATRIX.

Virágékes május... harmatos bíbor-hajnal...
Ezüst harang szavát lágy szellő viszi szárnyán.
Áhitat szent csöndje borul erdő- s halomra,
Lelkemet édes imába vonja.

...S élém sugárzik a Szeplőtlen,
Szelid-kegyesen, hófehéren...
Imája száll a kéklő ég felé:
Engesztelő Szűz Mária.

Gyümölcsoltó tavasz titokterhes alkonyán
Angyal köszönti a malasztal teljes Szűzet;
S Ő mond alázattal: Im' az Úr szolgálója...
Legyen nekem a Te igéd szerint!
... És lőn... testté az Ige... Isten...
Szentéllé a Szűz tiszta szíve.
S imádva hajol szent Titka fölé
Engesztelő Szűz Mária.

Angyali szó csendül... csillagsugáros éjjel...
Betlehem csöndjében, rejtett barlang magányán,
Istálló szalmáján mennyei Kisdéd sir fel:
A testetöltött, örök Szeretet!
... Lakozik köztünk a nagy Isten!
Született értünk szegénységben.
S imádva hajol a jászol fölé
Engesztelő Szűz Mária.

Ostor, tövis tépte... gyötrődik a kereszten...
Hull a bűnösökért megváltó drága Vére!
Fájdalmas Szűzanya keresztje tövén zokog.
Haldokló Fiának nagy áldozatát
Értünk Istennek felajánlja,
Bár vérvérz lelkét hét tör járja,
S imádva borul a kereszt alá
Engesztelő Szűz Mária.

Gyertyafényes oltár... édes tömjénillat... csend...
Megújul a titkos, üdvözítő Áldozat.
Hófehér Ostyában dobog az Isten Szíve!
S a bűnösök szörnyű gonoszsága
Töviskoszorút fon köréje!
... Vigasztalva, szeretve, féltve
S imádva hajol az oltár fölé
Engesztelő Szűz Mária.

Áldd meg jó Szűzanyánk, e lelkes, hű kis tábort,
Mely Vele s Helyetted hön engesztelni óhajt!
Vezesd kézenfogva a szeretet ösvényén
Imádott Jézusodhoz!... s add nekünk
Anyai szíved gyöngédségét,
Bűntelenségét, lángszerelmét,
Hogy a Te lelkeddel szolgáljuk Őt,
Engesztelő Szűz Mária!

Kupka Izabella.

Gräf—Kertész: *Igen Atyám*. Bámulatosan tartalmas könyv az isteni akarattal szemben való viselkedésről. Az *«Igen Atyám»* egész életünket képes átalakítani, ha vezérelvé válik. Kiadta a Szent István-Társulat.

ÚRNAPJÁN.

Úrnapja!... Ha megkondul az óra,
Május virágos utat tereget.
Az Isten indul nagy processzióra,
hogy vezesse a fáradt embersereget.
Utcára lép a megszépítő Élet.
A rohanás, a nagy láрма elül,
hogy legyen áldás s ne legyen ítélet,
a bűnös ember imába merül.

Virágos utcák álmodnak puhán.
Gyermekszemekben és hófehér ruhán,
selyem zászlókon Isten napja éled,
Jézust kísérik összekulcsolt kezek...
Felséges Úr! mi, fáradt, elesett emberek
együtt megyünk a körmeneten Vele.

Davalooszky Gizella.

A szentmise – apostolképző iskolánk.

(Folytatás.)

IV.

Az áldozatos szeretet.

Az első szentmisén végbement isteni csoda élő magyarázata volt annak, amit az apostolok egy évvel előbb Jézustól hallottak a kafarnaumi zsinagógában. Akkor beszélt Jézus először az örök élet kenyérééről. Érthetően megmondotta, hogy az emberek ne csak mulandó kenyérért fáradozzanak, hanem járjanak az örök élet kenyere után is. Ezt a kenyeret — az Isten kenyerét — majd Ő adja az embereknek, mert Ő azért jött e földre, hogy az embereknek életük, még pedig több és különb életük legyen.

Az örök élet, a több élet, a lelki élet táplálékául az Atya igazi mennyei kenyeret rendelt, hogy az éltesse, táplálja és erősítse az embert. Ez az éltető mennyei kenyér maga az Úr Jézus, aki azért szállott le a mennyből, hogy testét-lelkét, istenségét és emberségét adja a léleknek és azt így megőrizze, megszentelje és megdicsőítse az örök életre.

Ezt az éltető, önmagátadó, áldozatos, isteni szeretetet vették magukhoz az apostolok Jézus testével és vérével — az Oltáriszentséggel. Az Úr Jézus így emelte ki: micsoda fönségesen nagy hivatása van Isten rendelése szerint a léleknek: Krisztus hordozó az, hogy így életében megdicsőítse Jézust és teste-lelke hirdesse Isten végtelen szeretetét. De ezzel példát is adott arra: mit kell adni a lélekért (mindent, amit csak adhatunk!), ha azt megmenteni és megszentelni akarjuk.

A Megváltónak minden szava, szándéka, fáradsága, szenvedése, áldozata, egész élete — betlehemi jászoltól a Kálvária-hegyén bekövetkezett haláláig — az örök életre hivatott emberi lélek boldogságára irányult. Hogy önmagát táplálékul adja: az is. Nála nélkül semmitsem tehet az ember, de Vele — hasonló lesz az Istenhez. És Ő azt akarja, azért hívogatja szüntelen: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztak és terheltek vagytok és én megenyhítlek titeket... Vegyétek

magatokra az én igámat, mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű... És nyugodalmat találtok lelketeknek».

Van-e gyarló bűnös ember számára ennél öröndetesebb isteni szó: «*Jöjjetek hozzám... Vegyétek és egyétek az én testemet, igyátok véretem... Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon és én föltámasztom őt az utolsó napon... Mert az én Istenem valóban étel és az én vérem valóban ital... Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad és én őbenne maradok... Miként engem az élő Atya küldött és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, énáltalam él. Ez az égből szállott kenyér; nem mint ahogy a ti Atyáitok mannat ettek és mégis meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, örökké él... Bizony, bizony mondom nektek, hacsak nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek».*

Világmegváltó Jézusom! Értem és meg is szívlelem tanításodat. Én örökké élni akarok; mégpedig Benned, Veled és Érted!

Isten gyermeke vagyok, de az csak úgy lehetek, ha a mennyből alászállott Isten kenyérrel táplálkozom és Neked adom át magamat egészen. Tégy velem szent akarod szerint, úgy, amint jónak látod. Kész vagyok mindenre, csak a Tied legyek életemben-halálomban és a boldog örökkévalóságban.

Lelkem! Hiszel-e a gondviselő Istenben? Hiszed-e, hogy anyagi és lelki táplálékokról bőségesen gondoskodik jóságos mennyei Atyád? — Hiszed-e, hogy imádkoznod kell a mindennapi testi-lelki kenyérért, de azonfölül fáradoznod is, hogy testednek-lelkednek azt megszerezd? — Hiszed-e, hogy neked nemcsak testileg, de lelkileg is élned és táplálkoznod kell? — Hiszed-e, hogy nem elég csak külsőleg magadhoz vened a mennyei kenyeret, hanem Jézussal együtt Jézus érzelmeit is át kell vened, hogy így valóban Jézus legyen benned és te igazán Őbenne élj? — Hiszed-e, hogy téged és mindannyiunkat Jézus önfelajánlása és áldozata éltet és boldogít örökké? — Hiszed-e, hogy Jézus a tied lesz és te az Ő Jézusé leszel a szentmisében? — Hiszed-e, hogy a mennyei kenyér arra való, hogy azzal táplálkozzanak a mennyországba törekvő lelkek?

De ha mindezt hiszed: akkor miért nem veszed magadhoz naponként az örök élet kenyerét?

Miért nem mondasz le önmagadról, kényelmedről, bűneidről, rossz szokásaidról, — csak hogy Jézus élhessen benned és Ő legyen mindened?

Miért nem keresed komolyan az Ő Jézust, hogy Neki magadat átadjad?

Miért nem hívsz másokat is Jézushoz?

Miért nem készíted és segíted testvéred lelkét is az Ő Jézus megértésére és befogadására?

Van szíved Jézushoz? Akkor nem lehetsz közömbös iránta: szeretned kell Őt. Nem hanyagolhatod el a magad lelkét, de még testvéred lelkét sem. Jézusnak örömet kell szerezned!

A szentmise «Hiszekegyje» mindenről hitvallást kér tőled. A felajánlás pedig ezt mondatja veled (ha van hited-szíved): Ime, Atyám, jövök, hogy teljesítsem szent akarodat: Érted akarok élni és följánlom magamat Jézussal együtt a lelkekért.

Krisztus szeretete — és a lelkek élete és boldogsága sürget szüntelen — lemondásra és áldozatra, teljes önfelajánlásra —, hogy életem és testvérem élete mindig több és boldogabb legyen — Istenben.

Dezső István.

Mi emberek...

Vállunkon batyuval a földön
barangolunk,
Kezünkbe az Őr adta támaszul
vándorbotunk.
Terhünk nehéz
mindig több lesz a vinnivaló,
Emberek vigyázzunk, el ne essünk
jaj! csak ne legyen köztünk
panaszkodó.

Hisz mindenki mit elbír,
csak annyit kapott.
Senkinek vállára az Őr
többet rá nem rakott,
Ha kitartunk békével
és elfogyott már az út,
Maga az Őr segíti le nekünk
a bánat, gond és könybatyut.

Kolossvarty Dezsőné.

Imádkozzunk!...

Urunk, beismerem, hogy sokszor mondjuk: URAM, URAM!... de kevés-szer *hálából*. Ügylátszik Urunk, hogy részleges kegyelem mellett itt a Földön csak részleges kapitulálás van. Azért se neheztelj reánk, hogy folyton-folyvást kivételért könyörgünk. Pillants belénk s meglátod, hogy mennyire szeretünk, jöllehet kevésért sokat akarunk kapni. Urunk, mi csak «emberek» vagyunk és az «erőhatású» Föld csábos légkörében élünk.

og.

Urunk, érezzük, hogy nem keresed a megállást; hogy magad örök «mozgás» vagy s ez a Te legnagyobb kegyelmed!... Urunk, ne engedj minket sohasem megállni; mozgass kedyesen, irányíts szelíden s boldog szolgálattevőid által tartsd tőlünk távol az Árnyéket!... Urunk, már mindennél jobb a Te bűvös egyengetésed!

og.

Urunk, jó nekünk az egyszerű vagy aranyozott TABERNÁKULUM!... Mi is tudjuk, nekünk is reményünk itt a Földön, hogy LELKIVALÓDBAN minden foltnélkülben, mindenütt, ahol 100%-os tisztaság s óvatos izoláltság van, jelen lehetsz!... Azonban effajta *állandó* ember nincs, effajta *állandó* hely a Földön csak egy van: a TABERNÁKULUM!... Oly jó nekünk ez a kincses FORRÁS; jó nekünk vezeklés közben az a tudat, hogy egy helyen, a legteljesebb isteni fölségedben és tökéletességében bizton Reád találhatunk, hamar Eléd állhatunk!

og.

Urunk, ki újra eljöttél, ki újra megérkeztél közénk, — visszhangszerűen irgalmaz nekünk!... Urunk, érints meg, hogy megszentelődjünk s taníts meg örök köteleketet fenni, ragaszkodni, hogy ez a szent pillanat valóban konzer-valódhasson bennünk!

og.

Adományok: Soproni Ferenc 50 P-t, N. N. 100 P-t adományozott a neszélyi zárdának. Isten fizesse meg!

„Mária anyai szívével!”

Ez a jelszava a Mária Reparatrix Társaság (örökimádó apácáinak), melyet a Szűzanya gyengéd anyai szeretete hívott életre, amikor az alapítónőnek (D'Hoogworst báróné) tudtára adta, hogy olyan szerzetet szeretne még, melynek tagjai a szentségi Jézus körül anyai szívének gyengédségével szolgálnának és mintegy helyettesítenék Őt a földön. Az oltáregyesület ezt a gondolatot, mint az eucharisztikus Jézus iránti szeretetnek új vonását és ösztönzőjét magáévá tette s nem szűnik meg buzdítani tagjait is arra, hogy Mária anyai szívével egyesülésben teljesítsék oltáregyesületi kötelességeiket.

Mit jelent ez az egyesítés? Elsősorban azt, hogy Szűzanyánknak Fia iránti szeretetétől engedjük inspirálatni, sugalmaztatni magunkat. Anyám, mit szeretnél tenni a szentségi Jézusért? kérdezzük a Szűzanyától. Itt a mi templomunkban? Másutt az országban? A missziós telepeken?

Mária felelete ilyenforma tartalmú lesz: Nem hagynám Őt magára! Meghívnam az Ő imádására az egész közösséget vagy várost! Beosztanám a jelentkezőket, hogy éjjel-nappal legyenek imádói! Hirdetném az Ő áldott jelenlétét szóval és példával! Neki adnám a legszebb virágaimat az oltárra! Gondoskodnék arról, hogy az oltáregyesületnek az eucharisztikus gyermekszövetség megalakításával utánpótlása legyen! Buzdítanám a tagokat arra, hogy mindegyik ne csak az esetleg előírt alamizsnát adja az oltáregyesület céljaira, hanem külön is hozzon egy tőle telhető legnagyobb áldozatot, amely — a Központon keresztül — hathatós segítséget jelent valamely szegény templomnak!

Önmagad életében álljon mindig a figyelem és a szeretet legnagyobb gyengédségével övezetten az Eucharisztia!

Légy találékony az Úr Jézus iránti szeretetben egész napon át! Világosságod, levegőd, erőd legyen az Eucharisztia!

Igen, ilyen sugallatokat hallunk majd Szűzanyánktól, ha tanácsot kérünk édesanyai szívtől.

De imaóráinkat, engesztelő szentáldozásainkat és minden eucharisztikus megnyilatkozásunkat máriássá kell tennünk, hogy Reá emlékeztesse az Úr Jézust és annál kedvesebb legyen Előtte.

Külön helyet is kapjon imádási óráimban ez a gondolat! Imádkozzunk is azért, hogy a reparatrix (engesztelés, Mária anyai szívével való egyesülésben) szellem minél jobban meghódítsa az oltáregyesület tagjait és szívük-lelkükben a szeretet legváltozatosabb virágait termelje a szentségi Úr Jézus vigasztalására.

VATÉLJES • BÜCSÜNK

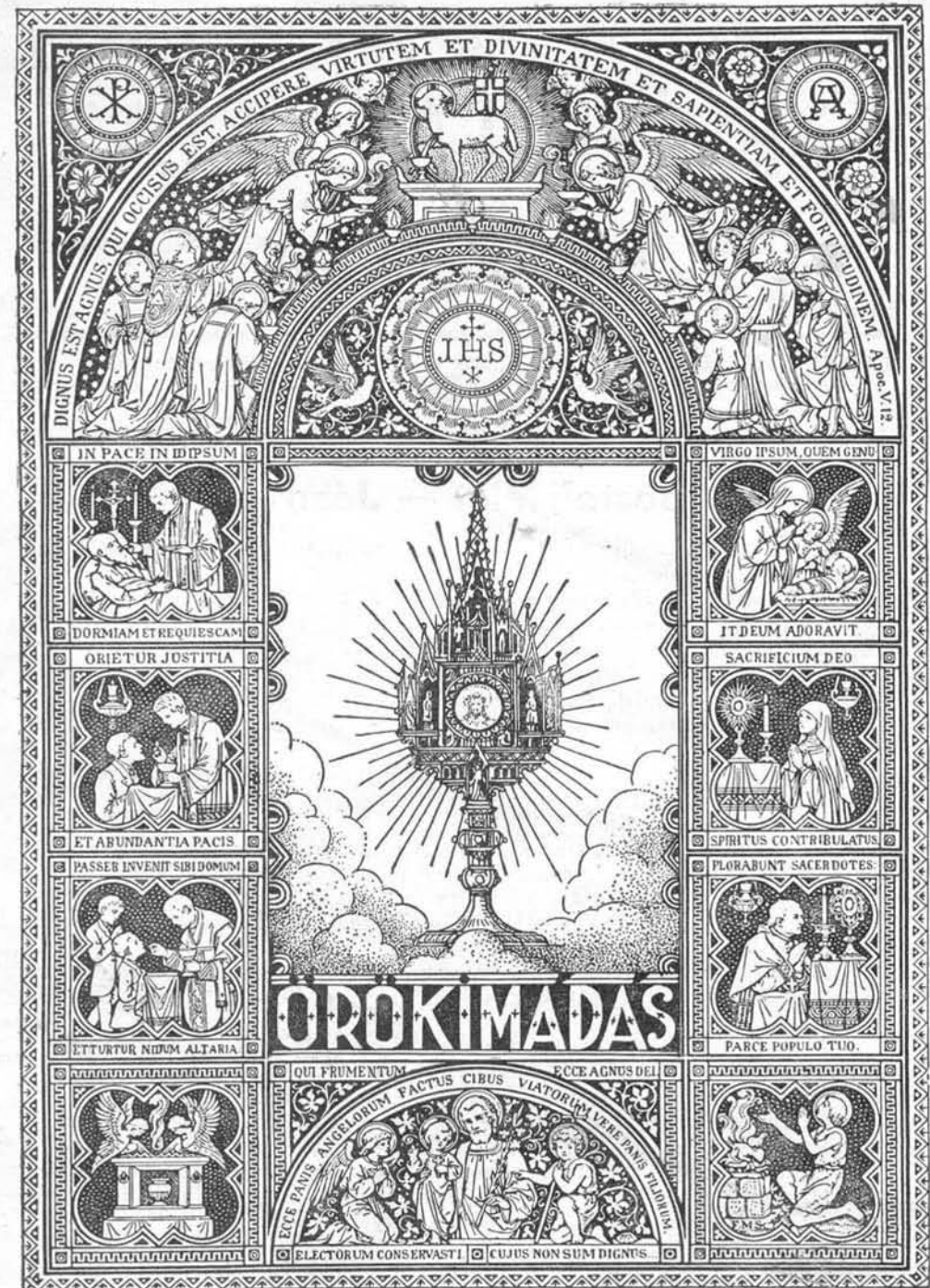
Május hó 2-án (kettő), május hó 3-án és 23-án vagy a nyolcada alatt bármelyik napon, az imádási óra napján, a havi közös összejövetel napján, egy tetszészerinti napon.

Az idén 309 szegény templom kapott 55.000 pengőt kitevő értékű egyházi felszerelést Országos Központunktól. Milyen gyönyörű eredménye annak a két évi munkának, amelyet az oltáregyesület tagjai végeztek! De még többet segíthettünk volna, ha mi is (a Központ) több alamizsnát kaptunk volna. Testvér, úgy-e, ezentúl még nagylelkűbb leszel? «Szegények mindig lesznek köztetek», ez áll a templomokra is!

Központi.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSÁROS JÁNOS

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Dezső István: Apostoli élet — Jézussal. — Rogács Ferenc: Oltárvirágok: A szentmise áldozat. — Krónika. — Központi: Imaszándékunk: 'Jézus szíve engesztelésében!'

Apostoli élet — Jézussal.

Az Úr Jézust szívükbe fogadó apostolok tudatára ébredhettek igazi, tulajdonképpeni hivatásuknak.

A keresztség szentségének a felvételével új teremtmények — Isten gyermekei — lettek. Természetfölötti életre rendelte őket az Isten, hogy meghalva a bűnnek és a világnak, már ezután Istennek éljenek.

Nem önmagukéi, hogy a saját akaratukat vagy tetszésüket kövessék; nem is ezé a világé, hogy annak nézete, vagy divatja irányítsa az életmódjukat; nem is a testé, hogy a test rendetlen hajlamait, bűnös kívánságait teljesítve test szerint éljenek.

Ők keresztyének, Krisztus drága vérében megváltott és Szent Szíve szeretetével megszentelt krisztusi emberek. Krisztuséi egészen, testestől-lelkestől evilági és örök életükben egyaránt.

Azért él bennünk Krisztus. Nemcsak a megszentelő kegyelemmel, az isteni élet éltető szellemével, de szentségileg is — mint égből alászállott kenyér, hogy övét a természetfölötti életben megtartsa és gyarapítsa.

Krisztus apostolaitól elválaszthatatlan a megszentelő kegyelem és a bennük élő s velük dolgozó Úr Jézus.

Istenadta hivatásuk éppen az, hogy hordozzák és dicsőítsék Krisztust testükben-lelkükben — és szolgálják az Istent főnségesen, életükkel, minden tehetségükkel.

Akiknek új világot, Krisztus természetfölötti lelkivilágát kell képviselniük e sárfészek testies ösztönemberei között, azért kapják az Atya és Fiú Szentlelkét, hogy Isten-gyermekei és igazán Jézus testvérei lehessenek.

Az Isten országának előkészítését és megdicsőítését kell végezniük önmagukban és felebarátuk lelkében — Jézussal együttesen.

Amit gondolnak, terveznek, végeznek, szenvednek vagy elviselnek — azt mind Jézus nevében kell tenniük — Jézus szellemében, Jézus nevében és szeretetével — hálát adva az Atyának: mindent az ő nagyobb dicsőségére.

Krisztusban Testvérem! Ismered-e Saulnak Pál-fordulását? Érted-e, hogyan lehet Jézus üldözöjéből az Úr választott edénye és a nemzetek legbuzgóbb apostola?

ÖRÖKIMÁDÁS

Megfontoltad-e már valamikor, mit jelent Szent Pálnak eme meggyőződéses nyilatkozata: Nekem életem a Krisztus és meghalnom nyereség? ... Krisztus szeretete sürget, nem hágy nyugton ... nekem hirdetnem kell az evangéliumot, hogy mindenki megismerje és megszeresse Krisztust ... mert Nélküle nincs élet, boldogság ... Jézus az enyém és én az övé vagyok elválaszthatatlanul ... engem semmi el nem választhat Krisztustól, sem élet, sem üldözés, de még a halál sem ... Aki nem szereti a mi Urunk Jézus Krisztust, átkozott legyen ... Élek én, de már nem is én élek, hanem él bennem Krisztus.

Megérted-e, Testvérem, hogy Jézus jelenléte mindenhowyan más életet jelent benned is, veled is? Benned ki kell fejlődnie a Krisztus szíve és akarata szerinti lelkiéletnek; veled pedig meg kell indulnia annak a kegyelmi élet kiadásának, amely elválaszthatatlan Jézustól és az ő tökéletes szolgálatától.

Isten sokféleképpen, de emberekkel is hívja a bűnösöket és jóakaratókat Isten ismeretére és szent szolgálatára.

Hogy te is alkalmas eszköze és apostola lehess az Istennek, először is benned kell megvalósulnia a krisztusi szép és tökéletes életnek. Isten kegyelméből és a te őszinte, határozott jóakaratedből.

Az Isten kegyelme szüntelenül megszentelődéseden dolgozik, napi munkáidnál, küzdelmeidnél, áldozataidnál, a bűnbánat szentségében, de különösen Jézus szent áldozatánál — a szentmisében és a szentáldozásnál.

És én azt kérdelek tőled: Te is arra törekszel munkád közben, hogy az a verejtékes kenyérkeresés megszenteljen téged? Imádságodban azt kéred-e, hogy jól megérted az Isten akaratát és minél szívesebben átadd magadat az Úrnak? Küzdelmeidtet valóban annak tartod-e, hogy az nem másra való, minthogy közelebb vigyen Istenhez és az ő szeretetéhez? Önmegtágadásaidat, mindennapi keresztyeidet, testi-lelki megpróbáltatásaidat, szenvedéseidet úgy becsüled-e, mint a szenvedő Jézus keresztyének drága szilánkjait? A bűnbánat szentségében töredelmes lélekkel és alázatos szívvel kéred-e, hogy a szelíd és alázatosszívű Jézusé lehess egészen? A szentmisében följajánlaskor: megérted-e, hogy a kenyér és bor áldozatához te is hozzátartozol — mint Istennek élő, szent és kedves áldozata? Neked is egészen Jézusba kell temetkezned, miként a borral elválaszthatatlanul összevegyül a beléje csöppentett víz? — A szentmise átváltozása csak azt mondja neked: 'Most lett a kenyér Krisztus testvére, most vált a színbor Jézus vérévé?' Nem sürget arra, hogy Istenben átváltozzál te is — és ezután más emberré légy? A szentmise megemlékezése előkről, holtakról, szenvedő lelkekről és dicsőült szentekről: nem váltja-e ki belőled a szentség után való komoly vágyódást és a lelkekért való odaadást? Az Úr imádsága nem a lelkedből szól-e? Miatyánk, téged kér esengve a te hűtlen gyermeked. Mindenütt vagy, de különösen a mennyország dicsőségében érezteted szeretetedet és boldogságodat. Ugye engem is oda vársz: az Isten-gyermekeinek otthonába? Akarod, hogy oda törekedjem: szenteljem meg a nevedet magamban és másokban. Ugy dolgozzam a lelkemen, hogy az Isten országa legyen: az igazság, a béke és az öröm országa, a Szentháromság kedves hajléka — és azzá legyen minden ember lelke is. Minden nap táplálod, erősíted elmémet, testemet-lelkemet, hogy megtehessem minden kötelességemet. Bocsásd meg minden bűnömet, mert tiszta szívet, szeplőtelen lelket akarok Hozzád emelni mindennapi isteni szolgálatommal. Én is szívből megbocsájtom felebarátom minden hibáját, gyarlóságát, ellenem elkövetett gonoszságát, — csak légy Te is kegyes Bírám. Az élet kísértéseiben, megpróbáltatásaiban légy velem — isteni hatalmaddal, nehogy hűtlenül elhagyjalak. Szabadíts

meg minden gonosztól, kivált a világ szellemétől: az élet kevélységétől, a test bűnös kívánságaitól és a szemek kapzsiságától.

Minden úgy legyen, ahogyan Te akarsz. — Isten Báránya, vedd el bűnemet és mindegyikünk bűnét. Irgalmazz nekünk és add meg lelkünknek a Te békédet, hogy lelkünk Benned éljen és örüljön. Ne hagyj elszakadni Tőled — érzéketlen, fásult, bűnös lélekkel.

Mennyei kenyeret adsz nekünk. Önmagadat adod, nekünk. Jöjj hozzám és légy velem mindig. Benned, Veled és Érted akarok élni — mindörökké. Add, hogy egészen a Tied legyek.

Mivel viszonozzam, Jézusom, nagy szeretetedet? ... «Maradj meg a szeretetemben.»

A gödöllői jamborréén egyik szentéletű cserkészparancsnokot sokszor fölkereste egy japán pogány cserkésztsízt. Egy alkalommal őszintén bevallja magyar kollégájának: «Tanár úr, önnél érezni lehet az Istent». Jóra fogékony lelke megragadja az Isten kegyelmét, megismeri szent hitünket, katolikussá lesz és mint lélekben újjászületett Isten-gyermek, hálás szívvel viszi haza annak a magyar cserkésznek az emlékét, aki megmutatta neki és megszerettette vele a gondviselő, segítő és boldogító Istent, — és az ő legdrágább földi kincsét: az Isten-gyermekét.

Talán te nem lehetnél ilyen apostol? Csak maradj meg Jézus szeretetében — és akkor tudsz apostolkodni.

Dezső István.

OLTÁRVIRÁGOK.

A szentmiseáldozat.

a) Minden imádság közt legkiválóbb az áldozat (S. Th. 2, 2. q. 85), mert legtökéletesebben fejezi ki az imádság négy összetevőjét.

Krisztus a kereszten végtelen értékű áldozatot mutatott be, mikor önmagát ajánlotta fel áldozatul Istennek. Áldozatos lelkülettel, megalázódással, engedelmességgel életét adta oda, vele elismerte Isten végtelen felségét, kifejezte hódolatát, háláját, engesztelést nyújtott bűneinkért és végtelen érdemeket szerzett. Keresztáldozatát állandósítani akarta, azért rendelte a szentmisét, hogy Istent állandóan megdicsőítse és érdemeit reánk kiárazssa. A szentmisében Krisztus vérontás nélkül, de ugyanazzal az *áldozatos érzülettel* adja testét-vérét áldozatul, ahogyan a kereszten adta, mikor vérét ontotta. Ebben a tényben van a szentmise áldozati jellege. A mennyei Atyának végtelen tetszése telik ebben az áldozatos lelkületben, mi pedig megszentelődünk benne (Zsid. 10, 10). Mikor Krisztus elrendelte, hogy a szentmiseáldozattal az ő emlékezetét elevenítsük meg (Lk. 22, 19), egyúttal azt akarta, hogy áldozatába valamennyien bekapcsolódjunk. Odaadta magát Egyházának, hogy ez az ő áldozata is legyen, az áldozat az ő papjainak közvetítése által történjék, és a feláldozásban minden hive tevékenyen részt vegyen.

Mikor a szentmisében a pap konsekrált, s végbemegy az átváltozás csodája, érezzük át élő hittel ennek a titoknak jelentőségét. A kenyér és bor állaga átváltozik Krisztus testvé-vérévé. Krisztus megjelenik az oltáron állagi jelenléttel. Mint a megtestesüléskor és a kereszten, itt is megdobbán a Szíve: Ime, Atyám, jövők, hogy teljesítsem akarodat (Zsid. 10, 9.). Ebbe az áldozatos érzelmébe nekünk

is bele kell kapcsolódnunk. Hódolattal, hálás szívvel, bűnbánó és bízó lélekkel feláldozzuk Istennek magunkat és mindenünket, amik vagyunk és amink van, testünket, lelkünket, életünket, cselekedeteinket és szenvedéseinket. Ez az odaadás a mi konsekrációnk, önfelajánlásunk. Áldozatos lelkületünket aztán egyesítjük Krisztus Szívével, aki azt a saját áldozatába kapcsolva mutatja be Atyjának. Az áldozat bemutatása a pap közvetítése által történik, akivel együtt szent közösségben az Egyház minden tagja is bemutatja az áldozatot.

A felséges csendben, mely az átváltozás pillanatában az oltárra borul, az Úrfelmutatás szelíd csengetyűszavában csendüljön ki áldozatos érzelmünk. S mikor a pap felmutatja a szent testet és vért, irányítsuk imáddással és bizalommal

«Részlet a pápai Oltáregyesület kiállításáról.» (A pápai zöld-arany brokát ornátus és a vici püspöki kápolna oltárterítőjével.)

tekintetünket az Úrra. Szívünk örömtől ujjong és az élmény emléke elkísér egész napra: Láttuk az Urat! (Ján. 20, 25.) Hát még ha magunkhoz is vettük!

b) A szentmise áldozati cselekményét az Egyház változatos *szertartásokkal*, mint sokszínű rózsacsokorral övezi, hogy az oltár áldozata mint isteni dráma játszódjék le szemünk előtt. Cselekmények, mozdulatok és imák előzik meg és követik az áldozat lényegét; az előzmények a felajánlásban, a kíséző szertartások az áldozásban érik el tetőpontjukat. Mind arra szolgálnak, hogy a titkot szemléltessék, Istent megdicsőítsék, a hivekben pedig az áldozatos lelkületet ápolják.

A szertartásos cselekmények jelképes tények, mélyértelmű jelentőséggel. Minden mozdulatnak, meghajlásnak, térdhajtásnak, kézfelemelésnek, az oltár-csóknak megvan a maga értelme, jelképes beszéde. Ha behatolunk az értelmükbe, szent gondolatokat és érzelmeket keltenek bennünk. Ha nem teszünk egyebet, mint néma figyelemmel kísérjük őket s a nyomukban támadt gondolatokat és érzelmeket elmélkedésre váltjuk: az áldozatban méltóképpen részt vettünk és a szentmisét «becsülettel hallgattuk».

Ha még bensőségebben akarunk a szentmisébe kapcsolódni, akkor a szentmise imádságait is együtt mondjuk az áldozópappal egészben vagy kivonatban, ahogyan az értelmi képességünk bírja. A szentmise liturgikus imái a legszebb szóbeli imák, melyekben a Szentlélek szava hangzik és az Egyház szerető jegyesi szíve dobog. Rövid, tömör, tartalmas mondatokban a hit igazságai és csodálatos szépségei tárulnak fel, a szeretet lelkendezése, a bűnbánat fájdalma, a bizalom örömrzése csendül ki belőlük. Ha nem tudjuk is teljesen kimeríteni értelmüket, mondjuk mégis figyelemmel, egyesülve az Egyház szándékával, hogy ugyanazt akarjuk kifejezni velük, amit az Egyház. Így nemcsak hallgatjuk a szentmisét, hanem egyúttal «mondjuk» s az áldozatban tökéletesen közreműködünk.

Legyen a szentmise a *lelki életünk középpontja*. Vasárnap és ünnepen szigorú parancs kötelez rá, hogy részt vegyünk az áldozatban. Az Egyház azonban naponként bemutatja az oltár áldozatát, és azt óhajtja, hogy hívei is naponként mentől nagyobb számban állják körül az oltárt. A parancs teljesítése keresztény voltunk elemi kelléke; az óhaj teljesítése a keresztény tökéletesedés hathatós eszköze. Járunk fel naponként a titokzatos Kálváriára, vegyünk részt az áldozatban a Szent Szűz és Szent János kálváriai érzelmeivel. Szakítsunk mindennap friss virágott az oltárról, tűzzük keblünkre mint illatos mirrhacsokrot, hogy megszentelve, megerősödve Krisztus áldozatos lelkületével járjuk életünk útját.

KRÓNIKA.

Az oltáregyesület kiállításáról csak a legboldogabb örömmel emlékezhetünk meg. Először azért, mert folytonos rettegésben készültünk rá és mégis megtarthattuk. Másodszor azért, mert olyan anyagot állíthattunk ki, amely szolidaritásával, célszerűségével és a benne megnyilvánuló izléssel és az elhelyezés ügyes kompozíciójával minden látogató meglepődését érdemelte ki. *Harmadszor* — s ez a legfőbb örömrünk — eljött közénk bíboros főpásztorunk, aki kimondhatatlan kedvességével és jószágával boldoggá tette a megjelenteket. Még sohasem volt kiállítás megnyitáson annyi sugárzó öröm, mind a mostanin s ezt Őminenciájának kell elsősorban köszönnünk.

A bíboros főpapot, aki Dr. Szepesi Ferenc szertartó és Esty Miklós pápai kamarás kormányfőtanácsos kíséretében érkezett — a kúrában lévő országos igazgató helyett — Dr. Mátrai ügyv. igazgató fogadta a papság élén, Esterházy Mária grófnő elnök, özv. Dr.

Kiss Aladárné alelnök és M. M. de Montaigne főnök társelnökével együtt. A kiállítás termében az oltárnál helyetfoglaló bíborost Dr. Mátrai köszöntötte, kiemelve beszédében azt a lelkeséget, amely a kiállított tárgyak mögött, rajtuk és bennük láthatatlanul ragyog, s amelyet az Úr Jézus mindenütt látni és érezni fog, ahová e tárgyak használatra mennek. — Dr. Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás válaszában az isteni élet fontosságát, a hozzá való lelkület kimunkálását hangzottat és ajánlotta az oltáregyesület programjába.

Majd megáldotta és megszentelte a kiállított tárgyakat. Utána bemutatták Őminenciájának az oltáregyesület főmunkásait, a megjelent előkelőségeket és jötevőket. Megmutatták Székely Gyula prelátnak apostoli kormányzó helynöknek ajándékát, a gyönyörű erdélyi sodronyománcos, drágaköves és gyöngyös szépséges kelyhet, amelyet az Örökimádás templomnak adott. Be-

mutatták Olcsay Géza grafikonjait, amelyek az oltáregyesületnek az országban való elterjedését egyházmegyénként (összesen 975 alakulat) ábrázolták és az utolsó tíz évben a szegény templomoknak jutott segítségek mértékét mutatták be kifejezően és művésziessé.

Azután a sekrestyébe ment Őminenciája és egyházi ruhákat öltve, fényes asszisztenciával az oltárhoz vonult és áldást adott a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

Áldás után Őminenciája tiszteletére Esterházy Mária grófnő teát adott, amelyen az egész központi választmány és az asszisztáló papság is részt vett.

Elnöknők kitüntetése. XII. Pius pápa Őminenciájának előterjesztésére Esterházy Mária grófnő a «Pro Ecclesia et Pontifice» érdemrenddel tüntette ki. A kitüntetést Mihalovics Zsigmond az A. C. orsz. igazgatója adta át a grófnőnek, akinek nevében Dr. Mátrai ügyv. igazgató üdvözlő beszédében köszönte meg Őminenciájának. A hercegprímás válaszában kiemelte, hogy Esterházy Mária grófnő pár éves elnöksége alatt az oltáregyesület új lendületet vett és nagyszerű eredményeket ért el. A Központban nagyon jól tudják, mit jelent a «nőknek adható legnagyobb kitüntetés» és mennyire érdemes rá az elnök grófnő, aki az oltáregyesület minden ügyével törődik és a kongresszust előkészítő munkában a legaktívabban részt vett. Szívből gratulálunk a szentségi Úr Jézus ügyét nagy szeretettel szolgáló elnöknek magas kitüntetéséhez és azt kívánjuk neki, hogy ezt a kitüntetést sokáig viselje jó erőben és egészséggel állandó lelki békében és boldogságban az Oltáriszentség ügyének eredményesebb szolgálatában.

Kiállításunk alkalmából Esterházy Mária grófnő elnök, 1 fekete selyem kazulát, 1 fekete díszes feloniot adományozott az Oltáregyesületnek.

Pápán tízéves multra tekint vissza az oltáregyesület. Mindig nagyszerűen dolgozott az általa készített tárgyak a központi kiállítás gyöngyei voltak. A jubileumi közgyűlésen megjelent Czappik Gyula dr. veszprémi püspök is, aki éppen a bérálás szentségét osztotta ki a pápai híveknek. Pünkösdtől hét óráig d. u. 4 óráig az irgalmas nővérek zárdájában a megyéspüspök úr megáldotta a kiállított tárgyakat, amelyek között volt a pápai templom részére készült egy zöld és egy lila-brokát ornat, nagyon finom csipkék, pompás izléssel készült cibóriumköpenyek és remek hímzésű stóla. S minden névtelenül az áldozatos szeretet talaján jött létre.

A közgyűlésen az országos központ képviselőjében Dr. Mátrai Gyula pápai kamarás ügyv. ig. jelent meg, aki az oe. hivatásról — mindig jelen lenni az Úrnak — mondott lelkes beszéd után átnyújtotta az elismerő díszlevelet a jubiláló egyesületnek. A mostani kiállítás egész anyagát — kivéve természetesen a saját templomunknak készített terítőket és ornatokat — Központunknak küldötték meg: A küldött tárgyak a következők: 6 drb miseruha a hozzávaló mellékrészekkel, 28 drb mise-ing, 18 drb karing, 23 drb cibórium-köpeny aranyhímzéssel és tüfestéssel, 3 drb oltárterítő, 28 drb kehelyfedő, 120 drb kehelykendő, 50 drb kéztörölő, 6 drb kis terítő cibórium alá, 18 drb cingulum, 11 drb stóla, 12 drb vállkendő, 22 drb korporálé, 6 drb korporálé a burzában, 12 drb kis terítő a beteglátogató burzához, 6 drb fehér burza aranyhímzéssel, 6 lila burza, 1 drb keresztszemes hímzés miseruhához, 1 drb album, rajzokkal.

A Központ itt is leghálásabb köszönetét nyilvánítja az igazán minden más oltáregyesületet felülmúló segítségért, melyet a pápaiak voltak szívesek — rajta keresztül — a szegény templomoknak küldeni.

„Jézus szíve engesztelésében!”

Az Úr Jézusról Szent Pál azt mondja, hogy mindig az engesztelésnek él. Prohászka — a boldogult fátyla-lelkű — püspök úgy képzel, hogy az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben mintegy a világ bűnei és kihívó gaztettei előtt áll, mennyei Atyjának mutatva sebeit és érdemeit és a Szívében mintegy kehelyben nyújtja oda mindazt az engesztelést, amit a hívek néki felajánlanak. Akárhogyan próbáljuk is megvilágítani az Úr engesztelését az bizonyos, hogy Ő «tüzet jött bocsájtani a földre» az igazi szeretet tüzeit és azt akarja, hogy ez a tűz égjen, aki az Ő híve, az Vele együttérezzen, és Vele tartson az engesztelésben. Ne szigeteljük el magunkat, amikor engesztelni akarunk, hanem igazi katolikus lélekkel keressük azt a módot, amely az egész Egyház fejének — Krisztusnak — mindenkire kiáradó elégtétele és engesztelésében elmerülve, mint az Úr szenvedése «hézagainak» pótléka jelenik meg a mennyei Atya szeme előtt Krisztus folytonos és örökké tartó jóvátételében.

Az Úr figyelmeztet is erre, mondván: «Nélkülem semmit sem tehettek», «Maradjatok Énbennem», mert amint a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt, csak akkor, ha a szőlőtől marad, hasonlóan ti sem, ha csak bennem nem maradtok». De hogyan történjék ez?

Mikor engesztelő cselekedetet akarunk végezni (legyen az akár imádság, akár szentáldozás, akár kimondottan valami jócselekedet), mindannyiszor rá gondolunk arra, hogy ennek, amit én most az Úrnak adok, helye van az Ő engesztelésében, helye van az Ő Szívében. S én oda akarom tenni a helyére. Nem akarom a magaménak tartani, hanem — mint a felajánlás előtt a csepp vizet a pap a borba — én is belecseppentem az én szegény kis engesztelés-cseppemet az Úr Jézus Szívében kimeríthetetlen tengerként áramló és folyton az ég felé tartó engesztelés Óceánba, hogy abban elvegyülve, az Úr Jézusével tökéletesedve jelenjék meg a mennyei Atya előtt.

Oltáregyleti imaóráinkat, engesztelő szentáldozásunkat is egy ilyen, az Úr Jézus Szívébe ejtett «engesztelés cseppnek» tekintsük, és örülünk annak, hogy azt a cseppet is produkálhatjuk. Imádási órákon júniusban külön is imádkozzunk azért, hogy minél többen akarjanak egyesülni az Úr Szíve engesztelésével. — Hisz oly mérhetetlennek kell lennie a világon a bűnnek, ha Isten mindazt hagyja történni, ami a világon most folyamatban van. — Mi bűnösök, magunk mit is adhatnánk a mennyei Atya elé, csak «a mi Urunk Jézus Krisztus által» tudunk Neki valami kedveset és értékeset nyújtani. Így biztosan elfogadja, így a mi tökéletlenségeinket nem látja, csak azt, hogy az Ő «szerelmes» Fiának Szívében látja s az Ő «Szíve lángjainak» szárnyán jut el hozzája engesztelésünk. —

Igy engeszteljünk júniusban!

* * *

Teljes búcsú: Jún. 1. (Mária szeplőtelen Szíve ünnepe!), jún. 6, jún. 7, jún. 24, jún. 29., a közös ájtatosság és összejövetel napján, az egyéni imádási óra napján, egy tetszés szerinti napon. E hónap az év első felének vége, ajánljunk fel egy szentáldozást az elhunyt Oe tagokért. Ezért is külön teljes búcsú jár!

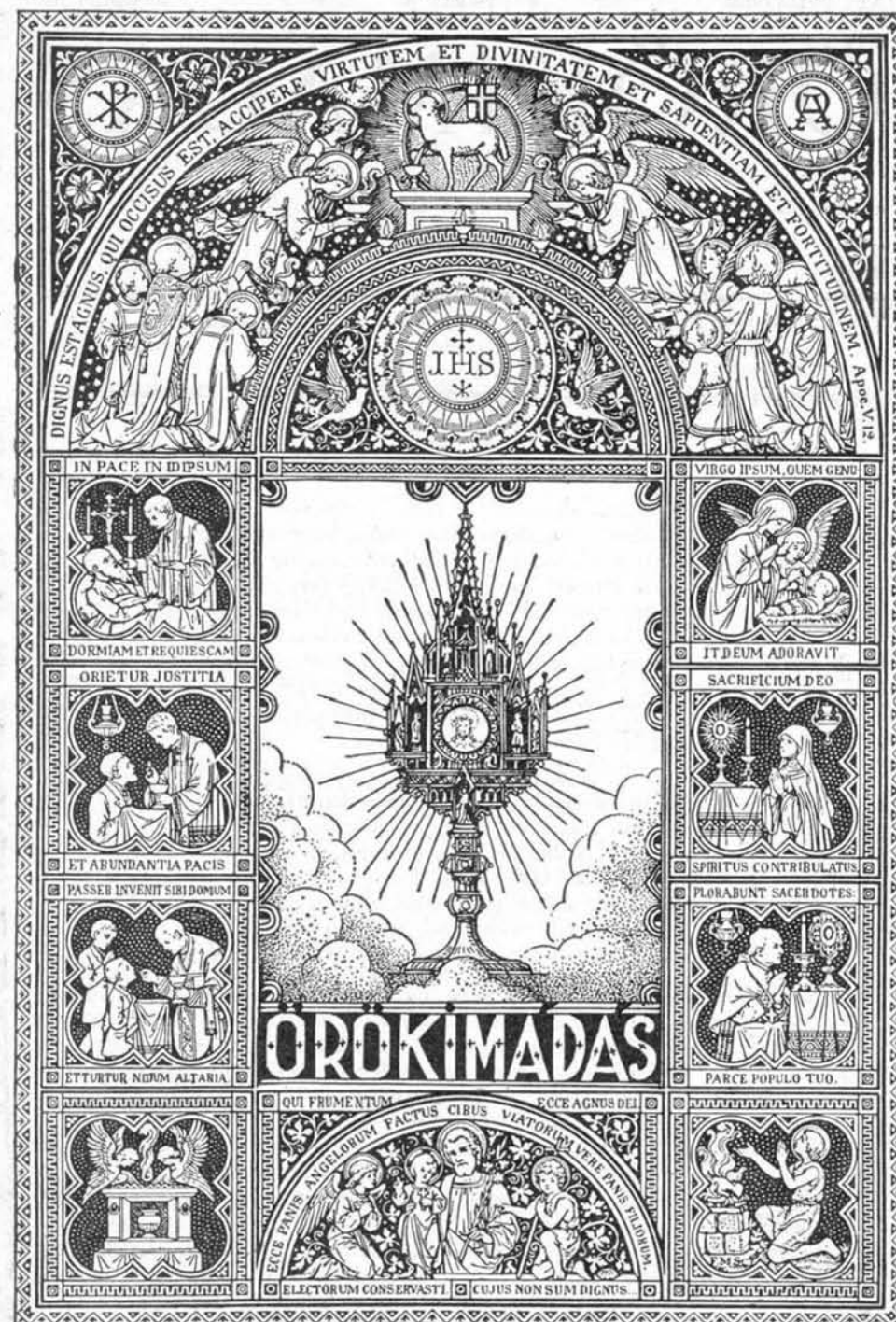
Becsüljük meg nagyon a búcsúkat, amelyek által lelki amnesztiában részesülünk. (Amnesztia megkegyelmezés, mint pl. amilyent a Kormányzó úr ófméltósága gyakorol a bűntetésüket töltő, a javulás útján levő bűnösökkel.)

* * *

A június folyamán minden Oe tag akár közösen — akár egyénileg — ajánljon fel egy imaórát vagy szentáldozást a világ békéjéért.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János**

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Pápai János dr.: Papi hivatásokért. — Olcsay Géza: Jól szeress! — lovag Zhorszky Gézáé: Egy feleség és négy gyermek anyja. — Központi: Imaszándékunk: Az üldözött szeretet.

Papi hivatásokért.

Mikor június végén megpendül a kasza a sárgásfehér búzatáblák végén, nagydiákok csoportosulnak a szemináriumok táján, hogy aratókul jelentkezzenek Isten mezejére. Némelyik, mióta észére emlékszik, mindig erre készült. Már pici elemista korában misét játszott és fáradhatatlanul járt ministrálni. A testiség kísértését ezzel utasította vissza: «Nekem nem szabad, hiszen pap leszek!» Némelyiknél csak a gimnázium legfelsőbb osztályaiban érlelődött meg a nagy elhatározás, mikor látta osztálytársait elzúlleni és a szegény népet árván, elhagyottan élni. Úgy érezte, hogy a legszebb hivatás, ha a gyöngék mellé áll, fölemeli és boldoggá teszi őket. Emlékszem, még magunk is mily mellettrepsző lelkesedéssel olvastuk annak idején Sík Sándornak ezt a versét:

Embernek élnek s arcukon árnyék remeg,
S az útszélén kinyújtják lankadt karjukat.
Megfogni csendben egy kinyújtott bús kezét:
Van-e szebb, testvér, van-e szebb?
Hervadt szemekben néma könny rezeg
S az úton sokszor gyermekek sóhajtának.
Szívben maradt szók néma nyelvéen érteni:
Van-e szebb, testvér, van-e szebb?

(Egy testvér jött)

Mindegyik papihivatás persze nem indul ilyen szépen. Némelyik fiúnál a pályaválasztás töprengéseit az dönti el, hogy melyik pályán kerül kevesebbe vagy hol biztosabb az élet. A világ örömeit gyászoló szívét azzal vigasztalja, hogy «az öt évet valahogy csak kibírjuk s akkor majd úgy rendezzük be életünket, ahogy nekünk tetszik». Körülbelül így népesülnek be az apostolok iskolái, a szemináriumok.

Ezzel azonban sajnos még nincs elintézve a nagy ügy: elegendő számú, jó munkást Isten mezejére! Hány jut ezekből a főlshentelésig? És akik megmaradnak, vajjon Jézus Szíve szerinti jó pásztorok lesznek-e? Ezért szólít föl bennünket az Üdvözítő buzgó imádkozásra: «Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásához!»

Ő három évig nevelte a galileai halászsokat, hogy jó apostolok legyenek. Jelen voltak minden prédikációján s azonkívül még külön oktatásban is részesültek.

ÖRÖKIMÁDÁS

Tanui voltak csodáinak és a farizeusokkal folytatott vitáinak, vele együtt áztak, fáztak, koplaltak. Kezdetben az a hiú remény tartja Krisztus mellett őket, hogy a Mester majd király lesz, ők meg nagy urak. Még az utolsó vacsorán is azon versengenek, ki előbbre való közöttük. Egy a tizenkettő közül áruló, majd öngyilkos lesz. Péter megtagadja a Mestert, a többi hűtlenül, gyáván szétfut a válságos órában. Csak a Szentlélek eljövetele alakítja át őket Krisztusért élni, halni, dolgozni, szenvedni, nélkülözni kész apostoli férfiakká.

Ha az Úr Jézus személyes vezetése mellett három év volt szükséges az apostolok kiképzésére, hogyan volna sok ma a szemináriumban töltött öt-hat esztendő? Hiszen nem elég azt a fiatalembert reverendába öltöztetni és misézni megtanítani! Át kell alakulnia, mint az apostoloknak, az örök papi eszménykép, Jézus Krisztus hasonmásává. Ha a tanítványok közül mindössze csak tizenkettőt választott ki Jézus és még ez a kevés sem vált be egytől egyig, akkor számolni kell azzal, hogy minden kispap nem fog eljutni a szentelésig. Mindenképen tiszteletet érdemel azok elhatározása, akik fölismerve, hogy nem ide szánta őket az Isten, visszamennek a világba. Megtehetik és lelkiismeretük szerint meg is kell tenniük most, míg nem késő. Lehet, hogy a Gondviselés csak azért vezérelte őket a szemináriumba, hogy vallásukat, a lelkiéletet és a papságot jobban megismerve egykor kitűnő világi apostolok legyenek. Számos ily férfiút ismerünk, akik dicsőségére szolgálnak az Egyháznak. Ő, bárcsak mindegyik megtenné a nem hivatottak közül a bátor lépést! Akkor nem kellene az Anyaszentegyháznak a júdások miatt oly sok könnyet ontania. Imádkozzunk gyakran a kispapjainkért, hogy mutassa meg nekik az Úr, hová hívja őket s adjon nekik erőt a kilépésre, ha nem szánta volna őket papnak.

Egy újmisésképen olvastam az Üdvözítőnek ezeket a szavait: «Az Úr Lelke énrajtam, azért kent föl engem; elküldött engem örömhírt vinni a szegényeknek és meggyóntatni a töredelmes szívűeket». Minden jó újmisésképpel a szent hevülettel indul a világ megtérítésére. A világ pedig már lesben áll, hogy az élvezetek alomjával elcsábítsa őt. S ha a szegény megbotlik, még a katolikus hívek is a szeretetlenség kormos üvegén nézik, mint a napot, ha fogyatkozik. Sokan terelgetik hibáját, de tízezer közül ha egy akad, ki imádkozik érte. Nem vádol-e minket is a lelkiismeret? Az Úr Jézus így imádkozott az utolsó vacsorán első papjaiért: «Atyám, őrizd meg nevedben mindazokat, akiket nekem adtál. Szenteld meg őket az igazságban». (Ján. 17.) A boldog emlékü XI. Pius pápa mondotta: «Istennek az égben és minékünk a földön nincs hőbb kívánságunk, mint hogy minél több imádságot és áldozatot ajánljanak föl a papokért». Imádkozzunk, hogy az Úr papjai szentek legyenek.

Egy különben jóra valónak látszó idősebb asszony mellé kerültem az autóbusszon. Tán öt percig sem beszélgettünk, mikor azt mondja: «De azért vannak ám rossz papok is». Mire én ezt feleltem neki: «A papok nem az égből hullanak, hanem asszonyoktól születnek. Anyák nevelik őket. Neveljenek jó gyermekeket, akkor majd lesznek jó papok».

Az aratás hónapjában csengjen folyton a fülünkben az Üdvözítő szava: «Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásához». Szentéglátogatásainkon imádkozzunk, hogy vezéreljen az isteni Gondviselés sok jó ifjút a papi pályára; segítse és szentelje meg azokat, akik erre a szent hivatásra készülnek; a főlshentelt papoknak pedig adja meg az állhatatosságot és az apostoli buzgóság lelkét. Kísérje áldás imáikat, szavaikat, működésüket az oltárnál, szószéken, gyóntatószékben, iskolában, egyesületekben.

Olaszország egy kis városának, Casale Montferratónak tizenegy éven át nem volt papja. Szomorú következményeit leginkább az anyák érezték saját gyermekeiken. És íme, mit tesz az anyai szeretet? Nyolcan-tizen összebeszéltek, hogy minden hónap egyik vasárnapján összejönnek közös imádságra, hogy Istentől papot kérjenek. Isten meghallgatta imáikat. E városkából és környékéről 500 pap származott.

Szalézi szent Ferenc írja: «Mivel tehát oly nagyon szükséges a lelki élet útján a jó vezető, kérjed buzgón az Istent, hogy küldjön neked egyet a saját szíve szerint. És mit se kételkedjél, majd rendel számodra ilyen bölcs és hű vezetőt még akkor is, ha, miként az ifjú Tóbiáshoz, egy angyalt kellene hozzád küldenie».

Pápai János dr.

JÓL SZERESS!

NE ÁLLJ MEG KÖZÉPEN, A SZERETET ÚTJÁN!... Ne állj meg, mert nem minden szeretet, ami «s z e r e t e t»; ami gyanutlanul ámulatba, bámulatba s kábulatba ejt; ami vonz, ami pillanatnyilag megédesít bennünk minden keserűt; ami látszat-áldozatot hoz a mi gyakran vakon túlméretezett viszontáldozatunkért!

Ne csodálkozz azon, hogy még a mai emberek is, — hol nyíltan, hol burkoltan — mohó finnyatlansággal szomjaznak a régifajta szeretetet s ne ütődj meg, ha arra kell őket figyelmeztetni, hogy szeretet-szomjuknak önmaguk építsenek korlátokat, viszont csak a k o r l á t l a n s z e r e t e t t e l elégedjenek meg.

Vagy csak adj, de ha erre még tökéletlennek érzed magad, akkor «nagy» szeretetet akarj, mely «KIS» árat vár érte, nempedig fordítva!... Ha így vagy, ne mondj le s ne igénytelenítsd el szeretet-igényedet, de türelmed parancsodd idejében szeretet-vágyaid elé s köré. Mindenekelőtt tökéletesítsd türelmedet, mert öntudatunk első percétől kezdve az utolsóig, — otthon épűgy mind a munkahelyen, vagy az utcán, a magányban, avagy társaságban, a templomban is, a sírdomb előtt is egyenlően szeretetre vágyunk. Igényünk egyfajta, de s z e r e t e t e t i k á n k más és más!...

Ne csodálkozz azon sem, hogy több a «kezdő» mint a «haladó». Az előbbi szereti, ha szeretik; vakon és mohón vágyódik «szeretve lenni». Már a korcs-szeretettel is megelégszik. Az utóbbi szeret szeretni. Ösvágya a szeretet, de nem csalogatja, és ha kap, rövid ideig dudusgatja, majd megszépítve készséggel visszacímzi vagy elajándékozza egy még szomjasabbnak. Benne az idegen-szeretet csak BÁNYÁSZ; ő a «tárna»; a kimeríthetetlen BANYA!... Szeretete valósággal átváltoztatja azt, akit szeret; elfedi szeretetével a szeretett személy egykori mását, a régi embert, hogy a szeretettől megújult új ember csillogjon előtte. Azt is tudja, hogy a szeretet nem maradhat rejtett kincs, mert nem egyeseké, hanem az összességé. Érti, hogy a szeretet nem lehet egyirányú. Látszólagos élete VIZSZINTES, de rejtett életének FÜGGŐLEGESNEK kell lennie, hiszen csak így juthat fel vele az egy Istenig; csak így maradhat otthonos az emberek között. Mindenrendű szeretet-megnyilvánulása

egy-egy «kapocs», melyet az Isten egy Fia, JÉZUS mint «KÖTELEKET» tart egybe. Szeretete — várakozáskor — finnyás, de — adakozáskor — nem válogató. Még a rossz emberhez is betér vele, ha egy atomnyi TÜRELEMRE lel!... Ugyanis, az önmagát szétajándékozó szeretet a türelmen kívül semmit sem vár s nem kér. Ezért tetováld rá vágyódó szívedre, hogy a szeretet legbiztosabb útja: a t ü r e l e m és a k e g y e l e m!... A «kegyelem» Istené, de haszonélvezője az: E m b e r. A «türellem» anyja s haszonélvezője ismét csak az: E m b e r!... A «kegyelem» teremtetője és elajándékozója: ISTEN, aki a Benne örökké szaporodó szeretet révén folyamatos áldozatra képes, vagyis ha az emberi TÜRELEM valahol utat nyit a mennyei kegyelem számára, ISTEN a haszonélvezeti jogról tüstént lemond.

Valóban a szeretet ÁRAMVEZETÉKE a «türellem»!... Hacsak egy szál pallóra való is a türelmünk, akkor is átaljón rajta Túlról. Öseink azt mondogatták biztatóul, hogy a türellem «rózsát» terem, azonban egy-egy rózsza kifejléséhez sok időre van szükség és a mai sofförtempós idők embere nem ér rá az effajta rozsaérést kívánni, de amúgyis a mai ember egy rózsaszál helyett már egyetlen szíromlevéllel is megelégszik. Sőt, legtöbbször meg sem kérdi, hogy KI küldte; hogy KI miért küldte. Mégis különös törvényszerűség, de még a szíromlevél sem lehet a miénk, ha nem a «türellem» invitálja be hozzánk, miértis ma így lehetne modernizálni a régi közmondást: A TÜRELEM «SZERETETET» TEREM!...

Tény, hogy a szeretet utáni vágy gyakran mindenre elszánt méreteket ölt bennünk, tehát nem szabad fejletlen állapotában felhasználnunk vagy elhasználnunk. Ilyenkor csak ideiglenesen vegyük birtokunkba s tüstént ültessük el szívünk «föld»-jébe, de vigyázzunk reá, nehogy a dér megcsípje. Ha palánta állapotában kapjuk a szeretetet, csak ideig-óráig tartó gyógyírt kaptunk, és vajjon ki elégedhet meg f é l g y ó g y u l á s s a l?... Tehát vigyáznunk kell, mert a mai átlagember ezt teszi a feléje közelítő szeretettel. Vak, éretlen és délibábos szeretettel is megelégszik. Igaz, hogy megfásultságában ő sem ad mást érte.

Ne, ne állj meg középen a szeretet útján!... A középútról való szeretet tele van veszedelmekkel; olyan mint a tüskés buzogány. Bánni kell tudni vele, hogy VÉDZEN s ne SÉRTSEN. Az út közepén még nagy hatása van a megtett útnak, de a lerótt út jelentősége az útvég felé fokozatosan eltűnik s mindjobban feltárul az útvégi CÉL szépsége, mindeneket pótló varázsa; maga az örök és megingathatatlan szeretet: JÉZUS KRISZTUS!...

Elégedj meg Vele!... Ő az, akit keresel, és azok, akik Őt utánozzák azok, akiket keresned s z a b a d!... Mindaz, aki nem Tőle jó hozzád, Ellene és ellened van, bárki legyen! Ime, könnyedén felismerheted!

Olesvay Géza.

Gálosiné Otlik Myrát, — akinek mélyből fakadt és magasbaemelő verseit sokszor olvashattuk az Örökimádásban — nagy fájdalom érte férje halálával. Imádkozunk halottjáért, de érette is, hogy minden fájdalom-hullámot, mely lelkére zúdul, kedves halottjáért áldozattá téve tudjon hasznosítani.

Egy feleség és négy gyermek anyja,

(akit a Mária-Reparatrix Örökímádó-Társaság megalapítására indított a Szentlélek Úristen kegyelme.)

Írta: lovag Zhorszky Gézánc.

I. A legjobb rész.

Liége-től 15 kilométernyire fekszik a most elhagyatott *Wegimont-kastély*. Hatalmas várak veszi körül, tágas parkjában a kiszáradt tavak melletti réteken a margitvirágok és kék harangvirágok ezrei díszlenek, oszlopos terraszáról messze elkalandozhat a tekintet a szelíd kis völgybe. Ezen a terrazon képzeljük el *d'Oultremont gróf* gyermekeit nevelőjük körül. Szokás szerint az Evangéliumot olvassa fel nekik, mint minden vasárnapon. És az isteni mag ekkor hull először az áldott földbe.

„Alig hét éves voltam” — mondja *d'Oultremont Emilia* emlékirataiban — „midőn egy vasárnap fivéreim háztanítója felolvasta számunkra, mint rendesen, az Evangéliumot. Eppen Magdolnáról szóló részt olvasta és midőn ezekhez a szavakhoz ért: Mária a legjobb részt választotta, mely el nem vették tőle, — világosan hallottam a lelkemben: ez a rész a tied, és a világ nem fogja tudni azt elvenni. Meglepődést és boldogságot éreztem, valami eddig ismeretlen érzés ömlött el bennem, amit soha többé el nem felejtettem”. A legjobb rész Máriaé, amint általában az elmélkedő hivatásokat magyarázzák. *d'Oultremont Emilia*-nak kellett ezt a hivatást teljesen, személyesen, szinte kézzelfogható módon magáévá tennie. Az Eucharisztia által az emberek között mindig valóságosan jelenlévő Jézus lábainál élni.

Abban a pillanatban nem tudta felfogni ezt a feladatot, csak mikor Isten ezt elrendelte. Egyelőre folytatja egyszerű gyermeki életét, játékeit a parkban és tanulmányait, melyekben fivéreit felülmúló figyelmet és komolyságot tanusít.

Az idő múlik s a harmonikus szép családi élet elérkezik új fejezetéhez. *Emilia Hooghvorst Viktor báró* jegyese lesz. Első gondolatra úgy tűnik, mintha valaki közé és Isten közé állna, de csakhamar megnyugszik. Nem sejtí még, hogy házassága az első és szükséges állomása annak az útnak, melyet Isten számára kijelölt, — csodálatos hivatásának beteljesülése felé. Házasságukat követő télen *d'Oultremont gróf* római követ és veje, *d'Hooghvorst báró*, pápai legátus lesz, s háztartásukat Rómában rendezik be. Gondviselésszerűen egy belga jezsuita, *Janssens atya*, van ezidőtájt Rómában és tőle, az ő vezetése alatt tanulja meg a fiatal báróné teljesen Isten jelenlétében élni; a templomban vagy (szalónjában) fogadótermeiben, az operában vagy bárhol tisztán megőrizte szívét benső napjának ragyogása mellett. Míg a két család együtt lakott s felváltva Belgiumban és Olaszországban időzött, két fia született a bárónénak: *Adrian* és *Edmund*.

Háztartás, anyai gondok, gazdálkodás, fogadások és egy csodálatos titokzatos belső élet között oszlott meg élete. Egy napon lelkiszemei előtt *Loyolai Szent Ignác* jelenik meg és szabályait kezeiben tartva értésére adja, hogy egy nap ezek a szabályok az övéi lesznek. „Hogy lehetséges ez”, kérdi ő, „megmagyarázhatatlan titok volt ez számomra, midőn megkaptam a feleletet: Légy türelmes, az idő mindenre megtanít.”

És egy nagy bál közepén, a legfényesebb ünnepségek alatt hallja tisztán lelkében e szavakat: „Most látod és hallod mindazt, amit számodra a világ nyújthat és érezheted magadban azt a boldogságot, melyet én, a te Jézusod részesítlek, válassz a kettő között.”

A választás gyorsan megtörtént s így feleltem: „*Mester, egyedül Téged egész életemben.*”

II. A másik Mária,

Emilia lelki és családi élete eddig felhőtlen volt.

A napi áldozás könnyűvé vált számára, hosszú órákat töltött az Oltári-szentség imáadásában, és gyöngéd odaadással foglalkozott övével. Két kis leánya is volt már és megértő férje mellett boldog nyugalom élt lelkében. Egy napon azonban vége szakad ennek, férje vadászat közben súlyosan megbetegszik. Halljuk ezekről a napokról: „Aug. 2-án (1846) *Viktor* magához kéretett *Bossacrt* atyával együtt és így szólt hozzám: Szeretetednek utolsó bizonyítékát kérem tőled. Halálom nagy áldozatot követel tőled, tudom jól, mert ismerem ragaszkodásodat, de meg kell ígérned az atya jelenlétében, hogy egyetlen panaszos vagy zúgolódó szó nem hagyja el ajkaidat. Légy megelégedve mindennel, fogadj el mindent, mert minden jól van, amit Isten tesz, Őn atyám emlékeztesse Őt, ha elfelejtené ígérte.” Augusztus 9-én este megköszönte gondoskodásomat, gyengédségemet s mondván: *Sohasem okoztál nekem fájdalmat, de leginkább azt köszönöm neked, hogy Istent megszerettem teáltalad. Az égbe megyek, és ez a te műved, nem fogok elfelejkezní róla.*” Augusztus 10-én elköltözött az élők sorából.

Viktor d'Hooghvorst báró özvegye ekkor 29 éves volt.

Két évvel a báró halála után valóban ellenállhatatlan hivatást érez a zárdai életre; szívében az anyai és az isteni szeretet küszködik egymással és önmagát kérdezi: „hová vezet ez?” A következő egy éven belül elveszíti édesanyját és édesapját. Örökségét eladja és Párisba készül, fiait francia jezsuita intézetbe adja be. Mindenki lebeszélni igyekszik, de hiába, most már teljesen Isten rendelkezésére akar állni. Eladja lovait, elbocsátja szolgálait, mindenkit kielégít. Utazása előtt *Petit atya* látogatja meg: „*Asszonyom*” — így szól — „az ön lelkében nagy hajlam van a jóvátételre, a félreismeret Jézus engesztelésére” Ezek a szavak nagy visszhangra találnak lelkében: *Félreismeret szeretet, elfelejtett jelenlét — századok óta hangzó végtelen sóhaja a Szentléleknek: „az övéihez jött és azok be nem fogadták őt.”* Mielőtt végleg Párisba költözik rövid időre *Bauffeban* (Belgium) időzik rokoni látogatásra. És itt a gyönyörű kastély kicsiny kápolnájában jön létre az Örökímádás Társulata.

1854 december 8-án, azon a napon, mikor IX. Pius pápa ünnepélyesen kihirdette Rómában a Szeplőtelen Fogantatás dogmáját, *d'Hooghvorst báróné* szentmisét hallgatott az említett kastély kápolnájában. Mise után elmerülve imáiban, Szűz Mánát látja maga előtt. Figyelmeztetett, hogy mikor Jézus felszállt a mennybe — nem hagyta el a földet. *Neki, Mária*-nak, nem ez a sors jutott: Anyai szíve szenved, mert nem lehet itt, hogy körülvegye és körülvétesse Jézust imádatlalt, tisztelettel, gyöngédséggel és szeretettel. Mélyen bántja őt az a sok sérelem, mely Jézust éri anélkül, hogy ő megvigasztalhatná és szeretetével jóvátehetné a bántalmakat (*Marie Reparatrice*). Azután a Szűzanya kifejezte azt a kívánságát, hogy helyettesítsék a földön oly lelkek, akik egészen különös szeretettel és tisztelettel viseltetnek isteni Fia iránt. „Az én anyai szívemnek meg kell értenem az övét és elég szeretetet lát szívemben ahhoz, hogy szeretett Fiának is juttassak belőle, *Neki*, aki jóságának annyi bizonyítékával halmozott el.” Mindent megígért *Máriának*, hiszen szívem, lelkem, egész lényem áthatotta a hála, szeretet és fájdalom.

Mikor a kápolnát elhagytam, delet harangoztak.”

Ettől a naptól kezdve az Örökímádás Társulata tulajdonképpen meg volt alapítva.

(Folytatása következik.)

AZ ÜLDÖZÖTT SZERETET.

Ami a nagy világot manapság uralmában tartja, az minden inkább, mint szeretet. Pedig «a szeretet az emberi szív várkastélyában a titokzatos királynő, Isten nemes sarjadéka, uralkodásra hivatott az emberi szívben. De igen gyakran hamupipőke szerepét játssza. Mostohatestvérek serege törtet a helyére s neki csak szerény kis zugot engednek», sőt néha egészen ki is szorítják a lélekből. A szeretet a halhatatlansággal együtt a legistenibb vonás az ember lelkén. Ez sem hal meg: a lélekkel örökké él és a lélek örök boldogságában az a szerepe, hogy a végtelen Szeretetet minél jobban megérteni, benne elmerülni és neki hálás lenni segítsen.

A földön igen kevés egészen tiszta, önzetlen szeretet van. Gyarlóságunk az oka ennek. Mégsem szabad elhanyagolnunk, sőt annál inkább kell rá törekednünk, mert az apostol szerint «ha szeretetem nincs, semmi vagyok».

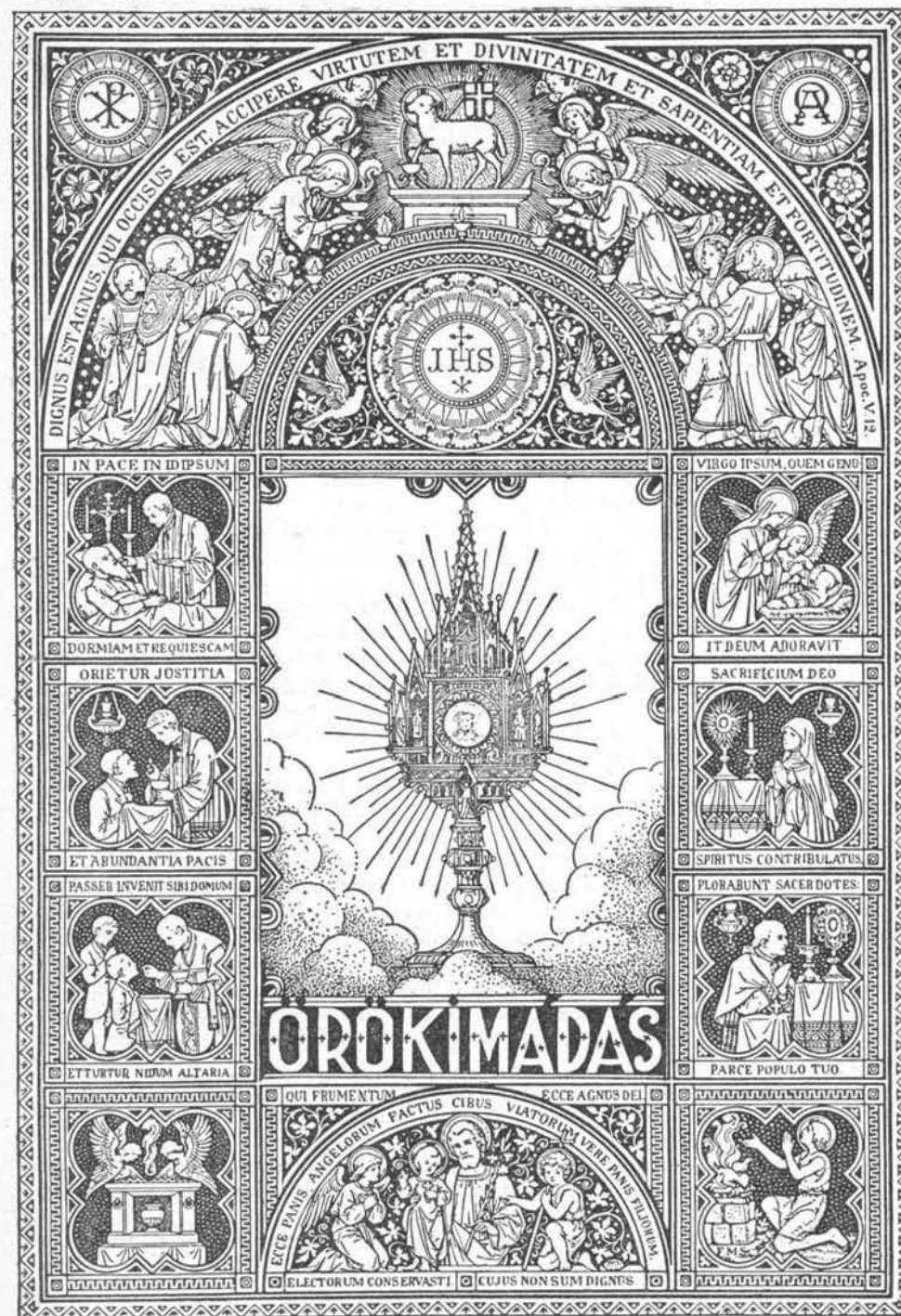
Reklamálnunk kell gondolkozásunkban, szavainkban, cselekedeteinkben azt az önzetlen szeretetet, amelyre bennünket a «Végtelen Szeretet» tanít. Amikor imádási órákat végezzük vagy elmélkedünk, szentgyónás után, szentáldozás előtt különösen hasznos a szeretet szempontjából is kérdezni magunkat: «lelkem, hogy állok a szeretet terén?» Jó — szinte — naponta megkövetelni magunktól, hogy valamit tegyünk a szeretet szellemében. Mindig van erre alkalom környezetünkben. Ha mást nem, néhány szeretetteljes szót (elismerés, dicséret, részvét stb.) mindig tudunk mondani, s már ezzel is tápláltuk magunkban a szeretetet. Hátha még tettben is gyakorolhattuk a szeretetet! Sokszor egészen kis segítségék, figyelmes előzékenységek szereznek embertársainknak nagy örömet, magunknak pedig az örök boldogságra mindig alkalmasabbá levést. Miért ne állanánk be tehát először csak így kicsinyben a szeretet szolgálatába, ha ez minden vonatkozásban boldogít! A szeretet örömkönnyek szülője annál is, akivel szemben jót tesz, de annál is, aki a jót tette. Életünk olaja és koronája a szeretet! Ne engedjük kiüldözni az életből. Keljünk védelmére először azzal, hogy mi magunk adunk neki otthont, sőt «szívünk» trónjára ültetjük és engedjük, hogy irányítson. Azután a lelkiismeretvizsgálatunkban mindig ott legyen mint legfőbb pont: a szeretet szellemében folyt-e le a napom, hetem, hónapom... Imádási órák alatt pedig, amikor az Örök Szeretet legnagyobb ajándéka, «a szeretet szent Emléke», az önmagát föláldozó Szeretet Kincstára, Jézus szeretettől lángoló Szíve előtt térdelünk, imádkozunk a szeretet új korszakáért, azért az új világért, amelyben szeretni fogják egymást nemzetek és népek, társadalmi osztályok, város és falu, az eszével és kezével dolgozó ember, a családtagok, szülő és gyermek, az alárendelt és előljáró, a koldus és gazdag, mert mindegyiküket mindenben a szeretet irányítja. Nem lehetetlen ez! Vagy eljön ez a kor, vagy elpusztul a világ! Keljünk védelmére az üldözött szeretetnek!

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Júl. 4., 5., 14. (a brüsszeli csoda), júl. 22., 29., 30. Az imádási óra napján, a közös ájtatosság és gyűlés napján és egy tetszés szerinti napon.

Központi.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: **Dezső István:** Jézus társaságában. — **Iovag Zhorszky Gézáné:** Egy feleség és négy gyermek anyja. — Az éjszakai szentségimádás sorrendje. — **Központi:** «A szentegyházak».

JÉZUS TÁRSASÁGÁBAN.

«Enyém a kedvesem és én az övé.» (Én. én. 21, 6) Ez valósul meg a szentáldozásban Jézus és a lélek között.

Ki tudná elmondani az Úr Jézus örömet akkor, amikor megtalálta azt, akit már oly régóta keresett és Szent Szívére ölelheti az embert, benne isteni otthont alapíthat és egészen a magáévá teheti őt?

Mit tett és mennyit áldozott Ő azért, hogy az emberrel találkozassék és méltóvá tegye önmagához: az Istenfia istenségéhez és emberségéhez?

Kimondhatatlan nagy öröm megmenteni az elveszettet, fölemelni az elbukottat, Istenhez vinni a bűnben megátalkodottat: de még nagyobb boldogság megszentelni és Isten dicső képmásává tenni a bűnös embernek a lelkét, a Végtelen Szeretethez kapcsolni az örök boldogság után epedő szívét, megdicsőíteni a testét — és istenivé tenni egész valóját.

Már pedig az Úr Jézus azt teszi a szentség leple alatt mindazokkal, akik befogadják Őt. Ezt teszi velem és mindannyiunkkal a méltó szentáldozás után: Isten képmásává, második Krisztussá alakít.

Azért szenteli meg a gondolatainkat, belénk önti isteni érzelmeit, közli velünk szándékait, szívünkbe vési akaratát, a maga számára lefoglalja az emlékezetünket, foglalkoztatja a képzeletünket, szellemével árasztja el a lelkünket: szentségi kegyelmet, isteni örömet, jóra való készséget, büntől való irtózatot, kötelességszeretetet és kitartást ad az Isten szolgálatában.

Igazán isteni és mennyi boldogító hivatás és öröm — ennyi jót tenni a szegény bűnös emberrel — és ebbe a gyönyörű munkába beleállítani még azt is, aki természeténél fogva csak a rosszra hajlik és magától semmi természetfölötti jóra sem képes.

Szentáldozásom az Isten gyermekének öntudatos, tisztelettudó és hódolatteljes találkozása-e Jézussal? Vagy talán csupán gépies, közönyös, emberi megszokás?

Ne feledjem: nem vagyok gép és azért nem is gép módjára kezel engem az Úr. Rabszolga sem vagyok, hogy talán szolgálatára kényszerítene a Végtelen Főlség.

Gyermeke: értelemmel, szívvel-lélekkel, akarattal megáldott gyermeke vagyok én a Végtelen Bölcseségnek. Azért adott nekem értelmet, hogy meg-

ÖRÖKIMÁDÁS

ismerjem Őt és végtelen jószágát; — és fegyelmet, éber, fogékony legyek — legelsősorban is Őiránta. Akkor is halljam meg szavát és értsem meg Őt, ha lágyszellő gyöngye fuvalmában szól hozzám — és Szent Szíve dobbanásával értesít akarataról, tetszéséről.

Szabad akarattal áldott meg, hogy a magam szántából Őt választhassam, akaratát elmémbe véssém, szeretetét a szívembe fogadjam és készséges lélekkel fussak parancsainak az útján.

Értelmes, szabadakaratú gyermekének még mást is adott a Mindenható: természetfölötti világosságot, képességet és erőt. Ezt kapja meg az igaz hit ajándékával Krisztusnak minden híve.

Az Isten gyermeke nemcsak testi szemével, de a lelkével is lát. Látja a mindenütt jelenlevő és dolgozó Istent, látja szent és boldogító akaratát, látja csodálatos és titokzatos működését a világban, önmagában és felebarátainak az életében is.

Nemcsak kézi és észbeli munkát végez ügyes kézzel és okos elmével, de az isteni hatásokat is be tudja fogadni a lelkébe és az isteni, szentségre segítő kegyelemmel is együtt tud dolgozni áhítatos, Isten dicséretére kész, élő hitével.

Sőt ennél még többet is megtehet: testébe-lelkébe fogadhatja Urát-Istent — a megszentelő kegyelemmel, és — ami a legnagyobb kitüntetés és tehetség együttese! — magához veheti az Oltáriszentségben a valóságos, élő Úr Jézust és vele együtt a végtelen főlségű Szentháromságot.

Csodálatos az Isten hatalma és irgalma, amit velünk éreztet szüntelen! A földön minden iparkodásunk és úgynevezett «nagy tetteink» mellett is csak porszemnyi semmiség vagyunk; de Isten kegyelméből és szeretetéből — magát az Istent szerezhetjük meg magunknak.

Testvérem! Te igazán egészen Jézusé akarsz lenni, amint Ő egészen a tied akar lenni mindörökké? Akkor szedd össze magad és egész valóddal, minden tehetségeddel, testi-lelki képességeddel várd Őt.

Es ha belép hozzád a szentáldozáskor, hogy téged magához emeljen és megszenteljen, akkor mindenedet ajánld föl Neki. Semmit vissza ne tarts, magadéknak ne tekints: inkább örülj, hogy elfogadja tőled gyöngye jóakarodat, csöppnyi szeretetedet, Isten után epedő satnya természetedet — és bűnnel fertőzött testednek-lelkednek legkisebb porcikáját is.

Ha van hited Jézusban és az ő szeretetében, akkor isteni szent hited fényében tekints Reá, akit a dicsőült szentek és angyalok szüntelen hozsannás lélekkel szemlélnék és imádságos lelkük zsolozsmájával köszöntenek.

Nézd Őt, az örök élet főlséges Királyát, és a lelked bizonyára fölserken aluszékonyaságából és az isteni élet magaslatai után tör: mert Őt látva, nemcsak a megdicsőült Jézust veszed észre, de az Isteni Üdvözítő Munkást is, aki eljött a lelkedbe, hogy azt a több életbe, az isteni életbe segítse, téged is dologra szólítson és megváltói munkájába, azután meg isteni dicsőségébe is magával vigyen.

Jól értsd meg: Nem lehetsz tétlen bámulója az Üdvözítő Krisztusnak, az örök élet örökké mentő és dolgozó Mesterének! Neked munkába kell állnod! Dolgoznod kell — Jézussal, még pedig — szüntelen.

«Veled és Melletted, Jézusom!» — Ez legyen a jelszavad. Veled akkor is, ha bűnös természetemből kell kivetköznöm. Akkor is, ha lángoló szeretetedet kell megtanulnom. De Veled akkor is, ha szentséges Szíved apostoli buzgóságát és áldozatát kell a magamévá tennem és életemet, önmagamat kell odaadnom Érted, a lelkek megváltásáért és megszenteléséért. Akkor is Veled leszek, Jézusom, Veled dolgozom, szenvedek — utolsó lehelletemig.

Ez az igazán élő és munkás hited emel föl majd Jézushoz. Ez tesz méltóvá Jézus megértésére és követésére is. Tisztelettel, hódoló, gyermeki istenszolgálatra, önmegszentelésre és apostoli életre is csak ez segíthet.

Boldog leszel, ha így várod és fogadod isteni Üdvözítődöt. Biztos, hogy megörvendezteted Őt. De akkor neked is részed lesz az Üdvözítő munkájában és a minden érzést fölülmuló örömeiben.

* * *

A múlt században egyik írországi városban szentmiszió volt. Elment a templomba egy dologkerülő, iszákos ember is. A misziósatyá éppen a Megváltó szeretetéről beszélt. Annyira meghatotta ezt az embert az Üdvözítő jóságos szeretete a bűnösök iránt, hogy megtért — és egész életéről őszinte életgyónást végzett.

Szentáldozása után hálás lélekkel köszönte meg Jézusnak, hogy őt ennyire megbecsülte és fölmagasztalta, amikor az emberek már a társaságukból is kiűzték.

«Így szeretsz te engem, Jézusom!? ... Magadhoz emeltél, ... megmentettél, ... megszenteltél, ... hozzám jöttél, ... boldoggá tettél, ... nálam vagy, ... az enyém vagy ... és én a Tied vagyok ... Mondd csak: mivel köszönhetem meg végtelen jóságodat? ... Mivel viszonyozhatom kitüntető szeretetedet? ... Sokat vétkeztem ... Sok rossz példát adtam ... Sokat rosszra vezettem ... Sokat elszakítottam Tőled ... Most szeretni akarok ezután mindig ... Ezzel mutatom meg szeretetemet: jó példát adok mindenkinek ... Visszavezetem Hozzád azokat, akiket megbotránkoztattam ... Hálából másokat is boldoggá teszek Teveled ... Segíts lelkeket mentenem, Jézusom!»

Ez volt a szentáldozás utáni imádsága ennek a Jézusban örvendő léleknek. Későbbi élete mutatta, hogy ígéretét valóra is váltotta. Buzgó munkás és apostollelkű férfi lett belőle. A gyakori szentáldozás és a mindennapi szentmise adott neki erőt és kitartást az önmegszentelődéshez és az apostolkodáshoz is. Nagyon szerette a szegényeket és bűnösöket. Anyagilag-lelkileg támogatta őket, hogy Jézushoz juthassanak. Mint Szent Ferenc harmadik rendjének világi tagja szentül halt meg. Koporsóját több száz ember állta körül, akik közül nagyon sok neki köszönhette megtérését és vallásos életét.

Nem hiába mondotta Isteni Mesterünk: «Maradjatok énbenem és én tibennetek! Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha énbenem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbenem marad és én őbenne, az bő termést hoz; mert nálam nélkül semmit sem tehettek». (Ján. 15, 4, 5.)

Dezső István.

Keressük is, de legalább használjuk föl az alkalmakat arra, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti hitet másokban felébresszük. Ne csak magunk, hanem velünk együtt minél többek számára legyen az «élet» kenyere az Eucharisztia! Testvér még te hiányzol az Úr Jézusnak! Ezzel kezdjük mondanivalónkat.

«Azért a vihar után magadhoz térve, irgalmam világosságából meríts erőt; mert jelen vagyok — így szól az Úr —, hogy mindent helyrehozzak nemcsak egészen, hanem bőségesen, de sőt túlságosan.»

Kempis 30. fejr. 1. U. o. 2.

Egy feleség és négy gyermek anyja,

(akit a Mária-Reparatrix Örökimádó-Társaság megalapítására indított a Szentlélek Úristen kegyelme.)

(Folytatás.)

Irta: lovag Zhorszky Gézáné.

A cél tisztán és világosan lebegett szemei előtt és most már gyorsan haladt a beteljesülés felé.

Szeretettől áthatott angyali lelkeket gyűjteni az imádandó Oltáriszentség köré, akik itt a földön az engesztelő Mária hivatását töltik be, ebben áll az új szerzetalapítónő törekvése. 1855 novemberében nyílik meg Párisban az első noviciátus öt jelölttel és két segítő testvérrel. Mindannyi új engesztelő Máriák.

A bárónő — most már Jézusról nevezett Mária anyja — a Visitatio szerzetébe vonul vissza lelkigyakorlatra és buzgón kéri a Szűz Anyát, hogy világosítsa őt fel a továbbiakra is. «Láttam szeretett Szűz Anyánkat körülveve a tisztaságtól, szeretettől és boldogságtól sugárzó arcú nagy sereg nő között és oly hosszú volt a sor, hogy nem láttam a végét. Mária így szól hozzám: «Soká tartana, míg a végét láthatnád, ne keresd tehát, ez nem szükséges.» Azután az egyik hófehérruhás szűzhöz közeledett és kék skapulárét helyezett vállára, így alakult ki a szerzetes ruha, amit viselünk, és amelyen semmit sem változtattam.»

Ruházatuk ünnepélyes jellegű, hogy ezáltal is kifejezésre jusson hódolatuk az imádandó Oltáriszentség iránt.

1856-ban Mgr. Raess, Strasbourg püspöke, meghívja Hooghvorst bárónőt, hogy egyházmegyéjében is létesítsen hasonló társulatot és ez a meghívás volt az első lépés az egyházi jóváhagyás felé.

A Gondviselés csodálatos kegyelméből az «Örökimádás», vagy szószertint: «Az engesztelő Mária társulata» gyorsan, szinte akadály nélkül fejlődik.

A világ ugyan nem érti, de aiany szívének egyik legnagyobb öröme, hogy mindkét leánya felvételt kért édesanyjuk szerzetébe. Először az idősebbik, Olympia vette fel a fátyolt, s sokat segített édesanyjának a különböző alapításokban, később pedig a fiatalabb, Margit, is közéjük kívánczolt. Mindkettőjük hivatását szigorúan megvizsgáltatta s csak így teljesült kérésük.

A toulousi alapítás után Gin hac atyával együtt kezdik megírni a társulat szabályait, Loyolai Szent Ignác szabályaihoz alkalmazva azokat. 1863-ban (hat év alatt) már hat házuk van Franciorszáiban és Angliában és kettő a távol misziókban. A tél úton találja Marie de Jesus anyát Róma felé, ahol azután 1863 június 27-én az új társulatot hivatalosan jóváhagyja az Anyaszentegyház.

III. Stabat Mater.

Mialatt Rómában, Angliában, a misziókban és legfőképp Franciaországban Marie de Jesus Anya fáradhatatlan tevékenysége mellett csodálatos virágzásnak indult az új szerzet, elkövetkeztek a megpróbáltatás napjai is. Belgiumban kolera, a misziókban ragályos láz üt ki, mely súlyos feladatokat ró rájuk és áldozatokat követel. Marie de Jesus anyát gyakran látja környezete, hogy midőn imáiban elmerül, olyan fájdalmas kifejezés ül ki arcára, hogy mindenkinek feltűnik. Kérdik őt, hogy nincs-e valami baja, fájdalma? «Megtudtam — mondja ő —, hogy gyermekeimre nagy szenvedés vár és én is sokat fogok szenvedni mellettük.» Csakugyan mind a két leánya megbetegszik. A fiatalabbik, Margit (Marie de Julienne), tüdőbajba esik és 22 éves korában rövid szenvedés után békésen

elhúnyt. Ugyanakkor másik leánya is megbetegszik, de az ő számára rendkívül hosszú és súlyos szenvedéseket rendel az Úr és anyai szíve vérzik, mert nem tud rajta segíteni. Minden házban imádkoztak érte, és akkori orvostudomány szerint is megtettek minden lehetőt s bár néha ideiglenes, csalóka javulás állott be, nem tudják megmenteni a fájdalmas végtől.

Ez idő alatt még egy súlyos megpróbáltatás éri s ez mint egy árnyék borul lelkére. Szeretett Jézusa elrejtőzik előtte, néha napokon keresztül. Ebben az időben írja egyik levelében, «nem tudok többé semmit...» «Bizalom és bátorság» jön meg rá a felelet és nemsokára ismét mondja: «Érzem, hogy Jézus lát engem». És hasonlóvá lesz mindinkább a *fájdalmas Anyához*. Saját maga is megbetegszik, de inkább lelki mint testi szenvedései vannak. 1870-es háború legalább azt a vigasztalást hozza meg számára, hogy láthatta lelki leányainak bátorságát és a nehéz próbákat kiálló erényeit, de mennyi gondot, bajt hozott. Ő maga külsőleg mindig szelíden és nyugodtan, de belülről telve fájdalommal végzi nehéz, mindig nagyobb körre terjedő kötelességeit. Több mint hét évig tartó megpróbáltatása alatt az ő fölséges szavai szerint: «*Semmim sem volt, amit a jó Istennek adhattam volna, mint az Ő csendjét*». Kálváriájának misztikus gyümölcsei táplálékká, életté váltak növekedő és napról napra erősödő lelki családja számára.

1877 februárban veszi kezdetét betegsége, de még akkor is utazik Belgiumból Olaszországba. Florenzában fia, Adrián, látván édesanyjának aggasztó állapotát, gondozásba veszi őt s palotájának az Arnóra nyíló egyik szobájában helyezi el.

Csodálatos nyugalommal és hittel veszi magához utoljára az imálandó Oltáriszentséget. Nagyon keveset beszél, láthatólag egyesülve van Jézussal. Estére levél jön a Vatikánból, mely a Szentatya, XIII. Leó pápa áldását hozza számára, ezt ágyára helyeztetí s azután csendes boldogságban a jó Istenhez költözik lelke.

IV. Marie de Jesus Anya nyomdokain.

Alig hatvan éve, hogy Marie de Jesus Anya Istenhez tért, és műve csodálatos gyorsasággal terjed el. Ma már több mint 60 Örökimádás házuk van. Olaszországban 4, Belgiumban 5, Franciaországban 9, Angliában 6, Spanyolországban 20. Azonkívül Hollandiában, Egyiptomban, Jeruzsálemben, ahol sohasem szünetel az engesztelés, az Egyesült Államokban, Kubában, Kanadában. Hazánkban Budapesten, az Üllői-úton van kiváló magyar építészek által tervezett gyönyörű templomuk és házuk. Áhítatos csend van a gótívek alatt és a hívek együtt adorálnak az egymást áhítatos csendben felváltó Reparatrix-anyakkkal. Megszámlálhatatlan kegyelem áradt már szét a lelkek napjából az imálandó Oltári Szentségből e helyen és fog áradni mindazokra, akik ezt a szentelt helyet felkeresik és ott hódolatukat és engesztelésüket a Legfölségesebb előtt bemutatják.

(Vége.)

Édes Istenem, jó Atyám,
Tied az egész nagy világ.
Tied a föld, tied az ég,
Tied a világmindenség,
És én is, parányi ember!

Ha zúg a vész fejem felett,
Hozzad menekül gyermeked.
S ha már elfárad a harcban
Fölviszed az égi lakba,
(ahol már nincsen küzdelem.)

Engem, parányi gyermeket!

A éjszakai szentségimádás rendje a következő lehet!

- 8 órákor litánia, szentbeszéd. Ének: «Nézz le mennyből...»
- 9 órákor közös szentóra: *Úrnapijáról*. Énekek:
Dicsérd Sion Megváltódat...
Ez nagy Szentség...
Zálogát adtad, ó Jézus...
Leborulva áldlak...
- 10 órákor *Örvendetes olvasó*. Énekek:
Máriát dicsérni... 1. titok,
Ébredj, ember, mély álmodból... 2. titok,
Isten legszebb temploma... 3. titok,
A kis Jézus megszületett... 4. titok,
Ki negyven nap előtt... 5. titok,
Áldozzunk, hív keresztények.
- 11 órákor közös szentóra: *Hazánk jólétéért*. Énekek:
Egek ékessége...
Boldogasszony Anyánk...
Gyászbaborult egek...
Nagyasszonyunk, hazánk reménye...
- 12 órákor *Fájdalmas olvasó*. Énekek:
Buzgó szívvel ünnepeljük... 1. titok,
Keservesen siratja Mária Fiát... 2. titok,
Keresztények sírjait... 3. titok,
A keresztfához megyek... 4. titok,
Áll a gyötrött Istenanya... 5. titok,
Bágyad gyötrelmében...
- 1 órákor közös szentóra: *Engesztelés az emberek bűneiért*. Énekek:
Könyörülj, Istenem, én bűnös lelkemen...
Ó áldott Szűz Anya...
Előtted Jézusom...
Templom csendes mélyén...
- 2 órákor *Dicsőítő olvasó*. Énekek:
Alleluja, örvendezzünk... 1. titok,
Örvendetes napunk támadt... 2. titok,
Krisztus mennybe felméne... 3. titok,
Jöjj el, Szentlélekisten... 4. titok,
Nyujtsd ki mennyből, ó Szűz Anyánk, kezdet... 5. titok,
Örülj, vigadj...
- 3 órákor közös szentóra: *Jézus Szentséges Szívének tisztelésére*:
Hol vagy én szerelmes Jézus Krisztusom...
Jézusomnak szíven megpihenni jó...
Jézus Szíve legtisztább Szív...
Add nekem, Jézus, Szívedet...
- 4 órákor *ének szentmise Jézus Szíve tisztelésére*.

A görög Charondast megkérdezték egyszer, hogyan nevezné el az egy családnak tagjait? Ő «homoszipyosz»-nak nevezte, ami magyarul annyit jelent, mint «egy kenyeresládából evők». Ha a katolikusokat röviden, kifejezően kellene meghatározni, róluk is ezt mondhatnánk el: egy kenyeresládából — a tabernákulumból — étkezők.

A «SZENTEGYHÁZAK».

A mi falunkban még ma is szentegyháznak hívják a katolikus templomot. Nem templomba mennek az emberek, hanem «a szentegyházba». Valószínűleg megkülönböztetés ez a protestáns templommal szemben, de végelemzésben a legfölségesebb Oltáriszentségre vezethető vissza.

Tulajdonképpen csak az az igazi templom, amelyben oltár van, tehát csak a katolikus templomban. Mivel azonban a törvény is «egyház»-nak nevezi a templomot, megkülönböztetésül hozzátesszük a katolikusok a szent jelzőt. S valóban jogosan! A katolikus templom, még a legszegényebb is, kimondhatatlanul fölötte áll a másvallásúak templomainak az oltáron végbemenő szentmiseáldozat és az oltáriszentségházban lakozó szentségi Úr Jézus miatt. Az ószövetségi templomban a nép sohase láthatott be a «szentekszent»-jébe —, mely el volt függönyözve és csak a pap mehetett be oda —, az újszövetségi templomnak nyitott a szentélye, ott lakik és trónján elég gyakran megjelenik a szentségi Jézus. Mi láthatjuk a «Napot», nézhetjük a Szentostyát és mennél több hittel nézzük, annál jobban «megvilágosodik» a «szemünk» és annál nagyobb szeretettel nevezzük templomunkat szentegyháznak.

Ezek a szentegyházak minden vonatkozásban szentek legyenek előttünk. Nemcsak a benne végzett szentmiseáldozat, imádságok vagy szertartások idején, hanem mindig, még a takarításkor is. *Az Úr Jézus mindig ott van! Ezt ne feledjük el! S ennek a valóságnak öntudatosítását mi, az Oltáregyesület tagjai, tekintjük hivatásunknak.* Nem úgy, hogy mi megbotránkozva esetleg még nagyobb lármát csapunk, hanem nagy tapintattal és még nagyobb szeretettel figyelmeztetünk, esetleg bejelentjük tapasztalatainkat a lekipásztorunknak, ő tehát a legtöbbet ezen a téren. De elfoglaltsága (főleg gyóntatószékben, az oltárnál) idején alig szerezhet ilyen szokásokról tudomást. Nemrég egy szentegyházban félhangos tereferét, egész hangos beszédet, sőt takarításkor — engem nem láttak — nótadúdolást tapasztaltam. Szegény Úr Jézus! Legalább az oltáregyesület tagjainak mondom el, hogy engeszteljenek és ez ellen a hiba ellen — ott, ahol szükséges — nagy szeretettel és bátor buzgósággal küzdjenek. Ha valahol — mint pl. a legtöbb fővárosi templomban — nem az oltáregyesület tagjai végzik a templom takarítását, legalább mindig legyen valaki ott közülük inspekciózni, felügyelni. Nagyon fontos apostolkodás és sok botránkozás megelőzésére alkalom.

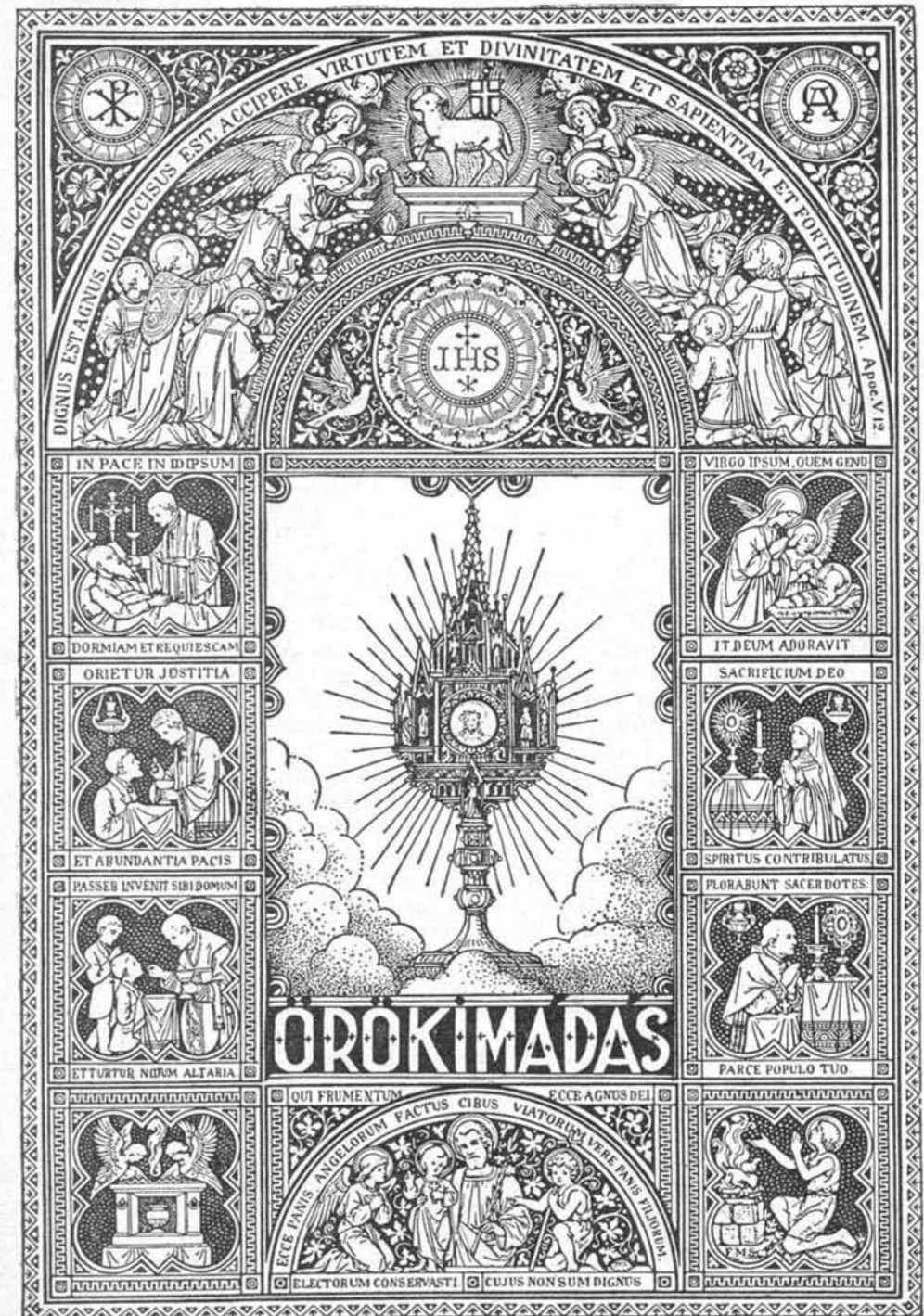
Imádási óráinkban könyörögjünk katolikus testvéreinkért, hogy nyílják ki a szemük a szentegyház méltóságával szemben és lássák meg a «világosságban a Világosságot» s eljussanak arra a lelki síkra, amelyen a lélek Urának, Istenének színe előtt él és «hívásában méltóan jár».

Szentegyházak! ti magatokban mindig szentek vagytok, a hívek lelkében is legyetek a szentségi Úr Jézus áldott jelenlétének öntudatosításával konsektrált «szentegyházak».

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Dezső István: Jézusom Szívén. — Nagelreiter Alajos: Négy eucharisztikus legenda. — Központi: Imaszándékunk: Hűség az Úr Jézushoz. — Oltáregyesületi élet. — Galler Géza: Lássátok meg az utat.

JÉZUSOM SZIVÉN.

*„Ő örök szeretet nagy mélysége,
Megváltó Jézusnak kegyes Szíve!”
(Egyházi ének.)*

Szentáldozás után Jézustfogadó lelkem alig tud magához térni a nagy csodálkozástól. Mi történt? Uram, Istenem, kicsoda az ember, hogy Magadhoz emeled és annyira megdicsőítetted őt? ... Sőt még hozzá is jössz és Önmagadat adod neki? ... Én pedig ki vagyok, hogy bűnös létemre sem vetsz el magadtól, hanem gyarlóságom mellett is kitüntető szeretetedre méltatsz?

Még így tűnődöm a végtelen Jóság irgalmán, szívem is boldog örömmel telik el, mert hallok az isteni Mester szavait: „Elkészítetted Nekem a lelkedet ... Hívtál ... Vártál ... Ime, itt vagyok ... Eljöttem, hogy szívedben-lelkedben lakjam is ... Nemcsak Én jöttem el, de Velem együtt eljött a teljes Szentháromság is ... Eljöttünk, hogy méltó helyet készítsünk nálad és veled maradjunk ... A Szentháromság titkai rejtve vannak előtted ... Abba úgysem halatsz bele ... Isten akaratából majd Szívemben találod meg az Isten gazdagságát, — és Szívem önti ki reád és mindnyájatokra a kegyelem áldását”.

Ezt a Szívet ismerd és szeresd meg! Ezt tekintsd magadénak.

Ime a Szív, amely téged és mindenkit oly kimondhatatlanul szeret! ... Nem tudom már a szeretetemet magamba zárni, azért kiárasztom azt reád és mindannyiokra, hogy gazdagok legyetek kegyelemben és életszentségben. Hozzám hasonlóvá kell lenned, Bennem át kell alakulnod s azért kell, hogy Engem ismerj, szeress és kövess!

Annyira fáj, hogy oly kevesen értenek meg engem. Szeretetemet még azok is hálátlansággal és közönyösséggel viszonzozzák, akiket szolgálatomra választottam és bizalmas barátaimná tettem.

Úgy-e, te megértés és szeretetteddel megvigasztalsz engem?

Hű leszel Hozzá és hálás maradsz szolgálatomban?

Akkor viszonzásul csak ezt kérem tőled: „Add nekem a szívedet! Bíz magadat Reám és légy az enyém! Add át magadat egészen úgy, ahogyan vagy — minden gyarlóságoddal, de igazi őszinte jóakarattal, — és Én szent Szívem szerint újja teremtelek téged igazságban, kegyelemben és dicsőségben.”

Látod ezt a Szívet? Az Istenfiának csodálatos szent Szívét? Látod, mennyire

ÖRÖKIMÁDÁS

lángol a szeretettől? Látod, hogyan ég a lelkekért, a bűnös lelkek megszenteléséért és boldogságáért?

Látod, hogyan hív és vonz magához téged és mindenkit, mert nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és Istennek éljen?

Látod, hogyan könyörül meg a világ gondjaitól agyongyötört, a bűntől elrútított és megnyomorított lelkeken, mert édes testvéreinek tartja mindnyáját?

Látod, mennyire biztosít jóságával: csak légy Hozzá bizalommal, keresd szent Szívét és láttára földvidul és erőre kap a lelked!?

Csak nézd, jól nézd meg ezt a szent Szívet! A tekintetedet le ne vedd Róla! Úgy örül annak Jézus, ha szembe találkozik veled, és látja, hogy te Reá nézel és Őt szemléled és fürkészve vizsgálod. Mindig boldog szemek azok, amelyek a Mestert keresik azért, hogy megtalálják, alaposan megismerjék és mindig jobban szeressék.

Nézd a világmindenség legszebb Szívét! Benne van az isteni Fölség végtelen szépsége. Mintha csak mondaná: neked is szépséges lelkűnek kell ám lenned! Az Isten ragyogó szépségébe kell öltöznöd, hogy méltó lehess Hozzá és mennyei testvéreidhez! Ne félj: rásegítelek az igaz bűnbánatra, tiszta szép lélekre — a bűnbánat szentségében — és mennyegzős ruhát is adok reád — a bűntörő szent kegyelemmel. Tudom én, mi illik hozzád, az Isten országának királyi gyermekéhez.

Látod ezt a szüntelenül Atyám dicsőségén dolgozó Szívet? Mindig a mennyei Atya akaratát kereste. A te kebledbe is ilyen szív való ám! És hogy szíved ebben is hasonlíthasson az enyémhez: minden szándékodat, törekvésedet, napi munkádat és küzdelmes szenvedésedet ajánld föl szent Szívemnek és vele együtt keresd a mennyei Atya tetszését. Nagyon is könnyű hitgyakorlat ez. Őszinte szívvel csak ezt mondogasd: „Jézusom, a Te Szíved érzelmeivel akarom szeretni és szolgálni mennyei Atyámat!”

Látod-e embertszerető Szívemet? Látod-e, hogy ezen a földön legdrágábbnak mindig az embert tartottam. Látod-e, azért dolgoztam az ember tökéletesítésén, hogy igazán Isten gyermeke és Isten szentségének képmása legyen? Ezért buzgólkodtam, fáradoztam, túrtam, szenvedtem és meg is haltam szeretetből: csakhogy az embert megmentsem és Isten boldogságában részesíthessem.

Te is szereted embertársadat? Hogyan lehet akkor az, hogy eddig még nem beszéltél neki irgalmas, jóságos és szent Szívemről? Szereted — amint mondod —, de nem tudsz érte még túrni sem? Lemondani, áldozatot hozni annál kevésbé! Szereted — és közönyös előtted: szent életet él-e, vagy a gonoszok útján jár-e? Szereted: de bűnre ingerled, vagy a bűnben meghagyod? — Szereted: de jó példát nem adsz neki, szép szóval nem fordulsz hozzá és nem segített elő megtérését, megszentelődését? — Szereted: és mégsem vagy hozzá megértő, segítő szívvel? Szereted: és a szíved is, a tenyered is üres, amikor a szűkölködők feléd tárják vézna, elcsigázott, könyörgő karjukat?

Mondd: milyen szeretet ez? — Hogy nem az Istenfia szent Szívének életadó, vigasztos és áldozatos szeretete: az bizonyos. Szív és lélek nélküli szépen csengő szó — nem egyéb. A világot és annak fiait elámíthatja, de az Isten országában csak semmitörő, hamis portékának számít, mert nincs benne igazi, jóakaró, áldozatos szeretet.

Látod áldozatos Szívemet? Kényelmet nem ismer. A test élvezeteit, gyönyöreit sohasem kereste. Saját akaratáról szívesen lemondott, hogy a mennyei Atya tetszésében gyönyörködje. A betlehemi jászoltól a keresztfáig megalázott, szegényes életet élt, mindent elviselt, amit a mennyei Atya reá küldött, és áldozata, megaláztatása mellett is örvendezett és boldog volt.

Es te: megérted-e, hogy a keresztény ember élete Krisztus-követés — tehát önmegtagadás és áldozat? Komolyan életelvednek tartod-e felszólításomat: «Aki tanítványom akar lenni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem?» — Hogyan akarsz te önmegtagadás és áldozat nélkül lelkiileg erősödni? — Ha mindig a test és vér s annak rendetlen vágyai, ösztönei uralkodnak rajtad, mikor tudsz te a világ és a bűn rabszolgaságából kiszabadulni? — Ha mindennap erőt nem gyűjtesz az apró türelem és áldozatalkalmak fölhasználásával: mikor leszel te a krisztusi kegyelmek bátor katonája és hős vitéze? Ha önmagadon erőt nem veszel és nem győzedelmeskedel: hogyan tudod te Jézus diadalmaskodó kegyelmét és szeretetét megbecsülni és a világban is diadalra vinni? Mert jól jegyezd meg magadnak! ezt várom ám tőled: Veled vagyok — és azért dicsőítsd meg szent nevedet, kegyelmemet, hitemet — lelkedben és a világban!

Hogy ezt el ne feledd, azért nézd, sokszor nézd és figyelmesen vizsgálgsd Szívemet! Tudom, mindennap ezért könyörögsz majd hozzám: «Jézusom édes Szíve, add, hogy Téged mindig jobban szeresselek! Jöjjön el szent Szíved országa a lelkembe és mindannyiunk lelkébe, hogy méltók legyünk Hozzád. Fogadd szívünket és alakítsd át szent Szíved szerint!»

Es én, szegény bűnös, mit felelhetnék mást mindeme szavakra, mint csak ezt: «Úgy van, Jézusom, Te ismersz és szeretsz is engem és tudod, hogy szívem őszintén szeretni akar Téged. Legyen azért minden a Te szent tetszésed szerint!»

Dezső István.

Négy eucharisztikus legenda.

Mind a négy igen érdekes. A 12. századból valók. Tehát elég régi időből. Egyetlenegy szenttel, Szent Norberttel, az Oltáriszentség bensőséges imádjával vannak kapcsolatban.

Szent Norbert, aki a premontrei szerzetesrendnek volt alapítója, 1122-ben, január 25-én, Szent Pál fordulása napján Floreffe-ben mutatta be a szentmise-áldozatot. Midőn szentáldozása előtt mélyeséges áhitattal elimádkozta a három előkészületi imát, közvetlen a szentáldozás előtt ragyogó, sugárzó fénytől övezett sötétvörös vércseppet látott meg a kehelytányérkán, amely a Szentostyától elkülönítve volt. Nem akart hinni szemének, azért odahívta szerpapiját, Rudolf testvérét és így szólt hozzá: «Kedves testvérem, amit én látok, te is látod?» «Igen, látom atyám, egy csepp vér, amely fényesen tündöklök». Szent Norbert könnyek között mély meghatottsággal fejezte be szentmiséjét. E nagy csodának emlékére a premontrei rendben századokon át az volt a szokás, hogy a kehelytányér a szentmisében áldozás után lemosták. 142 évvel utóbb, 1264-ben, Bolzenában ugyancsak ehhez hasonló csoda történt, amely közismert.

A másik csoda 1124-ben történt. Egy előkelő soissoni úrnő, aki Szent Norbert régebbi gyónógyermeké volt, ötéves kislányával és nővérével a laoni templomba ép akkor lépett be, midőn egy pap szentmiséjét mondta. Egyszer csak a kislány felkiáltott: «Anyám, nézd, ez a gyermek sokkal szebb, mint a nap. A pap tartja kezében az oltáron s úgy imádja, mintha maga az Isten volna». A csodálkozó anya először azt hitte, hogy a kislány a feszületről beszél. «A keresztben van felfüggesztve a gyermek, akiről beszélsz?» szólt az anya fiához. Ez azonban ezt felelte: «Nem anyám, a pap tart kezében egy csodaszép gyermeket. Most betakarja és vászonnal lefödi.» Az anya is, nővére is látták, hogy ép abban a pillanatban födte be a

miséző pap a kelyhet és vette kezébe a Szent ostyát, azaz Krisztus testét. Ez a kislány édesatyjával együtt később premontrei szerzetes lett, édesanyja pedig szintén premontrei szerzetesnő.

A harmadik csoda 1126-ban, április 11-én, húsvét ünnepnapján történt, midőn Szent Norbert Rómából visszajövet ünnepi nagymiséjét mondott a würzburgi székesegyházban. Egy vak asszony a nagytemplomot zsúfolásig megtöltő tömegben egészen közel jutott az oltárhoz. Mikor már a szent püspök magához vette Krisztus testét és vérét, hangosan elkezdett könyörögni hozzá, hogy adja vissza látását. «Norbert — így mondja életírója — teli szájalommal feléje fordult és ugyanazzal az ajkával, amellyel imént a valósággal jelenlevő Krisztus testét vette, rálehelte a vak asszony szemére s az abban a pillanatban visszakapta szemvilágát.»

A negyedik legenda tartalmazza a negyedik eucharisztikus csoda leírását. Szent Norberthez egy ördögtől megszállott embert vittek. A szent igen-igen megsajnálta a megszállottat, akit az Oltáriszentséggel akart meggyógyítani. A tabernákulum elé vezette és ott mély áhitatba merülten buzgóan imádkozott érte. «Ebben a kis ostyában volna a keresztények Istene?» — kiáltott fel a megszállott, de csakhamar elcsendesült és hangos szóval köszöntö meg szabadulását az ördögtől. Végül pedig szent meggyőződéssel hirdette igaz hitét a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Soha többé nem kételkedett Krisztusnak szentségi valóságos jelenlétében.

Valószínű, sőt biztos, hogy a négy érdekes legenda nem elképzelt, hanem valóban megtörtént csodákról szól, mert hiszen egy nagy szentnek életével függnek össze. Olyan szentnek életével, aki első szentmiséje alkalmával az evangélium után kifordult a néphez és könnyes szemmel ily bölcsen szólt hozzájuk: «Mily nagy vakság, hogy az ember hajszolja a tiszteletet, mely elenyészik. Keresi a gazdagságot, mely a lelket szegénnyé teszi. Átadja magát a gyönyörnek, mely csak fájdalmat terem. Szereti a világot, melyben nincs nyugalom, nincs szerencse baj nélkül, róza tövis nélkül, bőség szükség nélkül, amelyben az ember kedvetlenül gondol vissza még legjobbnak napjaira is.» Szent Norbert meghatottsága átszállt nagyszámú hallgatóinak szívére is. Az egész nép hangosan zokogott.

Egy régi «Thyseus: De apparitione Christi sacramentali» című műben találjuk a régi századokról szorgosan összegyűjtött eucharisztikus (oltáriszentségi) csodás megjelenéseket, amelyeket valóban megtörténteknek fogadhatunk el, mert bizonyára megbízható írók jegyezték fel azokat a mindenkor hívők és nem hívők részére, hogy a hívők még jobban megerősödjének az Oltáriszentség iránt való boldogító hitükben, a nem hívők pedig visszatérjenek, illetve megtérjenek az Eucharisziában való hithez...

Szent Norbert (1082—1134) egész életében követte ezt a szabályt: «Kerüld a rosszat, tedd a jót, keresd a békét és ennek szenteld minden szándékodat». (33. zsolt.) E nagy lelki munkához a legméltóságosabb Oltáriszentségben kereste és találta meg az erőt, segítséget. Örökimádás kedves olvasói! Keressük és találjuk meg mi is ott!

Nagelreiter Alajos dr.

Imádkozzunk!...

Urunk, nem akarunk ha Véled lehetünk, szürkék és fáradtak lenni!... Urunk, se kísértés, se próbáratevésképen ne növelj a Közted s köztünk lévő távolságot. Tudjuk, hogy mindennek — ami a miénk — el kell múlnia bennünk, hogycsak az maradjon, aki Te vagy, Urunk!

HÚSÉG AZ ÚR JÉZUSHOZ!

Ha mi, hívó, vallásos emberek végignézzük a napunkat, mennyi hűtlenségen kapjuk rajt magunkat! E hűtlenségek száma egy héten, egy hónapban, egy évben, egy életben mivé növekszik... S bennünk lakik mégis kegyelmesen a Szentlélekisten; elfogad az Úr mindig, ha imádkozva Feléje fordulunk; az imént még tökéletlen — szenvedély vagy indulat hatása alatt álló — lélekre hallgat az Úr, ha Hozzá kiált és szívesen nyitja meg Szíve kincstárát, hogy segítsen rajta és gazdaggá tegye, akármilyen szegénység az, mely segítségre vár. Mekkora jószág ez?

Ha ez így van — és így van! — mennyire kell nekünk, az oltáregyesület tagjainak törekednünk a hűségre.

Az Úr nekünk még jobban kinyilatkoztatta világát, mint másnak. Ismerjük nemcsak az egy igaz Istent, de az önmagát értük feláldozó, folyton könyörületet gyakorló Istent! Ismerjük azt a szeretetet, melynek még ez az önfeláldozás sem volt elég, kitalálta az Eucharisziát és nekünk adta a legmértősebb Oltáriszentséget: belénk költözik és a lelkünkben Ő szól és könyörög a mennyi Atyához. Könyörgéseit érdemeinek teljessége veszi körül s ha ilyenkor jelen van a figyelmünk is, ha tudatosítjuk az Úr látogatását és Vele egyesülésben imádkozunk, nagy lelki eredményeket fogunk tapasztalni.

Bennünket arra hívott meg az Úr az oltáregyesületbe, hogy áldott jelenlétének tudatát állandósítsuk és így mi is legyünk Előtte mindig jelen. Ki van ez hangsúlyozva azzal is, hogy az oltáregyesület imádási óráját végző tagja az egész oltáregyesület képviselője; benne szinte minden tag jelen van és imája, odaadása, engesztelése él az adorálóknak szívében. De csak akkor, ha hű az eucharisztikus hivatáshoz, ha hűséges a szentségi Jézushoz. Bármilyen szép is ez a lehetőség, mégsem használja fel mindenki. Testvér, te hogy állasz e téren? Benne vagy-e aktívan az örökimádásban, mely az oltáregyesület célja? Éled-e ezt az «élő» életet? Tudatos-e a szentségi Jézussal való állandó kapcsolatod, melyet Ő utána az oltáregyesületnek köszönhetsz?

Fordíts erre czentül sokkal hatásosabban gondot! Láss erélyesen hozzá a hűség gyakorlásához! Hogyan?

1. Egészen hallgatsz a lelkiismeretedre, amelyben az Ő hangja cseng és tökéletesen irányít téged.

2. Adott helyzetben (megpróbáltatás, szenvedés, munka, sőt még a szórakozásaid kezdetén is) ráragondolsz arra, hogy mit kíván most ebben a dologban tőlem az Úr?

3. Gondolj arra, hogy ha nem teszem, amit kellene (pl. nem jelenek meg az oltáregyesületi közös ájtatosságon vagy imádási órán), hiányzom az Úrnak, aki várta tőlem ezt a hűséget.

Imádási órákon — szeptemberben — különösen kérjünk sok segítő kegyelmet ahhoz, hogy az oltáregyesület tagjai egészen hűségesek legyenek az Úr Jézushoz és ennek a hűségnek gyümölcse az oltáregyesületben virágzó, aktív élet leszen.

Teljes búcsú: szept. 5., szept. 6., szept. 8., a havi gyűlés napján (ha a szentmisén és prédikáción részt veszünk), az egyéni imádási óra napján, egy tetszés szerint választott napon.

Központunkban szept. 25-én igazgatói értekezlet lesz. Imádkozzunk sikeréért.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Hálanyilatkozatokat tárunk a kedves oltáregyesületi tagok elé, hogy azokat olvasva gyarapodjék örömük és növekedjék hivatásszeretetük.

Az Országos Központi Oltáregyesület P. T. Elnökségének! Budapest.

Úgy a magunk, mint összes kedves híveink nevében a legőszintébb és legforróbb köszönetünket fejezzük ki azért a gyönyörű értékes adományért, amelyben szegény, berendezés alatt álló templomunkat részéssíteni kegyesek voltak. A Szentségi Jézus áldása szálljon az Oltáregyesület érdemében gazdag Vezetőségére, az összes adakozókra és azokra a szorgalmaskező jó lelkekre, akik az ismeretlenség homályába elrejtve dolgoztak a Szentségi Jézusért. Engedje a jószágos Jézus, hogy azon a napon, amikor majd egyszer színről-színre láthatjuk Őt, mi is láthassuk a mi kedves Jötevőinket Jézus jobbán, hogy megkapják kimondhatatlan nagy jutalmukat mindazért, amit az Ő dicsőségére tettek.

Mindennapi imádságunkba foglaljuk kedves jötevőinket. A magam részéről három szentmisét fogok felajánlani az Oltáregyesület tagjaiért és az Oltáregyesület további virágzásáért.

Viszont buzgó imát kér Kispest, 1940. Szent Paszkál ünnepén Krisztusban alázatos szolgáljuk.

Jámbor László
házfőnök.

Budapesti Központi Oltáregyesület Főtisztelendő Vezetőségének!

Pünkösöd vasárnap Feketicsen, szentmise után értesített Moschine András vikárius úr arról az örömhírről, hogy kis új templomunk részére kérelmezett egyházi ruhákat megkaptuk és nyugta ellenében átvehető. Ugyanabban az időben tartózkodott fent Mikuska Katica róm. kat. fiatalasszony, akit bátor voltam beküldeni, hogy érdeklődjön kérelmünk sorsáról.

Kimondhatatlan öröm töltötte el szívünket erre a kegyes jószágukra, mert hiszen éppen pünkösdi szentmisét tartottak, de a kívánt pirosszínű miseruha nélkül; fehér színben.

Hogyne örültünk volna ennek, hogy édes anyaságunk elküldi nekünk a szeretet szimbolumaként a nekünk olyan kedves piros miseruhát, albat és velumot.

Fogadj a Oltáregyesület nagyságos és főtisztelendő Vezetősége a mi szegény kis Oltáregyesületünk tagjainak és az összes híveknek a legmélyebb tisztelettel párosult hálás köszönetét!

Még nem érkezett meg a drága adomány, mert Mikuska Katica fiannak, illetve menyemnek adta át, és ők postán, vámat itt fizetve fogják elküldeni a vikárius úr címére. Nagymértőse Püspök urunk, Budánovics Lajos által felépített, «Segítő Szűz Anyáról» nevezett új templomunk folyó hó 26-án ünnepli búcsúját; s ezen alkalommal ismételt hálát fogunk adni a jó Istennek, hogy megáldotta eddigi nagy lelkesedéssel, de kevés anyagi erővel végzett munkánkat, áldást kérünk a Központi Oltáregyesület Vezetőségére, és Tagjaira, továbbá erőt kérünk, hogy tovább dolgozhassunk hitünkért, Isten nagyobb dicsőségére.

B. Tapolca, 1940 május 21.

Mély tisztelettel és hálával

őzv. Náray Lajosné,
feketici Oltáregyesület Elnöknője.

Egy másik levélből:

Csak most jutok ahhoz, amit különben már régen meg kellett volna tennem, hogy az Országos Központi Oltáregyesület mélyen tisztelt Elnökségének hálás köszönetet mondjak azért a nagy jószágért és megértő támogatásáért, amellyel alakuló és igazán a szó legszorosabb értelmében a kezdet nehézségeivel küzdő lelkeségemnek segítségére sietett.

Az apostoli idők jutnak önkéntelenül is eszembe, amidőn a szegény egyházközségeket a gazdagabbak segítették. Úgy látszik, az apostoli idők sohasem fognak kivészni az Egyházból. Erről nem kis mértékben gondoskodik a maga területén az Országos Központi Oltáregyesület. Híveim is szinte türelmetlenül várják azt az időt, amidőn már abban a helyzetben lehetünk, hogy beállhatunk a segítő társak

nagy táborába. Addig azonban nekünk még sok tennivalónk lesz magunk körül is, hiszen úgyszólván minden szükségeset a semmiből kell a lelkesedésnek előteremteni. Ezért a legnagyobb hálával gondolunk a tekintetes Elnökségre, hogy az első volt, aki segítségünkre sietett. Mindent megkaptunk, ami a csatolt jegyzékben volt, amit f. évi május 11-én visszaküldtem. Híveimmel együtt az Úr bőséges áldását kérem a Központi Oltáregyesület működésére. Isten fizesse meg jószágukat!

Albertkázmerpuszta, 1940 július 12-én.

Varga Sándor
lelkész.

Főtisztelendő Elnökség!

A jóságos Isten fizesse meg jószágukat. A mai szentmisémet az új kazulában mondtam azokért a jó lelkekért, akik adták, készítették és fáradoztak rajta. Egyben kérem az Úr Jézust, áldja meg az Oltáregyesület minden buzgó vezetőjét és tagját, hogy még sokaknak tudjanak ilyen örömet szerezni.

Imádkozunk mindnyájukért.

Szentes, 1940 május 10.

P. Juhász Irén
kapucinus.

Nagyságos és Főtisztelendő Igazgató Úr!

A gyönyörű, szép, értékes ajándékkal igen nagy örömben részesített minket az Oltáregylet előljárósága.

Azt kaptuk ami után oly nagyon vágyakoztunk: «Szentégtartót». Nagyon nehezünkre esett eddig nélkülözni. Egy pluvialé beszerzésére is jó soká került volna

sor. Örömrünk igen nagy! Nem tudunk eléggé hálálkodni a Szűz Anyának is, hogy ezt számunkra kieszközölte.

Ezer köszönet és hála nagylelkűségükért! Isten fizesse meg!

Áldja a jó Isten továbbra is a jóönnfel-áldozó lelkeket, hogy még sokaknak szerezzenek örömet gyönyörű szép munkájukkal, és még sok jót tchessenek Isten dicsőségére.

Mindennapi imáinkba zárjuk kedves Jótevőinket, az Oltáregylet minden tagját.

Losonc, 1940 május 10.

Örökké hálás Keresztes Nővérek.

St. Frida nővér Keresztes növ. főnök-nőjétől külön köszönet és üdvözet az Örökimádó tisztt. főnöknőnek és a kedv. nővéreknek.

Tisztelendő Elnökség!

Az áldozatókehely és monstancia be-aranyozását úgy az egész egyházközség, mint a magam nevében alázatos tisztelettel köszönöm. A szentségi Jézus legyen a Tisztelendő Elnökségnek sokszoros jutalmazója azért a nemes adományért, melyben oltáregyesületünket részesíteni méltóztattak. Hálaképpen igyekezni fogunk oltáregyesületi kötelezettségeinknek az eddig-nél sokkal nagyobb mértékben megfelelni.

A kegyes adományt mégegyszer igen köszönve vagyok a Tisztelendő Elnökségnek

Tiszaeszlár 1940 május 4-én

legmélyebb tisztelettel legalázatosabb szolgálja

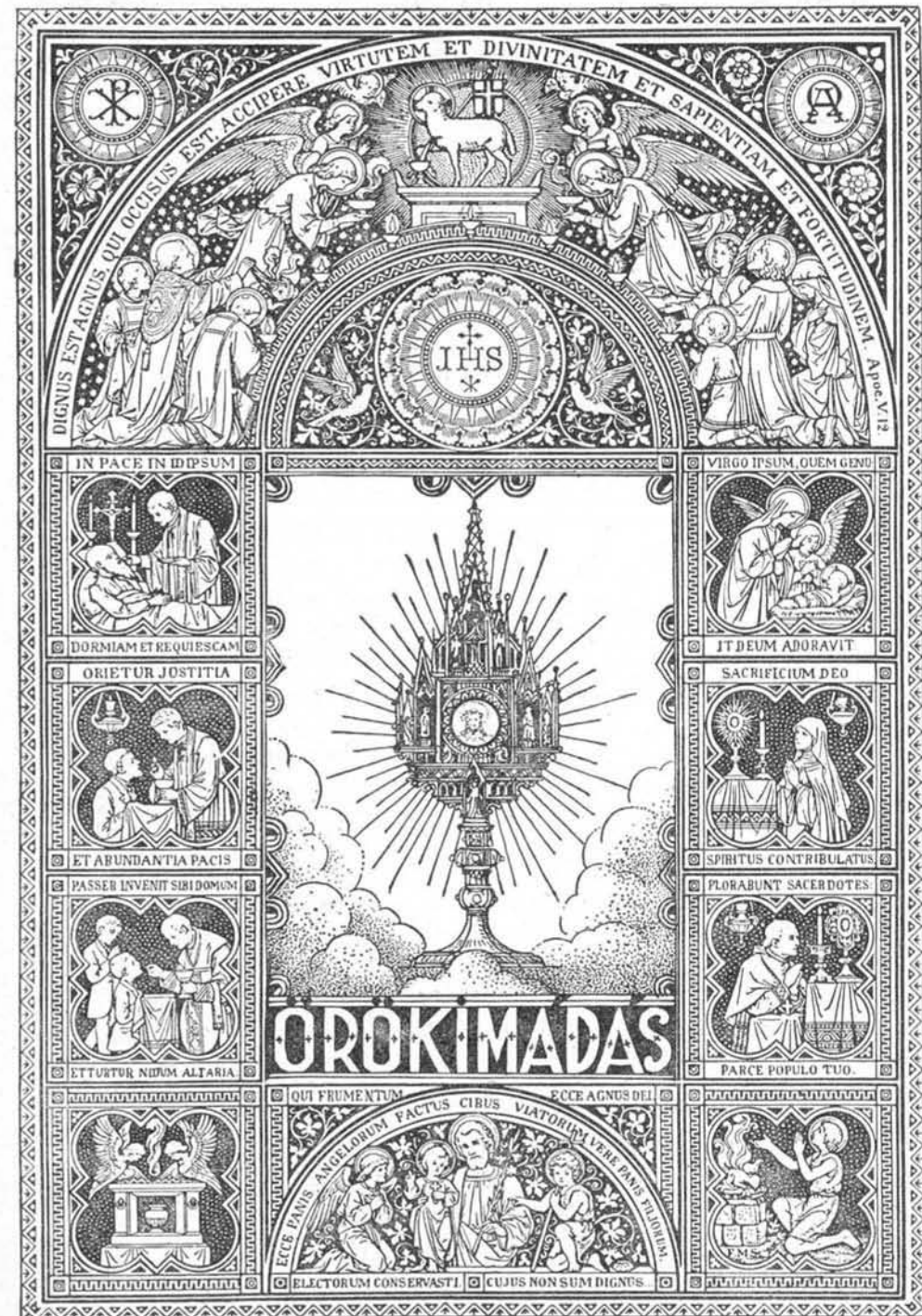
Csékán Lajos
plébános.

Lássátok meg az utat.

Tehát nincs a földön béke és megértés,
lelkeket ragad el az Isten-kísértés —
magának sok ember bálványokat farag,
így született meg a gyűlölet és harag.

Isten-kísértésnek lenne egyszer vége,
teljes pompájában virulna a béke...
látná meg a világ, míg rossz helyen kutat,
Krisztus a kereszten mutatja az utat.

Galler Géza.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Dezső István: A Szentszív fényében. — Karácsonyi Márta: Dulcis hospes animae... — Oltáregyesületi élet. — Hogy hal meg egy buzgó pap, aki Kis Szent Teréz pártfogoltja. — Központi: Imaszándékunk: Lelki elmélyedés.

A SZENTSZÍV FÉNYÉBEN.

«Jézusom, ne légy bírám, hanem Üdvözítőm!»

Drága Lélek! Megmutattam és neked is adtam Szívemet, az isteni szeretet lángoló tűzhelyét. Éreztettem veled szeretetemet, nagyrabecsülésem. Föltartam előtted Szívem kívánságát és elrejtett kincsét.

Remélem megértettél Engem, azért adtad Nekem viszonzásul szívedet és vele együtt mindenedet.

Ugy-e megengeded, hogy amikor az imádandó Szentháromság nevében elfogadom ajándékodat: előbb egy kis szemlét tarthassak szívedben-lelkedben? Erre téged is meghívlak. Jöjj velem, és te magad is lásd: mit adtál tulajdonképpen Uradnak-Teremtődnek?

Azt mondtad: minden testi-lelki tehetségedet, istenadta képességedet följánlottad Nekem. Lássuk: ígéreted szerint odaadtál-e mindent föltétlenül és visszavonhatatlanul? Mindentlátó szemem elé kerül a legkisebb porcikád is. Elrejtve semmi sem marad Előttem.

Szándékodat nézem elsősorban is, mert ez mutatja meg hűségesen, kicsoda vagy tulajdonképpen, és mennyit ér az ajándékod. — Mi vezet téged mindennapi kötelességedben, Isten szolgálatában, lelked gondozásában és társadalmi érintkezésedben? Isten tetszése és akarata-e, vagy pedig önszereteted, a világ szokása vagy tán emberi tekintet? — Mi bátorít az élet mindennapi szenvedéseinek türelmes hordozására: a mennyei Atya intézkedése és szent elhatározása, vagy szenvedő Jézusunk hűséges követése és keresztyének könnyítése? — Avagy talán kényelemszeretetedből, kislelkűségből csak úgy kellett lenni, sőt zúgolódva fogadod a mindenkor megpróbáltatásokat, a léleknek Istenhez emelő szeretet-szárnyait?

Nem gondold-e, hogy leginkább szándékodban kellene Hozzáam hasonlitanod? Tiszta, önzetlen, áldozatos, önmagadról és mindenről lemondó szeretetben? Mert istengyermeki, jézusi lelkületre legalább is ez vallana: mindig és mindenben csak a mennyei Atya tetszését keresni. (Ne feledd: Isten csak azt értékeli és jutalmazza, amit szeretettel Érte teszel!)

Azután: milyen a te *akarated*? Elfelejtetted már, hogy azért foglaltam

ÖRÖKIMÁDÁS

mindennapi imádságodba — a Miatyánkba, — a mennyei Atya akarátát, hogy ezt imádságos lélekkel kutasd, szeresd és teljesítsd?

A mennyei szentek és angyalok legnagyobb öröme és dicsősége az, ha Isten akarátát tökéletesen és hűségesen megtehetik. És te mégsem akarsz tudni róla, hogy életed boldogságához a mennyei Atyának szent és jószágos akarata kell mindig; — a te akarated meg arra való, hogy kicsiben-nagyban mindenkor szíves készséggel az Isten szent akarátához igazodjék? — Ne magadnak szolgálj, de ne cipeld a világ nyomorúságos igáját, mert téged nem erre szánt Atyád. Az Isten dicsőségén és felebarátod megszentelésén dolgozzál, — és akkor megérted: mily gyönyörűség az Isten fegyelme alatt hűségesen, önmagadról lemondó szeretetben élni.

Vágyó *tehetséget* is kaptál Atyámtól, hogy mindig Isten után kívánczoljál. Hiszen az Övé vagy, és boldog csak Vele lehetsz. — És te mégis mit keresel, mi után vágyódsz? — A test kívánsága, a szemek kapzsisága, vagy az élet kevélysége foglalkoztat? — A földre tapad szemed, szíved, életed? — Vagyon, gazdagság vagy hiú hatalomvágy izgat?

Amikor imádkozni tanítottalak, akkor én meghagytam neked, hogy mennyei Atyám színét keresd, Hozzá emeld föl a szíved, kívánd és munkáld szent országát, és szent nevének dicsőségén minden erőddel és Isten kegyelmével dolgozzál — testvéreiddel együtt.

Tudod-e, mi volt a szenteknek Isten felé törtető szent kívánsága? «Magadért teremtetél, Uram, minket, és azért nyugtalan a mi szívünk mindaddig, amíg Tebenned meg nem nyugszik.» (Szent Ágoston.)

Te is a szentek nyugodalmában pihentesd meg Isten után vágyódó szívedet-lelkedet!

Emlékezed is van. Ez arra való, hogy el ne felejtsd: ki vagy, kié vagy, honnan jöttél, miért élsz és hová törekszel? Szent hited alapigazságai már kis gyermekkorodban erre megtanítottak téged. Visszagondolsz-e sokszor istengyermeki méltóságodra, örök hivatásodra? Isten jósága, dédelgető szeretete, a Megváltónak érted végzett munkája és áldozata, a Szentléleknek megszentelő és tökéletes életre segítő kegyelme néhanapján eszedbe jut-e? — Lám, a szenteknek minden, ami csak van és ami velük vagy másokkal történt, nemcsak a virágos szép természet, de még az élet mindennapos keresztyénje is, a gondviselő és jószágos Istent juttatta az eszükbe. — Nem jobb volna ez neked is, — a hiú, haszontalan és kislelkű töprengések helyett?

Látom *képzeletvilágodat* is. Jaj, de nagyon rendezetlen, kuszált és zűrzavaros abban minden! — Nem tudsz te hitből élni? Mindjárt más lenne ám a lelked délibábos világa. — Nem szoktál sohasem az Isten csodás lelkivilágába beletekinteni? — Miért csatangolsz te a bűnök fertőző szemétdödre körül, amikor az Isten országában, az ő drága lelkei között, a szentek és angyalok társaságában van a te igazi otthonod? — Nem külön és boldogabb élvezet-e ez — az egész világ bűnyújtotta gyönyöreinél? — Próbáld csak meg — és majd tapasztalatból tudod: mit jelent mindenütt és mindenben az Isten boldogító színe előtt járni.

Isten képmására tesz lelked legszebb tehetsége: az *értelem*. Gondolkozol, fontolgatsz — és istenadta képességeddel a teremtő igazságról határozol is — szabadakaratú, öntudatos. — Igazán az Isteni Bölcsesség és Szentség vezet-e mindenkor elveid választásánál? Vagy az indulatok, bűnök vágyak és szenvedélyek hányak-vetnek ide-oda? — A rövidlátó és lomhagondolkodású emberek után indulsz-e olvasmányaidban, ítéleteidben, meggyőződésedben, — vagy az

isteni családhozhatatlan igazság vezetni elmédet, tanulni vágyásodat és nézeteidet? — Meggyőződéssel vallod-e: «Uram kihez mennénk, az örök élet igéi Nálad vannak. És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia. — Ég és föld elmúlnak, de a te igéid el nem múlnak!»

Nézem a *lelkiismeretedet*, istengyermeki természetednek finoman érző és irányító szervét. Ez mutatja neked Isten akaratát, földi és égi hivatásodnak mindenkor, legkisebb kötelességét is; — de ugyancsak ebben tűnik ki odaadó szereteted, készséges istengyermeki tiszteleted és engedelmisséged is. — Borzasztó pusztító munkát látok lelked legmélyén. Az önzés, hiúság, földi érdek, haszonlesés, kapzsiság, gazdagodási vágy, kényelemszeretet, élvezetkeresés, testiség, érzékiség, érvényesülési vágy, modern műveltség, közönyösség, lanyhaság, gyávaság, emberi tekintet, kislelkűség, bizalmatlanság, hálátlanság és sok más efféle kedvelt lelki «drága jószágod» — mennyire elrúttította, és Istentől elfordította akaratodat, törekvésedet és tetszésedet!

Egészen másként jár most az örök élet és boldogság iránymutatója nálad, mint kis gyermekkorodban járt. — Igen, mert akkor mindenben és mindenütt, de mindenkor is az Istenhez igazodott a lelkiismereted — és megkérdezte: Mit mond ehhez az Isten? Most pedig szélkakas módjára minduntalan másfelé fordul és a koráramlat és divatszszon hajtja a meglazult mutatót előre-hátra: — és ettől várod a döntést. — Mit szólnak hozzá az emberek!?

Mit gondolsz: Nem jó volna-e újra a hit szerint, az Isten örök és változatlan akaratához igazítani lelkednek az óramutatóját? — Akkor biztosan nem élnél továbbra is kifélt és tompa lelkiismerettel — talán éveken vagy évtizedeken keresztül! — a mai társadalmi elveknek megfelelően — égbekiáltó bűnben! (Mert a katolikus erkölcsstan szerint égbekiáltó bűnök a szándékos gyilkosság — egyke, egyse, — az igazságos bér visszatartása, a szegények, árvák nyomorogatása stb.)

A becsület, jellemes és igazán jó emberek mindig az Istenhez igazították minden tettüket, még a legjelentéktelenebb gondolatukat is. Volt is részük szívörömben, léleknyugalomban, — még a nagy világropanások idején is. Akkor érezték csak igazán, hogy «nagy szerencse a *tiszta* lelkiismeret, és boldogító öröm, a *szent* lelkiismeret». (Szent Bernát.) — Neked is nem ez kellene-e útravalónak az élet nagy vándorútján?

Most nem is vizsgálhatok már tovább. Csak még annyit mondok neked figyelmeztetésül: Ha Isten szíve szerinti lesz a lelkiismereted, akkor minden testi és lelki tehetségeddel az Isten szolgálod és dicséred. Akkor *szemed* mindenütt keresi és észre is veszi a mindenütt jelenlévő Istent; *füled* mindig meghallja az örök életre hívogató isteni szót; *nyelved* szüntelen dicséri a Végtelen Szeretet fonséges szépségét és nagyságát; *kezed* dolgozik az Isten csodás művén, *lábad* bármikor kész az áldozatos útra, Isten szolgálatára, testvéreid megsegítő munkájára. *Szíved* érzelmei Jézus érzelmeihez hangolódnak, tisztulnak és tökéletesebbülnek; *indulataid* is csak egyet keresnek: hol és mikor lehet minél előbb és minél jobban, elszakíthatatlanul egyesülni az Istennel.

Megérted most már: Miért is kell neked Jézus és az ő Szentszíve, és miért kellesz te mindenestül Jézusnak? — Hogy valójában méltó légy Hozzá — testben, lélekben, földi és örök életben.

Dezső István.

Urunk, ne végy magadra semminő égi ékességet; jöjj tisztaságod szent mezítelenségében közénk és szaggass le rólunk is minden drága gyolcsot, aranylósujtást, hogy távozásunk órájáig megrogzítódhessen rajtunk reflexfényed! og.

DULCIS HOSPES ANIMAE...

(A lélek kedves vendége.)

Szentség ház nyílik, — megdobban ottbenn
Szíved, mely átfog ezer világot, —
Elédbe hullok én, a kis porszem.

Szempillád rezdül: — országok hullnak
Porba. És mégis, isteni Szíved
Boldog, ha emberszívhez símulhat.

Két szemem hosszan Szemedbe mélyed.
Köröttünk csönd van, isteni nagy csönd, —
Hozsannát ujjong bennem a lélek.

Sorsom, jövőm Kezedbe rejtem.
Isteni Vendég, remegve várlak,
Ámbrailatot lehel a kertem.

Amikor nem szólsz: — virrasztva várok.
Aludj, pihenj kis sajkámnak mélyén,
Aldom beszédes, szent hallgatásod.

Szívem Tiéddel ütemre dobban.
«Még ha megölsz is, Benned remélek!»
Imádlak minden akaratodban.

Karácsonyi Márta.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Igazgatói értekezletünkről — mely még nem volt meg lapzártakor — a jövő számunkban adunk beszámolót. Most csak jelezzük, hogy a Központban októberrel újra megindul az oltáregyesületi munka és kongregációs élet.

Október 14-én délután 4 órakor a központi választmány, 21-én délután 4 órakor pedig a terjesztő nők gyűlése lesz a Központ Szent Erzsébet-termében.

Folytatjuk szemelvények közlését a hálanyilatkozatok közül, kiragadva a legmeghatóbbakat!

Nagyságos Igazgató Úr!
Mélyen tisztelt Uram és Kedves Barátom!
Ugy a magam, mint Oltáregyletünk és a sándorfalvi Hívek nevében is a legőszintebb köszönetemet és hálámat fejezem ki,

hogy a Központi Oltáregylet egy szép vörösrózsás Kazulát volt szíves nekünk ajándékozni. Erre igazán nagy szükségünk volt, ennek igen nagyon örülünk és a pünkösdi ünnepek alatt már ebben a szép kazulában volt a szentmise. Amikor még egyszer igen hálás köszönetet mondok, ígérem, hogy ezzel szemben mi is a Központot támogatni fogjuk és a tagokat toborozni fogjuk, hogy még nagyobb erővel tudjuk segíteni a mi kedves Központunkat.

Maradtam a legkiválóbb tisztelettel és szívvelyes üdvözléssel, a Szentségi Jézus áldását kérve Mindnyájukra,
Sándorfalva, 1940 május hó 15.
Nagyságos Igazgató Úrnak, Méltóságos Elnökségnek készséges híve: *Lepey Emil* szentszéki tanácsos, plébános.

Központi Oltáregyesület Elnökségének Budapest.

Örömmel és könnyekkel telt meg szívünk, amikor kézhez kaptuk azt a ki-mondhatatlan szép ajándékot. A nagylelkűségük felruházta a mi elszegényesedett, kirabolt templomunkat. Ezért nagy köszönetet fejez ki a gör.-kat. lelkész híveivel együtt, először az Oltáregyesület Elnökségének, s továbbá a többi közbenjáróinak, hogy megértették a mi szegénységünket. A mi szavunk az: «Aki a templomot felruhazza, az a jó Istent felruhazza».

Mégegyszer hálás köszönetünket fejezzük ki s imáinkba foglalva maradunk tisztelettel *Mikula Mihály* gör.-kat. helybeli lelkész, *Kopcsa László* kurátor (závidfalvai), *Zajác András* kurátor (klastomfalvai).

A Budapesti Központi Oltáregyesület Elnökségének!

Mélyeség hálával mondok köszönetet a templomomnak juttatott Missale- és beteglátogatási custodia-ért. Hálám jeléül fogadják el az *Urnapja nyolcada alatt elmondandó* öt szentmisét, melyet *szándékukra fogok felajánlani. Jóságukért áldja meg a Mindenható.*

Két jó lélek megajándékozta most a templomot egy kongresszusi áldoztató patenával és egy ciborium köpennyel. Ilyesmivel a templom el volt látva, azért itt feleslegesek. Ha elfogadják, nagyon szívesen elküldöm akár a Központba, akár egyenesen oda, ahol illet kértek. Nagyon örülnék, ha nemes munkájukban akár ezen csekélységgel én is templomom

nevében résztvehetnék. Alázattal kérem szíves értesítésüket.

Hálás köszönetem ismétlésével maradok *Mártély, Csongrád m. Kehida, Zala m. 1940 május 14-én mély tisztelettel Hajós Rezső* plébános.

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

Tarujfalu, 1940 május 18-án.

Nagyságos és Főtisztelendő Elnök Úr!

Mélyen tisztelt Urunk és Jótevőnk!

Fogadja Nagyságod Nagymagyarország legészakibb pontjáról, egy 40 éves magyar-rutén gör.-kat. papnak és a Kárpátokon fekvő 940 gör.-kat., magyar-rutén hívők-ből álló IV. oszt. plébánia legőszintébb háláját, legforróbb köszönetét azon *fejedelmi és nagylelkű ajándékért*, amellyel kegyeskedett az áldásdús budapesti Központi Oltáregyesület jóvoltából szegény, de tiszta templomunkat megajándékozni.

Bevallom őszintén, nagy örömet okozott nekünk a mélyen tisztelt Oltáregyesület ezen ajándékával. Igérem, hogy amíg a jóságos Uristen engem, bűnös áldozárt, enged hozzájárulni az Ő isteni és rettenetes szent oltárához, teljes erőmből, minden igyekezettel azon fogok fáradozni, azon fogok igyekezni, hogy «az Eucharisztia Nagy Pátriarchájának, Szent Kriszostomnak» példája és útmutatása szerint a Legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletét és imádsát és a budapesti Oltáregyesület terjesztését minden erőmből előmozdítsam.

Ezekután legmélyebb tisztelettel vagyok alázatosan szolgálja: *Musztjánovits Emil* felsőverchovnai kerület esperese.

Hogy hal meg egy buzgó pap, aki Kis Szent Teréz pártfogoltja.

1939 április 29-én Atzgersdorfbán (Bécs XXV. kerülete) egy teljesen az *Istennek*, a tevékeny felebaráti szeretetnek és a szakadatlan lelkipásztori munkás-ságnak szentelt élet után, 43 esztendő korában, meghalt az ottani róm. kat. plébános, *De Marchi Viktor*.

1896 április 10-én, Bécsben született. Középiskolai tanulmányait Kalksburgban, mint a híres *Jezsuita kollégium* bennlakó növendéke, végezte; ott járult az *első Szentáldozáshoz* és a *Bérmálás Szentségéhez*; ugyancsak ott lett a Boldog-ságos *Szűz Kongregációjának* is a tagja. Élete utolsó pillanatáig *hűséges* kongreganista maradt!

Miután teológiai tanulmányait, mint a bécsi *Hercegei Szeminárium*

növendéke, az ottani Egyetemen elvégezte, 1918 augusztus 11-én szentelte őt pappá *Piffel Bátoros* Hercegek. Mint káplán Gross-Schweinbarthban, Perchtoldsdorfbán, Mauerban, Bécs XX-ik kerületében (St. Brigitten) működött. 28 esztendő korában *Piffel Bátoros* őt a gyönyörű Triesting-völgyben fekvő neuhaus-weissenbachi kettős plébániára nevezte ki, ahol *Marchi Viktor* 7½ éven át működött. Ugyancsak ő nevezte ki *Marchi Viktort*, 1932-ben, a szinte teljesen gyári munkásoktól lakott, *Atzgersdorf-Erlau* plébánosává, ahol oly korán bekövetkezett haláláig, ismételten 7½ esztendőn keresztül fejtett ki *buzgó* lelkipásztori működést.

Papi munkásságát a lelkekért való *nagy buzgóság*, az egyesületi tevékenység, — főleg pedig a szegények iránti *nagy szeretete* jellemezte! Buzgón tisztelte *Jézus Legszentebb Szívét* — és semmiféle áldozattól *sem* riadt vissza; főleg a hónapok *első péntekén*: hogy híveinek a szentgyónást — és a szentáldozást *megkönnyítse!*

Messze földön mint kitűnő szónokot ismerték és szép szentbeszédeire nagy számban jöttek a hívek, nemkülönben más plébániák hívei is! Nagy szellemi tehetségei, áldott jó szíve, kedves, vidám egyénisége, nagy emberismerete és tapasztalata miatt, általános szeretetnek örvendett és a legnehezebb *kérdésekben* is szívesen kérték ki tanácsait.

Úgy a neuhausi, mint az atzgersdorfi *plébániatemplomot* újonnan kifestette, — ami a szegénység — és a *munkanélküliség* nehéz esztendőiben nem volt éppen *könnyű* vállalkozás!

1935-ben Atzgersdorf-Erlau egész *plébániáját Jézus Legszentebb Szívének* ajánlotta. A Szentséges *Atya*, XI-ik *Pius pápa*, Rádió-sürgöny útján, *különös áldását* adta erre a megható felajánlásra.

Hosszú, fájdalmas szenvedését (rákbaj) épületes odaadással fogadta az *Isten kezéből!* Minden fájdalmát nagy türelemmel viselte el és híveinek halhatatlan lelkéért ajánlotta fel.

Felgyógyulásáért (hívei) több *kilencedet* tartottak; a többi között a *lisieuxi kármelben* is. *Marchi Viktor* plébános nagy tisztelője volt a Kis Szent *Teréziának*.

* * *

Utolsó napjait a megboldogultnak paptestvére a következő módon írja le:

«1939 április 26-án, szerdán, a beteg állapota válságosra fordult. Ekkor nővére azt kérdezte tőle: behozza-e neki azt az emlékeztető *Jézus Szíve* képet, amelyet ő — pappászentelése napján — áldott volt meg s amely előtt azon a napon, — amely nap az egész Családnak legboldogabb napja volt — mindnyájan (a szülők és a hat gyermek, illetve testvér) *Jézus Legszentebb Szívének* ajánlották fel magukat és így a *Szentséges Szív trónraemelését* elvégezték. A beteg azonban elutasítólag válaszolt: «Ne, — most még ne, majd ha már távozásban leszek; majd ha az *Üdvözítő* szólít!» Ezt a képet, a költözködésektől eltekintve, még csak kétszer emelték le díszhelyéről: első ízben legidősebb fivére halála alkalmával, másodikban édesatyja halálának órájában.

Az éjszaka nagyon rosszul telt el, mert a fájdalmak rendkívüli módon súlyosbodtak. A betegápoló apáca a betegnek a szomszédos szobában alvó plébános-tivérét hívta és kérte őt: «Talán jó lenne, ha már most elhozná a *Legméltóságosabb Oltáriszentséget*; megtörténhetik, hogy később a beteg *nem tudja* majd lenyelni a *Szent Ostyát!*» Elvittem neki a *Szentséget* és megáldoztattam, de szántszándékkal nem «mint *Útravalót*» nyújtottam neki. Az a tökéletes béke, mely a beteg szobáját már a betegek *Szentségének* felvétele (április 10, *húsvét hétfőjén*) óta betöltötte, ebben az órában is *világosan* érezhető volt és a beteget, valamint környezetét a legbensőbb *boldogsággal* árasztotta el! (Folyt. köv.)

LELKI ELMÉLYEDÉS.

Októberre való program ez! Hiszen a szentolvasó maga is elmélkedéssel vegyített szóbeli imádság, mert beleszöjjük azokat a titkokat, melyek az Úr Jézus és a Szűzanya legcsodálatosabb kapcsolatait mutatják a megváltás művében. Próbáljuk csak meg úgy végezni a rózsafüzért, hogy a Miatyánk után megállunk és a következő titok fölött pár pillanatig elmélkedünk s aztán mintegy az elmélkedésünkkel kifolyólag köszöntjük a Szűzanyát — most már a titok beszúrása nélkül — csak tíz Üdvözléggel. Tapasztalni fogjuk, hogy a lelkünk elmélyed és lelki élményekben részesül ezen elmélkedésünk révén. Az elmélkedés összeköt bennünket Máriával; valahogy a szentcsaládhoz tartozás boldog biztonságérzete és az abból eredő lelki megnyugvás a gyümölcse az ilyen rózsafüzérnek, amelyről azt is meg kell mondanunk, hogy ez az eredeti formája a szentolvasó végzésének.

A boldogult XI. Pius pápa külön teljes búcsút engedélyezett azoknak, kik legalább öt tizedet elmondanak a szentolvasóból a szentséghez előtt (akár van szentségkitétel, akár nincs). Ezzel be akarta vezetni a szentolvasót — hivatalosan is — az eucharisztikus ájtatosságok közé. Nagyon jó imádság a szentolvasó — különösen ebben az eredeti formájában — a szentségimádási óra kitöltéséhez. Jó azért, mert ismeretes, könyv nélkül is, gyenge világítás mellett is végezhető. Mindenki bekapcsolódhat. Így általános lesz, az összes hívek részvételével teljesül ki az imaóránk. A kis szünetekben megpihenünk, tehát nem is fárad bele senki.

Gyakoroljuk mi magunk a szentolvasó végzésének ezt a módját és ajánljunk föl ilyen rózsafüzéreket arra a szándékra, hogy minél több legyen az oltár-egyesület tagjaiban és az egész világ katolikusaiban a lelki elmélyedésből. Olyan felületes a mostani élet! Olyan kapkodó — a sok bizonytalanságon átment mai ember élete. Ez nem az Úristen elgondolása! Ez nem az igazi ember! Ez nem maradhat így és nem is fog így maradni!

A mi imánk — mely a világbéke nagy távlatait is magába zárhatja — közelebb hozhatja a magunk és embertársaink lelkét ahoz az elmélyedéshez, amelyben az ember megtalálja önmagát és meglátja, hogy milyen helyezést kapott ő a jó Istentől. Az új korszak, melynek küszöbén állunk, új felfogást vetít elénk az emberről: az ember értékelésének, megbecsülésének, magasabb rendiségének világa van eljövendőben, bármilyen erjedő formát mutat is még a jövő «előhangja». Lesz fölséges szerepe újra a lelkiségnek. Végeredményben az Úr Isten elgondolása szerinti emberértékelés korszaka fog ránköszönteni. A rendezett körülmények között élő, nyugodt, megelégedett ember pedig a lelki ügyeit is nyugodtabban intézi és alkalmasabb az elmélyedésre.

Imádkozzunk az emberhez méltóbb jövőért s benne az elmélyedő lelkiségért.

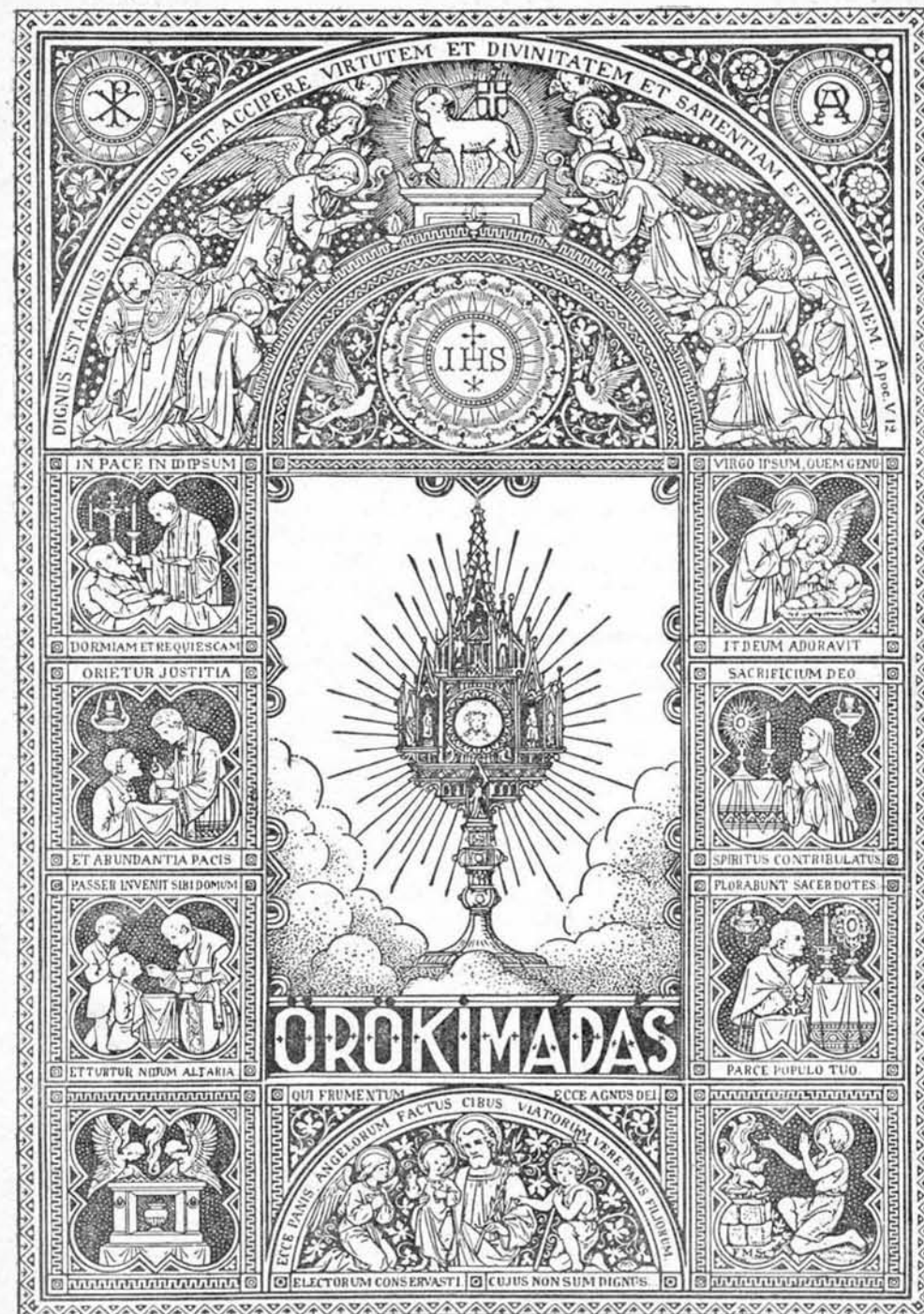
Központi.

VATÉLJES • BÚCSÚK

Október 3., 4. (kettő) az imádási óra napján, egy általunk tetszés szerint választott napon, a közös ájtatosság és havigyűlés napján.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Hogan áldoztak régen. — Németh István: Egy névtelen hős. — Gálosiné Ottlik Mira: A hallhatatlanság királyához. — Dezső István: A meg nem értett szeretett. — Hogy hal meg egy buzgó pap, aki Kis Szent Teréz pártfogoltja. — Központi: Imaszándékunk. A szenvedő lelkek segítése.

HOGYAN ÁLDOZTAK RÉGEN?

Prohászka püspökkel felelhetnénk: «Fakehelyből arany szívvel!» Kezdetben ugyanis két szín alatt áldozott nemcsak a pap, hanem a hívek is. Nem voltak még kialakulva a szertartások, melyeket most használ az Anyaszentegyház, de annál mélyebb lehetett — Krisztushoz való közelsége miatt — az áhitat, a természetfeletti érzékelés.

A «Kenyeret» kiosztották s azután ittak a közös «Kehely»-ből. Voltak helyek, ahol a Szentostyát a Szentvérbe mártva osztották ki. Másutt meg nem ittak a kehelyből, hanem arany vagy ezüst csövön szívták fel a Szentvér egy kortyát.

Később a legszentebb Kenyér morzsáinak lehullása miatt már az oltáron széttördelték a «Kenyeret» és az áldozóknak a tenyerébe adták e szavakkal: «Krisztus teste», melyre az áldozó «Amen»-nel felelt. Szokásban volt már az üldözések idején, hogy a tenyérre kis fehér vászonkendőt (korporále = testkendő) terítettek s a pap arra helyezte a Szentostyát. Ez főleg tisztasági szempontból és azért vált szokássá, mert e kendőcskébe takarva s azután keblükbe rejtve hazavihették a hívek a Szentséget; ott nagy tisztelettel őrizték s mikor életveszélyben forogtak — lelkük megerősítésére magukhoz vették. (Az üldözések elmúltával a kendőcskét csak a nők számára írta elő az Egyház.) Aki a templomban áldozott a Szentostyát a tenyeréből, ujjai használata nélkül vitte szájához úgy, mint mi a porokat szoktuk bevenni. (A jobb tenyerét a bal fölé keresztalakban helyezve várta az áldozó a Szentostyát.)

A VII. században kezdődött és a XIII. században lett általánossá a szentáldozás mostani szertartása. A Szentostyát nagy tisztelettel, nyugalommal, mérsékelt nyitott szájjal és előretolt nyelvvel fogadjuk és azonnal lenyelve helyünkre megnyit és szemünket földre szegezve vagy becsukva elmerülünk az Úr imáadásában és a Vele való társalgásban. Legalább negyedóra legyen a hálaadás! A Szentostyát föl nem szentelt kéznek érintenie többé nem szabad! (Csak végső szükségben, ha pap egyáltalában nem volna s akkor is helyesebb — ha lehet — nem kézzel, hanem pl. a földről felvenni is szájjal, az ajkainkkal.) Ha valaki most a szentséget hazavinné, vagy ok nélkül érintené, súlyos bűnt követne el, mely szentségtörésnek számít. Aki pedig még hozzá tiszteletlenséggel, inzultálással (kiköpés, rátaposás stb.) tetézné ezt a merészséget, magának a pápának fenntar-

ÖRÖKIMÁDÁS

tott kiközösítésbe esnék. Az ilyennek a feloldozása hosszabb bűnbánat után is csak római engedéllyel (nagyon nehéz megszereznie a gyóntatónak) lehetséges.

Érdekes, hogy a gonosz lélek mennyire dühöngött a legméltóságosabb Oltáriszentség ellen éppen akkor, amikor a legjobban közeledtek Feléje a hívek és a legnagyobb hódolattal és szeretettel vették körül: ugyanakkor hallottunk a legszörnyűbb szentséggyalázásokról is, amelyeket itt le nem írunk. Kérjük azonban az Oltáregyesület tagjait, hogy az engesztelő imádás mellett legyenek az Egyház eucharisztikus előírásainak előharcosai, tartsák meg önmaguk nagyon pontosan és legyenek bátor védelmezői az Egyház előírásai megtartásának szóval és tettel is.

Mátrai Gyula dr.

EGY NÉVTELEN HŐS.

Drága, jó Lélek! Arra kértél, hogy néha napján közöljem veled olvasmányaim egy-egy megkapó részletét, vagy elmélkedésem szebb gondolatát. Szívesen teszek eleget óhajodnak, hisz a szeretet közlékeny, adni akar s örül, ha valamit adhat. Aztán meg tudom, hogy jó lelked szívesen fogadja lelkem minden-egyes rezgését, visszhangzik rá, együttérez velem.

Mélyen meghatott a mostani salzburgi érsek úrnak egyik élménye, amelyet még tirolai püspök korából említ meg lelkigyakorlatos könyvében. Mint főpásztor apostoli úton van a magas tirolai hegyek között és az egyik eldugott falucskában éppen reggeli szentmiséjét mondja és közben áldoztatja jobbra szegénysorsú híveit. A kis község apraja-nagyja siet az áldoztató asztalhoz, hogy főpásztora kezéből vegye a Legszenetebbet, a szentségi Jézust. Már a végefelé közeledik az áldozási szertartás, mikor kinyílik az oldalajtó s azon egy meglelt férfi lép be, karján cipelve egy 18 éves nyomorék legénykét. Egyenesen a püspök úr elé térdel nehéz terhével és kéri, hogy áldoztassa meg mindkettőjüket, ami meg is történt.

A nemesszívű főpásztor megvallja, hogy nagyon meghatódott a szokatlan szentáldozási eseten. De ámulata még nagyobb lett, mikor megtudta, hogy az a szegény favágó nem apja annak a nyomorék lázárnak, csupán irgalmas szívű gondviselője. Úgy találta háza előtt elhagyatva a szerencsétlen gyereket. Megsajnálta, felvette, gyermekének fogadta, pedig amúgyis népes családja van, és már 18 éve gondozza mint sajátját a magával tehetetlen nyomorék emberkét.

Drága Lélek! Úgy el tudok gondolkozni ezen a megható eseten. Minő hősi lélek, nagy és nemes szív lakik ebben a szegény tirolai favágóban! Nevét se tudjuk, nem írnak róla az ujságok. Sokan meg se értenék, hiszen csak egy nyomorék emberkét gondoz a többi mellett. Csak egy nyomorék gyereket vett fel, de éppen ebben van a nagysága, mert van hite és így meglátta a nyomorékban is az örök értéket, Isten képmását. Csak egy nyomorék gyereket fogadott apai szeretetébe, de csak hősi szeretet bír el évtizedeken át egy nyomorékot a házában. Csak egy nyomorék gyerek, de mekkora önzetlenség, minő kifogyhatlan türelem és áldozatkészség kell oda, hogy valaki keze, lába, kenyéradó gazdája legyen egy nyomorék lázárnak! Ha valakire, hát őreá illik a Mester szava: aki egyet ilyet befogad az én nevében, engem fogad be.

Németh István.

A bajtársi és iskolatársi találkozásoknál sokkal fontosabb az égi találkozás. Ezt kellene nagyon szorgalmaznunk.

Brenner Tivadar.

A halhatatlanság Királyához.

Mindenki és minden: átmenet.
Elhulló élet és tűnő álom.
A múlás gyötrő árnyéka játszik,
Most született: ébredő vágyon.

És olyan fájó, hogy a szívünk
Gyöngéden aggódik és szeret:
De hiába! siklik felettünk az idő,
A halál-lárva: fakón ránk mered.

Csak egy Győztese van az időnek,
Aki előtt hódol: enyészet és halál,
«Hol a te győzelmed?» kérdezi némán,
Mert Őr felette: Krisztus, a Király.

Gálosiné Ottlik Myra.

A meg nem értett szeretet.

«Uram, Istenem, ha az emberek ismernének Téged!»
(Loyolai Szent Ignác.)

Krisztusi Hívő Lélek! Legutóbb lelked fölajánlott kincseit kutattam át veled együtt — és mérlegre vettem ajándékodat, tenmagadat. Ezt nem azért végeztem, hogy Magamtól elvesselek vagy elidegenítsek; de nem is azért, hogy téged csüggeteggyé tegyek. Ő nem! Csak azért tettem, mindezt, hogy nagy gyöngeséged láttára fölbresszem benned a lelki szépség, az örök igazság és végtelen boldogság utáni nemes vágyat — és azután minden erőddel kívánczoddal a külön és több élet, az Isten lelkének az élete után.

Mert — jól értd meg! — a hozzád jövő és benned lakó Szent Isten azt kívánja tőled, hogy egészen Érte, Vele és Belőle élj. Erre Ő rá is segít téged. Kiemel gyarlóságodból és teljesen magáévá tesz, ha te fönttartás nélkül átadod magad Neki: tegyen veled amit akar.

«Amint Engem küldött az Atya és Én élek az Atya által, úgy aki eszik engem, az is él Énáltalam» — mondtam az örök élet kenyerének megígérésekor. Én pedig azért jöttem, hogy az Atya dicsőségét és akaratát keressem, az Atya jóságát hirdessem és mindenkit az Atyához vezessek és Benne boldoggá tegyek.

Bár csak megértenéd ezt — és Engem mindig azzal a szándékkal hívnál magadhoz, hogy akaratomnak minél hűségesebben eleget tegy.

Az első szentáldozás után elmondtam apostolaimnak: mit várok tőlük és azoktól, akiknek lelkébe bevonulok.

1. Elvárom, hogy a felebaráti szeretetet így gyakorolják, mint Én. Ez legyen az ismertetőjelük, hogy Én élek bennük és igazán jézusi lelkek. (Minden felebarátunkat a türelmes, jóakaró, alázatos, önzetlen, áldozatos, szelíd, engedelkeny, békés, a minden jónak örülni tudó és mindenkor segíteni kész szeretettel tudjuk megörvendeztetni és boldogítani!)

2. Az Isten Szentlelkét vigasztalójuknak, tanítójuknak és éltetőjüknek tekintsek. Vele maradjanak és együtt dolgozzanak örökké.

3. Miként a szőlővessző a szőlőtőhöz tapad, mert csak így tud virágozni és gyümölcsöt hozni, úgy éljen mindenki Krisztussal egyesülten.

4. Jézus öröme, hogy öveit éltetheti és megszentelheti. Ez legyen híveinek is az öröme, hogy mindenük Jézus — és életükkel testvéreiket is közelebb vezethetik Istenhez, örök boldogságukhoz.

5. A nagy szeretet önmagát és ha kell, életét is adja övéért. Ők is adják oda magukat és életüket Jézusért és testvéreikért.

6. A világ gyűlöli Jézust és az ő híveit. Örüljenek neki, mert ez a legjobb bizonyíték amellel, hogy nem e földi világba, hanem Krisztus világába valók.

7. Az élet megpróbáltatásaival, szenvedéseivel járó szomorúság le ne verje őket. Örömmre fordul nemsokára minden megpróbáltatásuk.

8. Élő bizalommal gondoljanak arra, hogy hamarosan színről-színre meglátnak Engem — Atyám országában.

9. Imádságos lélekkel kérjék az Atyát, hogy a világ szellemétől, annak káros hatásától és gonoszságától őrizze meg őket.

10. Imádkozzanak és szeretettel dolgozzanak a lelki egységért, hogy mindnyájan egyek legyenek Istenben — az Őr Jézus érzületével.

11. Szentek legyenek az isteni igazságban. Ismerjék és életükben meg is valósítsák az Isten akaratát.

12. Úgy éljenek, hogy Krisztust megdicsőítsék testükben-lelkükben. Lássá rajtuk a világ, hogy igazán és tökéletesen egyek Jézussal. Szeretik Őt és méltók Jézus mennyi dicsőségére.

Az emberek közönyössége és fásultsága miatt sokat szenvedő Jézus Szíve de hamarosan fölvidulna, ha minden áldozó megértené: mit jelent lelki életében és Isten országában, ha Jézus szent akaratát valóra váltaná mindegyikünk!

B. Gábor János imádsága szentáldozás után:

Üdvözítő Jézusom! Tedd meg isteni hatalmaddal és irgalmaddal, hogy egészen átváltozzam és Benned teljesen átalakuljak. Kezem legyen Jézusnak a keze; nyelvem Jézusnak a nyelve. Testem és annak minden érzéke csak a te dicsőségedet keresse, Istenem! Legelőször is a lelkemet változtasd át. Emlékezzem, értelmem, szívem azonos legyen Jézus emlékezetével, Jézus értelmével, Jézus szívével. Amit teszek, amit érzek azt úgy érzem és úgy tegyem, ahogyan Te éreznéd és tennéd, Megváltó Jézusom. Miként Rólad azt mondotta a mennyi Atya: «Én ma szültelek Téged» — ugyanazt mondhasa el én rólam is, hozzátéve azt, amit Neked is mondott: «Ez az én szerelmes fiam, akiben Nekem jó kedvem telik.»*

Mondjuk el ezt az imádságot szentáldozás után mi is. Nemsokára meglátszik majd rajtunk annak kegyelem-hatása — az Őr Jézus öröme.

Dezső István.

* Latin eredetije az «Eucharisztikus Értésítő» 1940. évf. okt. számában a 71. lapon volt közölve.

Adományok. N. N. választmányi tag 50 P, egy másik választmányi tag ugyancsak 50 P-t adott az Oltáregyesület céljaira. Isten fizesse meg és indítsa nemes példájuk követésére az Oltáregyesület tehetősebb tagjait! Aki az Őr Jézus «szegénységén» segít, a legjobb helyre tette pénzét!

Ima előtti fohász: «Uram, add, ha Veled vagyok senki másra ne gondoljak, viszont ha mással vagyok, Reád állandóan emlékezzem!»

og.

Hogy hal meg egy buzgó pap, aki Kis Szent Teréz pártfogoltja.

(Folytatás.)

Csütörtökön — reggel 8 óra lehetett — a beteg sürgetően kérte: hogy a fentemlített Jézus Szíve képet haladéktalanul hozzák el szobájába. Majd övét szólította, hogy mindnyájan: édesanyja és testvérei körülötte legyenek.

Látható izgalommal ült fel ágyában és karjait Jézus Szíve képe felé kitarva, hangosan imádkozott: «Jézus Isteni Szíve, Te megadtad nekem azt a kegyelmet, hogy egész Családomat és Egyházközségemet Neked ajánlhassam fel! Hálát adok Neked, mindazon kegyelmekért, amelyek ebből a felajánlásból fakadtak! Jézus Isteni Szíve, — miként pappászentelésem napján — akként ajánlom fel most újra Neked egész Családomat, annak minden tagját — külön-külön — és mindnyájunkat Együttessen! Miként akkor, úgy áldom meg most is őket. Áld meg Te is — és kísérd őket Áldásoddal, Szereteteddel, — és jutalmazd meg Te Magad őket mindazért, amit nekem tettek. Légy nekik is vigasztalásuk haláluk óráján és Engedd, hogy mindnyájan viszontláthassuk egymást — az Égben! Áldjon meg Titeket a Mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek! Amen!»

«Jézus Isteni Szíve! Te édes, jó Anyámnak kedves testvéreket is adtál; nekik is szól Áldásom, mindnyájuknak. Kettőt közülök a Te Karjaidba vehettem vissza. Érettük is kérlek: Áldd meg őket, ne engedj elveszni egyet sem közülök; fizess nekik vissza minden szeretetet, minden jószágot. Őket is Szentséges Szívednek ajánlom és megáldom őket: Az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek nevében! Amen!»

«Ó, Jézusom, azt a kegyelmet is megadtad nekem, hogy híveimet felajánlhassam Isteni Szívednek! Hálát adok Neked mindazon kegyelmekért, amelyek e felajánlásból fakadtak és ma, ebben az órában, teljes szívemből megújítom ezt a felajánlást. Jézus Isteni Szíve, Neked ajánlom még egyszer kedves híveimet! Mindnyájukat megáldom, — kedves «szegényeimet», a gyermekeket, a férfiakat és a nőket, — mindnyájukat, mindnyájukat! Különösen azokat, akik együtt dolgoztak velem. Mindnyájukat megáldom; a távolállókat is, az eltévelyedetteket is! Áldd meg őket Te is és vezérelj őket vissza és ne engedj elveszni közülök egyet sem! Áldja meg szeretett Egyházközségemet a Háromszemélyű Egy Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek!»

«Domine veni, paratus sum! Jöjj, Uram, — én készen vagyok!»

«Áldd meg kedves Klieremet is (egy különösen kedves barátja) és a kedves diákokat, akiknek frigyét megáldhattam és mindazokat, akikért mindig imádkozni szoktam!»

«És önnek is, kedves Nővér (Liberata betegápolónővér) áldásomat adom! Kísérje ez önt egész életére, — ez az Áldás egész életére, egész életére szól!»

Aztán mindenkitől búcsút vett; egyeseket még külön magához hívatott: új káplánját, aki mélyen megindultnak látszott attól, amit haldokló plébánosa neki négy szemközt mondott; hűséges sekrestyését, alkalmazottait; a Nőszövetség vezetőjét. Ezek után azonban, minden további látogatást visszautasított! Éreztük, hogy a világgal való leszámolása megtörtént!

Egy órával később, pap-öccsének kifejezte végső kívánságát: «Itt az ideje, imádkozd a *Comendatio Animae*-t — a haldoklók imáját!» S ő maga, minden könyörgésre hangosan mondta a feleletet.

Megható volt egynémely megjegyzése, melyet ezekben az órákban édesanyjához intézett: «Anyám, milyen jó nekem! Te vezettél kora gyermekségemtől

az Oltárig s még haldoklásomban is foghatom a kezedet!» «Anyám, nem szabad sírnod! — igazán, egészen ajándékozz engem a jó Istennek!» «Tudod, Anyám, egy papnak halála valami egészen más dolog, mint más emberé: csodálatos dolog egy pap halála... Egészen és teljesen feláldoztál a jó Istennek, úgy, mint pappászentelésemkor? ... «Tedd meg most még egyszer, kell, hogy teljesen áldozatul hozz engem!» ... Panaszkodnod, kiáltanod az Úrhoz szabad, de zúgolódnod nem, mert Isten akarata a legjobb!» ... «Mily boldog vagyok, minden fájdalom közepette!» ...

Mikor nővére a kongregációs-érmét csókra nyújtotta neki, azt kívánta, hogy tüzzék a mellére.

Három óra után eszmélete időnként kissé elborult; azonban hirtelen — mintegy átszellemülve — felkiáltott: «Engesztelést, ne bünt!» ... «Engesztelést, ne bünt!» Ó, bár értenék meg ezt az emberek!» (A büntől való elfordulás, Jézus Legszenbtebb Szívének megengesztelése! Hívei számára, minden pénteken, mintegy Engesztelő-órság gyanánt imádási órákat tartott, ez lelkipásztori munkájának égető gondja volt!)

«Jézusom! Jézusom! jöjj hozzám — nagy-nagy vágyódást kell éreznem Utánad! Néha-néha földies gondolkodású voltam! ... Az ember sohase tapadjon a földhöz; mindig nagy-nagy vágyódást kell éreznünk Jézus után» — így mondta, szóról-szóra, így ismételte, újra meg újra!

Mikor a nővére azt mondta, hogy a gyermekekhez megy (gyermekpasztorációs-óra), így szólt: «Igen, vidd el nekik áldásomat, minden gyermeket megáldom! Át kell adnod nekik áldásomat! Hiszen én úgy szerettem őket, valamennyit — valamennyit!»

Az 1940. évi kiállítás alkalmából az adományok jegyzéke egyházmegyék szerint.

Budapest 14 templom	3.717.50 P
Esztergom főegyházmegye vidéken 22 templom	3.607.— «
Eger érseki egyházmegye 47 templom	8.473.50 «
Szombathely egyházmegye 33 templom	6.315.— «
Székesfehérvár egyházmegye 21 templom	3.574.50 «
Vác egyházmegye 53 templom	8.139.— «
Veszprém egyházmegye 25 templom	3.473.50 «
Csanád egyházmegye 5 templom	682.— «
Győr egyházmegye 12 templom	3.107.50 «
Kassa egyházmegye 7 templom	1.931.— «
Rozsnyó egyházmegye 4 templom	750.— «
Kalocsa—Bácsi érseki tartomány 4 templom	704.— «
Pannonhalmi főapátság 2 templom	245.— «
Pécs egyházmegye 1 templom	111.— «
Szatmár egyházmegye 14 templom	2.564.— «
Debreceni apostoli kormányzóság 4 templom	708.— «
Hajdúdorog görögkatolikus egyházmegye 28 templom	4.978.— «
Eperjes—Munkács görögkat. egyházmegye 8 templom	1.676.— «
Külföld 2 templom	410.— «
Missziók 9 templom	1.550.— «

Összesen 315 templom ... 56.716.50 P ért.

A szenvedő lelkek segítése.

Az élő hit elválaszthatatlanul összeköt bennünket a szentek egyességében. Úgy értjük ezt, hogy hívő és hívő lélek nem szakadnak el egymástól a halálban sem, hanem — mint a gyászmise előéneke mondja «Uram, a te híveidnek élete a halállal nem szűnik meg, csak megváltozik» — más lesz közöttünk a viszony: vagy a mennyországba megy egyenest (pl. ha teljes búcsút nyert), vagy — a legtöbb — a tisztítóhelyre. (Szándékosan mellőzzük itt a megátalkodott bűnösök elkárhozását, mert hívő rendes emberekre gondolunk az oltár-egyesületi tagok hozzátartozóiban is.) A mennyországba jutottak imádkozhatnak, közbenjárhatnak értünk, a tisztítóhelyben szenvedő lelkekért viszont mi ajánlhatunk fel búcsút, imádságot, szentmisét, szenvedést, jócselekedetet, vagy erénygyakorlatos érdemeket.

Novemberi imaóráinkat egészen is a szenvedő lelkeknek adhatjuk, úgy, hogy azt mondjuk előtte: Uram, Jézus a mai imádási órát, az abban Előtted megjelenő hitem, hódolatom, engesztelése, szeretetem érdemeit add annak a szenvedő léleknek, akinek adni kedved van, ha pedig reám bízod a választást, én azoknak a szenvedő lelkeknek adom, akik e Szentségnek apostolai, imádói, engesztelői voltak, de emberi gyarlóságaik miatt mulasztásokat követtek el szolgálatodban s most keserűen szenvednek miatta a tisztítóhelyben. (Gondolok a lanyhaságaik büntetését szenvedő oltár-egyesületekre!) Ezek helyett meg akarok valamit adni lelki tartozásukból. S azután úgy végzem az imádási órát mint máskor. A végén pedig alázatos, nagy bizalommal ismétlem a fohászt: «Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat» (7 évi 7. negyv. búcsú). Imádási órám napjának teljes búcsúját és egész havi búcsúkincseimet is odaadom a szenvedő lelkeknek. Rajta vagyok, hogy családbeli halottaim, azután az oltár-egyesület elhunytjai, falunk temetőjében nyugvó volt lelkipásztoraink, tanítóink kapjanak szentmisét. Akinek saját halottai nincsenek, vagy ha vannak is, de módosabbak, mondassanak szentmisét azokért is, akik már régen a temetőben porladnak és a lelkük még mindig a tisztítóhelyben van, mert senkisének emlékezik meg róluk. (Ahol a misemondások nagy száma miatt nem fogadnák el, a Központ szívesen elfogad (a 2 P) miseszándékokat és gondoskodik elmondásukról az Örökimádás templom papjai által.)

A bánatos november fájdalmas emlékezetében a gyógyír balzsamos vigasztalásával hat érzelmvilágunkra és egész lelkiéletünkre az a szeretetszolgálat, mellyel a szenvedő lelkek megsegítésére sietünk.

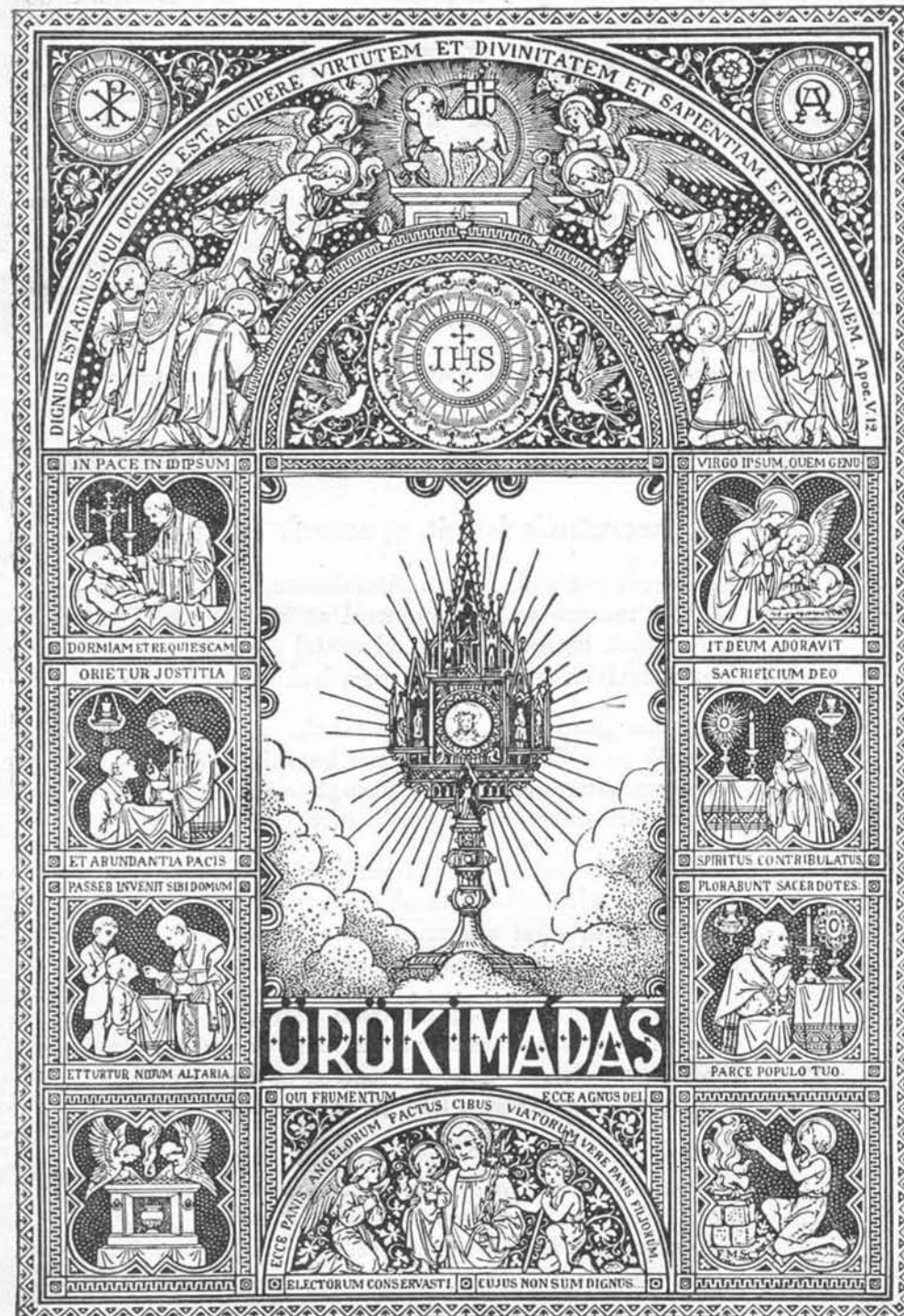
VATÉLJES • BÚCSÚK

November 1. (kettő), november 2. (ahányszor a templomba bemenve, ott egy Miatyánk, egy Üdvözlégy, Adj Uram örök...-ot elimádkozunk). November 7. és 13. Egy tetszés szerinti napon; az imádási óra napján és még külön azon a napon, amikor a szentáldozásunkat (kétszer egy évben nyerhető) az elhunyt oltár-egyesületi tagokért felajánljuk.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mikes István: Úgy szeretnék ismét gyermek lenni! — Dr. Tiefenthaler József: A világ örök ádventje. — Hidasi J.: Karácsony előtt. — Pierre L'Ermite: Karácsonyi ajándék. — Nagelreiter Alajos dr.: Szűz Mária örök szentségimádása. — Oltáregyesületi élet. — Központi: Imaszándékunk. Az Isten országa. — K. Z.: Háborús lelkiismeretvizsgálat.

Úgy szeretnék ismét gyermek lenni!

Magányos esteken, hosszú éjszakákon,
amikor messze száll szememről az álom
nem tudok nyugodni, nem vigasztal semmi:
Úgy szeretnék ismét, ismét gyermek lenni!

Gyermek lenni újra: iskolába járni,
mennék én boldogan és jöhetne bármi,
jókedvre hangolna harsány kacagásom...
Megint ezt szeretném, mindig erre vágyom!

Erre vágyom mindig — ó! pedig hiába!...
és belebámulok sötét éjszakába...
ha tehetném, saját szemembe nevetnék:
Soha el nem érem, amit úgy szeretnék!

Amit úgy szeretnék: eljátszottam régen,
s ha már egyszer letűnt, vissza mért is kérem?
Elöttem az élet, — hogy terveztem egykor...
Mögöttem a mosoly, s kacagó gyermekkor!

Kacagó gyermekkor — gyönyörű szép álom!...
S magányos esteken, hosszú éjszakákon
nem tudok nyugodni, nem vigasztal semmi:
Úgy szeretnék ismét, ismét gyermek lenni!

Mikes István.

A világ örök ádventje.

A világ a múltban is, ma is az ádvent kínódásában vajúdik. A harc tulajdonképpen mindig Krisztus körül forog. Azért Krisztus körül, mert él és mert Isten. Ha a Golgotán csak egy ember hal meg, akkor nem volna ma — kétezer évvel Krisztus után — Krisztus-probléma...

Pusztán azért és egyedül azért van Krisztus-probléma, mert Krisztus feláldozott, mert Ő nemcsak ember volt, hanem Isten is és mert a világ még mindig nem ismerte meg Őt és nem ismerte el Őt. És lehet ezen csodálkozni?

P. Vargának az egyetemen tartott nagyszerű Krisztus-előadásában hallottam, hogy egy meglévő nagy léleknek az volt az egyedüli nehézsége és problémája, hogy a világ — bár a Megváltója Isten — még mindig nem eléggé hisz benne, még mindig nem eléggé keresztény. És ez szomorúan igaz probléma. De ezzel szemben áll az a monumentális történelmi tény, hogy amióta Krisztus kilépett názáreti csendjéből, azóta titáni harc folyik körülötte, öröksége az Egyház és az evangélium körül, melyből minden irány igyekszik a maga igazát bizonyítani és amelyet — bár egyeseknek sikerül ideig-óráig a poros könyvpolcra helyezni —, mások annál lelkesebben forgatnak és olvasnak.

Hasonló jelenséget nem tud a világtörténelem felmutatni és olyan eseményt még nem írtak bele a világtörténelem könyvébe, hogy egy ácsnak a fia, minden emberi eszköz nélkül kilép a világtörténelem porondjára, mint Isten — ezzel vádolva és ezért — hal meg a kereszten és azóta állandóan és ma is kétezer esztendő múlva is körülötte tombol a harc. Mivel mindig új emberek születnek, a harc természetesen mindig előről kezdődik és soha be nem fejeződhetik...

«Míg meg nem halunk, életünk az ádvent jegyében áll» (Prohászka). Ha igaz ez az egyénről, mennyivel igazabb az emberiségről. A folyton megújuló emberiség, a folyton felnövekvő új generációk ádventje lüktet az életben, a történelemben: Krisztus keresése, vágya Krisztus után, harca Krisztusért. Ez a legnagyobb világtörténelmi jelenség!

Az ember szabadakarátával mindig meghódításra szorul. A hegyi beszédnek mindig újból el kell hangzania, a Miatyánkot a hívek mindig újból kell tanítania, mert folyton új nép-hullámok lelki nyomora mered eléje.

Emellett azonban a kiválasztottak serege, kik imádvá követik Krisztust, minden időben és ma is óriási, mérhetetlen és megszámlálhatatlan.

Csak azon fordul meg, hogy ez a hitvalló sereg felül tud-e kerekedni a kételyen, az emberi tudatlanságon, elvakultságon, félrevezetettségen. Az ember mindig ugyanez marad: beteg, küzködő, szerencsétlen, ki rászorul az irgalmas Szamaritánus jóságára, enyhítő olajára, megváltói kegyelmére.

Tehát a kiválasztottak feladata hinni, imádkozni, harcolni azért, hogy Krisztus arca verődjek ki az emberi élet és történes, arculatján. Ez az arc mindig tövisektől koszorúzott arc lesz, mindig Veronika kendőjéről lemintázott lesz, mert az ember tragédiája, hogy bűntől elhomályosult értelme és meggyengült akarata csak eltévelyedések súlyos harca árán tudja önmagában és a közben Krisztus szellemét érvényesíteni — amiközben sebek ejtetnek a lelkeken és tövisek vészenek a lelkiismereteken.

Istennek legnagyobb gesztusa az ember felé az ő véghetetlen irgalmassága, melyet az emberi rosszaság vagy eltévelyedés felett botránkozók kihagynak a számításból. Minél nagyobb mértékben gyakorolhatja Isten Egyszülött fia révén az emberiséggel az ő irgalmasságát, annál nagyobb természetesen az emberiség eltévelyedettsége és rászorultsága. Isten akkor van az emberhez legközelebb, mikor az ember legtávolabb teltyleg Ótőle, mert irgalmasságának határtalan jóságával jár utána és áll mellette.

Ez a tékozló fiú és a házasságtörő asszony misztériuma. Nagy aposztaziát mindig nagy Istenhez térés követi. Julián apostatánál nagyobbak lettek azok az apologeták és szentek, kik ellensúlyozták káros kihatását. Ami korunk igazi adventi kor.

A kiválasztottak hűségével szemben áll az eltévelyedettek nagy tábor, ami új tartalmat ad a Miatyánk kérésének: jöjjön el a te országod és ami szárnyaló lendületet ad az adventi éneknek: jöjj el édes Üdvöztőnk!

A keresztnység mindig akkor senyvedt el lelkileg, amikor nem voltak problémái, amikor nem volt advent, mert azt hitték az emberek, hogy nem kell már Krisztust keresniük.

Ma advent hangulata izzik a lelkekben, Krisztus megváltói jóságáért. Krisztus békéjének kiadásáért imádkoznak a népek milliói. Ma ismét a Krisztus-probléma áll a világ izzásának centrumában és kimondhatatlan szomjúság Ő utána epezteti a lelkeket.

Az első advent is meghozta Krisztust. Ez a Krisztus után, igazság után, béke után szomjúhozó kor is meg fogja találni az Urat, csak higgyenek benne a kiválasztottak, higgyenek az advent gondolatában, imádkozzanak és sóhajtozzanak szüntelen Krisztus után.

Dr. Tiefenthaler József.

Karácsonyi öröm.

Irtá: Gálosiné Ottlik Myra.

Az öröm szent mánora szálljon az égig
És hálát teremjen az emberi szív.
Suhanó angyal: égi, légi, kézzel,
Ma mindnyájunkat a jászolhoz hív.

A jászolban cseng a Gyermekek kacaja,
Az angyali ének és int a fenyőág.
— Megváltás! Kegyelem! Kitárt, égi kapu:
Ma mindez betellett! édes valóság!

KARÁCSONY ELŐTT.

Két éve annak, hogy az angol parlamentben egy képviselő leleplezte az úgynevezett «bébifarmok» működését. Nagy felháborodás kísérte a leleplezést. Elmondta a képviselő, hogy valóságos kereskedés folyik elhagyott gyermekekkel. Úgynevezett «bébifarmok» létesítenek. Ezeken gyűjtik össze azokat a gyermekeket, akikről főleg szegény, fiatal anyák — ha ugyan még anyáknak lehet az ilyen asszonyokat nevezni —, igyekeznek szabadulni. Az ilyen gyermekeket jó áron eladják azután olyan családoknak, amelyek kisgyermeküket akarnak örökbefogadni. Utálatos licitálás folyik a gyermekek körül. Nyomatott katalógusokat hoznak forgalomba, amelyek a gyermek fényképét és — árát tartalmazzák. És hirdetéseket is közölnek az újságokban, pl.: «Fiúcsecsemő vagyok. Nincs anyácskám. Adj otthont karácsonyra». Sokszor olyanok hirdetnek így — többnyire elvetemült nők —, akiknek nincs is örökbe adandó gyermekük. A hirdetés hatását várják. Csak akkor indulnak a «farm»-ra, ha kereslet jelentkezik...

Sötét dolog ez!

Ezerkilencszáznál több esztendő mult el azóta már, hogy a betlehemi csillag kigyulladt az égen, de az emberek közül sokan gyökeresen, lelkük gyökerében még nem javultak meg. Bevilágít ez a csillag minden sötét helyre és sötét szívbe és nem támadt mégsem mindenütt fényesség! Miért? Mert az emberek sokan, ma is, szakasztott úgy tesznek, mint Betlehem egykori lakosai: nem adnak szállást a kis Jézusnak. Sőt! Erős, durva, kegyetlen ajtónállókat, lehetne azt is mondani: útonállókat állítanak a szívük ajtaja elé! Nevezzük meg ezeket a sötét ajtónállókat! Ilyen névre hallgatnak: gőg, földi érdek, teremtmények: pénz, jólét, egy másik ember, étel, ital, önzés. És így tovább! Mint a szörnyű angol példa is mutatja.

Amikor szent karácsony megünneplésére készülünk, tartsunk komoly vizsgálatot szívünk körül: vannak-e ott ilyen végzetes ajtónállók? Kergessük el, ha találunk!

Vegyünk szívesen példát a Boldogságos Szent Szűztől, aki az egész szívét a kis Jézus rendelkezésére és szolgálatára adta. Utánozzuk Szent Józsefet, aki nem veszítette el lelke nyugalma és hallatlan sértés ellenére sem, amikor t. i. nem adtak szállást a Szent Szűznek és a közeledő kis Jézusnak! «Van valami terved a jó Istennek azzal — szölt —, hogy az emberek nem fogadják be minket!» És berendezte a rongyos istállót! És teljes szívvel szolgálta az isteni Kisdedet!

Az egyszerű pásztorok is lelkes példát adnak nekünk. Menjünk, siessünk Betlehembe és vigyünk mindent a szegénységünk szerint a kis Jézusnak és a Szent Családnak: hódolatot, szeretetet, ennivalót. Ennivalót? Igen, a szegényeknek! Amit a szegényeknek juttatunk, azt magának az Úr Jézusnak ajándékoztuk!

A három napkeleti bölcs gazdag ajándékkal mutatta ki imádságát. Akinek többje van, többet adjon!

Az egyházi ének gyönyörűen fejezi ki azt, hogy a hópehely ostyában, a csöpp búzakenyérben az édes Úr minket szomjaz! Siessünk, engedjük, hogy ránk boruljon, velünk egyesüljön — szent karácsony éjjel!...

Hidasi J.

A szenvedések legnagyobb értéke, hogy a szenvedők könnyebben válnak meg a földi javaiktól, és könnyebben szerzik meg az örök boldogságot. B. T.

KARÁCSONYI AJÁNDÉK.

Irta: Pierre L'Ermite. — Franciából: G. J.

Kéthétrel ezelőtt N. úrnő járt nálam. Igen nagy zavarban volt. Nem tudta, mit adjon az urának karácsonyra, mert — amint mondta — már mindene van. Végigböngészte az összes árjegyzékeket... annyit futkosott áruházból áruházba, hogy végül is meghűlt és influenzát kapott... a megoldásra váró feladat azonban még mindig ugyanaz: van egy férj... 6(esztendő... mérnök... akinek van már egy sereg botja, órája, töltőtolla és ironja... kézelőgombja minden elképzelhető anyagból stb. Ugyan mi újat találhatna még számára? Nem talált semmit... Pedig hát az mégiscsak szomorú dolog, hogy ezen a gyönyörű ünnepen, karácsony estéjén, egy szerető feleség semmi ajándékot se tudjon adni az ő édes, jó urának!

Segítségül hívta már kedvenc szentjeit is: Szent Antal... Kis Szent Teréz... küldjeteke valami jó gondolatot!

Hirtelen a homlokára ütött: pompás eszméje támadt. Hogy az én uramnak *mindene* megvan?... Óriási tévedés! Eppen az hiányzik, ami a *legfontosabb*! És még hozzá, én vagyok a legilletékesebb arra, hogy ezt a legfontosabbat megszerezze neki.

Egyenesen egy katolikus könyvkereskedésbe vette az útját.

— Parancsol, nagyságos asszonyom? — kérdi szolgálatkészen a segéd.

— Egy Miskönyvet kérek.

— Talán egy fiatal leánykának?

— Nem... az uramnak... de teljes Miskönyv legyen... ne csak az ünnepekre, hanem az év minden napjára.

— Szolgálatára, asszonyom!... — s a következő pillanatban válogathat kisebb és nagyobb alakú, vászonba és bőrbbe kötött, szebbnél szebb kiállítású Misszálék között.

Az én jámbor hívőmnek, N. úrnőnek az ura igen derék ember. Katolikus, de csak úgy hivatalosan... Vasárnaponként eljár ugyan a szentmisére, de szörnyen unja ott magát. Ami egyáltalán nem csodálatos, mert hiszen nem érti, nem is próbálta soha megérteni, mi is történik voltaképpen ott fent az oltárnál... Sajnos, nemcsak őnála van ez így, hanem sok másnál is...

Valamikor katona volt, tudja, mi a rend, azért hát ő is föláll, leül, úgy mint a többiek és amikor csöngöttek, előre is hajlik egy kicsit. Így unatkozik át egy félórát, míg egyszer csak a kántor odafönt a kóruson erősebben bele nem vág az orgonába; ilyenkor tudja, hogy a misének nemsokára vége, és készülődni kezd, majd elindul a többiekkel együtt kifelé. Persze abban a meggyőződésben, hogy ő most misét hallgatott. Világos ezek után, hogyha a felesége most miskönyvet ad neki karácsonyi ajándékkul, azzal egy teljesen ismeretlen világ kapuját nyitja meg előtte.

— Milyen különös! — gondolja az asszony. Közel negyven éve élnek már együtt, és az apostolkodásnak ez az egyszerű módja még sohasem jutott az eszébe!

Elérkezik a karácsonyeste.

— Hát te körül sem nézel a karácsonyfa alatt, nem hozott-e a Jézuska neked is valamit? — kérdi az asszony az urát.

— Nekem?... A Jézuska?... Ugyan mit hozhatott volna?...

— Ezt! — mondja diadalmasan a felesége és átnyújt neki egy elegáns csomagot, ami kívülről semmivel sem árulja el a tartalmát.

A férj rosszul palástolt kíváncsisággal és meglehetősen ügyetlenül bontogatni kezdi a csomagot. Mikor végre kihámozza papírburkolatából és kiveszi csinos vászontokjából a finomkötésű szép könyvet, csodálkozva bámul az asszonyra:

— Ezt nekem vetted?

— Hát ugyan kinek másnak? Nem örülsz neki?

A férj csalódott arcot vág.

— Én... én azt hittem... egy doboz finom szivar van benne. Őszintén szólva, mit csináljak én ezzel a könyvvel.

— Mit? Hát használni fogod. Mégpedig már ma éjjel. Mert úgy-e, elmegyünk az éjféli misére? És ebből a könyvből pontosan követheted az egész misét... hogy is tudhatnád miskönyv nélkül, mi történik az oltárnál!...

A férfi még mindig értetlenül nézi a könyvet. Majd egyszerre csak kifakad:

— Mit vesződjem én ezzel a könyvvel? Hiszen a mise úgyis mindig ugyanaz!

— Tévedsz barátom! Szörnyen tévedsz. — Világosította fel a felesége. —

A szentmise mindennap más és más. Mert az Egyház megünnepli az Úr Jézus életén kívül az összes szenteket is. Így ismerhetjük meg, micsoda nagyszerű egyéniségek voltak ezek a szentek! Minden misének megvan a nap jelentőségéhez illő külön szentleckéje és evangéliuma, és különféle könyörgései is a napra vonatkoznak. Ezzel a könyvvel ezt mind együtt imádkozhatod a pappal. Majd meglátod, milyen érdekes... Így legalább nem fogsz unatkozni és ásítózni a szentmise alatt...

— Mit?... Ásítózni?... Én?...

— Bizony te, kedvesem. Te, a nagy tudású, művelt ember, aki órákat tudsz töltöni egy világhírű festmény előtt, apróra megcsodálva minden részletét — te, aki annyira el tudsz merülni egy-egy komoly könyv olvasásában — te ásítózol, amikor ott állasz minden tudomány és művészet eleven forrásánál!... Pedig milyen nagy szükség volna éppen napjainkban, amikor a világ úgy elpogányosodott, hogy a hit dolgában jártas emberek, erős, öntudatos keresztény férfiak segítségére siessenek a papoknak az apostolkodásban!... Milyen büszke lennék rád, ha te is ezek közé a férfiak közé tartoznál!

— Hm! És ez mind benne van ebben a könyvben?

— Benne bizony. Megtalálod benne még azt a szentmisét is, amit a te nevednapján mond a pap.

— No jó! — sóhajt megadással a férfi. — Amire nem képes az ördög, azt keresztülviszi az asszony...

— Talán megfordítva: Amit az asszony akar, azt az Isten is akarja!

A férj, hogy visszavonulását leplezze, még egy megjegyzést tesz:

— Mindegy... De a doboz szívat azért mégis sajnálom.

— Meglesz az is — nevet az asszony —, ha szorgalmas, jó tanítvány leszel.

Mindez két héttel ezelőtt történt.

A férj elsőrendű tanítványnak bizonyult... Annyira lelkiismeretesen veszi új könyve tanulmányozását, hogy ma reggel, mise után elém állt a sekrestye ajtajában és megrovó tekintettel nézve rám, így szólt hozzám:

— Egy szóra Plébános Úr... mondja csak... nem hagyott ki egy könyörgést a mai szentmiséből?...

Ó, ezek a buzgó hitujoncok!...

Szűz Mária örök szentségimádása.

A legméltóságosabb Oltáriszentségben az édes Jézust imadjuk, aki a kenyér és bor színében igazán, valóságosan és lényegesen jelen van. Szűz Mária szentségimádása abban az értelemben örök, hogy miután elkezdte itt a földön az utolsó vacsorakor imádni az Oltáriszentséget, annak imádásával soha fel nem hagyott. Egész földi életében a szentmisében buzgóan és mélységes áhitattal folytatta és gyakorolta a szentségimádást. Halála után is folytatja odafönn, az örökkévalóságban, a mennyországban. Szent örömmel és mélységes hódolattal tekint le az örökkévaló mennyországból az Egyház számtalan oltárára, amelyeknek szentmiséiben, szentségházaiban a kenyér színében rejtett Jézus Krisztus a világ végéig jelen lesz.

A megtestesült Ige: Jézus Krisztus első imádója itt a földön a boldogságos Szűz Mária volt. Mihelyt a Fiúisten megtestesülése a Szentlélekisten ereje által a boldogságos Szűz Mária szűzi legtisztább, legszentebb méhében megtörtént, Szűz Mária azonnal mélységes tisztelettel, élő hittel, imádatos hódolattal, nagy bizalommal és lángoló szeretettel leborulva imádta a megtestesült Istent, akit istenanyai szíve alatt mély alázattal, nagy örömmel és szent hálával hordozott. A boldogságos Szűzanya az egész földgömbön a legeslegelső szentségtartó és egyúttal Szent Józseffel és az angyalokkal együtt az első szentségimádó, aki megragadón szép példát ad mindnyájunknak arra, hogy miként viselkedjünk a kenyérszínben elrejtett, egyszülött isteni Fia előtt. Micsoda lélekemelő, felséges, bájos és szent kép volt az ott a betlehemi istállóban az első legszentebb karácsony legszentebb éjjelén! A Szentséges Szűz, az alázatos Szűzanya mély áhitatba merülten kimondhatatlan boldogsággal, legszentebb örömmel és legmélyebb hálával először egyedül térdel leborulva az isteni kised: a világ Üdvözítője előtt és miután a pólyákba takart Jézuskát a jászolba fektette, a világboldogító eseményről szent Józsefet értesítette és így már ketten imádták a karácsonyi Szent Gyermekeket, akit az égből leszállt angyalok is dicsőítő énekükkel alázatosan nagy örömmel imádtak. Az első földi imádókkal egyesültek az égi lakók a szent angyalok, amidőn az örökké szép és soha el nem múló, diadalmas Glóriát énekelték ama csendes, szent karácsonyi éjben.

Szűz Mária e tágabb értelemben vett szentségimádása folytatódott Egyiptomban, a csendes Názáretben, Jézus nyilvános életében, szenvedésében és halálában a Kálvárián és feltámadása után, midőn neki dicsőséges testében bizonyára többször is megjelent. Végül utoljára imádta ily értelemben egyszülött Fiát, midőn az Olajfák hegyén diadalmasan a mennybe ment. El sem képzelhetjük, mily megrendítően fenséges és kimondhatatlanul fájdalmas volt a Szűzanya szentségimádása ott a Golgota ormán, midőn édes Jézusát iszonyatos kínok között az egész emberiség bűnei miatt szenvedni, haldokolni és meghalni látta. Nagy kínjait ki méri meg...

Midőn Jézus Krisztus kinszenvedése előestéjén a legméltóságosabb Oltáriszentséget alapította, az apostolokkal együtt ő is rendíthetetlen erős hittel hitte, hogy Jézus a kenyér színében igazán, valóban és lényegesen jelen van és ezzel a hitével mélységes hódolattal borult le e nagy szentség előtt és lángoló szeretettel imádta. Az Oltáriszent-

ségben a kenyérszínben elrejtett Jézust a boldogságos Szűz Mária az apostolokkal együtt legelőször az utolsó vacsora termében imádta nagy áhitattal, mélységes hálával és szent örömmel, amikor Jézus az utolsó, a búcsúvacsora után szentmisét mondott és valamennyiöket megáldozta. Ezt az eucharisztikus szentségimádást Szűz Mária egész földi életében szakadatlanul folytatta, amidőn az apostolok szentmiseáldozatain legmélyebb áhitattal résztvevett. Szent János szentségi kápolnájában mély imában elmerülve órákat töltött el a titkos, mély Oltáriszentség előtt, amidőn talán saját lakosztályában is,

az egyik gyönyörűen feldíszített fülkében, éjjel-nappal a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrizte.

Elgondolhatjuk magunkban, hogy az őskeresztények Szűz Máriától és a szent apostoloktól csakhamar megtanulták a legméltóságosabb Oltáriszentség imádását és így csakugyan megvalósult az, amit Jézus a szamarai asszonynak mondott Jakób kútjánál: «Eljön az óra és már itt vagyok, mikor igazi imádói lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát». (Sz. János 4. 23.) Igen-igen, midőn az Úr Jézus ez igéket mondta, máris érkezett az igaz imádásnak boldog kora. Közelről és távolból oly igazán és lángolón imádták az Úr Jézust egy emberi lélek, miként egy angyal az égben sem volt képes Őt imádni. És ez a fenséges, gyönyörűen szép lélek a Szép Szeretetnek Anyja, a boldogságos Szűz Mária, aki kezdetben emberi alakjában, később a kenyér színében imádta

egyszülött Fiát. És most odafönn az égben is szakadatlanul imádja mélységes tisztelettel és szent áhítattal, lángoló, örök szeretettel a legméltóságosabb Oltáriszentséget, midőn ujjongó örömmel tekint a millió katolikus oltárra, tabernákulumra, szentségmutatóra áldoztató helyre és a millió és millió szentségimádóra, akik élő hittel, nagy hálával és szeretettel leborulba imádják a földön az Oltáriszentséget. Eg és föld örök imáadásban egyesülten, diadalmasan zengi az eget és földet boldogító Eucharisztia dicséretét...

Midőn Szűz Mária a legszentebb imáadásban az Oltáriszentség előtt a legbensőbb áhítattal mélyen elmerült, világos képekben megjelent előtte egész mult élete. Különösen Szent János szentségi kápolnájában szeretett szentségimádást végezni, amikor újból és újból megjelentek emlékezőtehetségében legszentebb életének legfontosabb és legboldogítóbb eseményei. Látta magát, amint Gábor főangyal távozása után imázsármolyán térdelve, kilenc hónapon át számtalanszor, úgyszólván mindig mélységes nagy hittel és szeretettel imádta a szíve alatt testté lett Igét. Látta magát lélekben, amint karácsony szent és csendes éjjelén kimondhatatlan édesanyai boldogsággal leborulva imádta a bájos isteni Szent Gyermeket, a világ Üdvözítőjét, amint könnyezve imádta szűzi kebléhez vonzott Jézuskáját, amidőn Vele nagy aggodalmak között a biztos Egyiptomba menekült; amint éjjel-nappal imádta Názáretben, amikor Jézus oly közel volt hozzá; amint siránkozva s leborulva imádta, amikor elbúcsúzott tőle; amint találkozott Vele a kereszttőn és látta Őt a keresztfán teljes szegénységben és megalázottságban és amint akkor is nem kevésbé igazán és bensőségesen imádta Őt, mint amikor a feltámadás fényében és dicsőségében előtte állott. Valahányszor Jézus mennybemenetele után Szűz Mária mélységes hittel és szeretetteljesen magánlakásán, Szent János kápolnájában vagy másutt a legméltóságosabb Oltáriszentséget legmélyebb hódolattal imádta, mindannyiszor élénken gondolt a jeruzsálemi teremben lefolyt világhódító szent cselekményre, az Oltáriszentség alapítására, Jézus szentmiséjére, amely alatt a kenyeret és a bort szent testvé és vérévé változtatta át és apostolait, valamint Őt és a jámbor asszonyokat megáldoztatta.

Szűz Mária halála után is folytatta és folytatja a szentségimádást odafönt, a boldog örökkévalóság honában: a mennyországban, ahonnan örömmel tekint le a földre, a számtalanszor sok tabernákulumra és legmélyebb tisztelettel imádja a kenyérszínben jelenlévő Jézusát... Szűz Mária az örök szentségimádásnak Anyja és eszményképe. Mikor itt a földön élt, szent példájával felszólította az őskeresztényeket: az apostolokat, püspököket, papokat és híveket, hogy itt a földön Vele egyesülten sokszor és szorgalmasan imádják egyszülött Fiát az Oltáriszentségben. Szívesen segíti is a szentségimádókat az áldással, amelyet számukra a kenyérszínben elrejtett Jézustól kér. Sok esemény tanuskodik erről. Napjainkban legfőbb tanu különösen Lourdes. Az összes zarándokok tanuvallomása szerint a zarándoklások legáhítatosabb és legkegyelemteljesebb óráit képezi az Oltáriszentséggel és a lourdesi Szűz szobrával rendezett körmenetek az úgynevezett szentségi körmenetek. És mi lehet ennek az oka? Bizonyára a híveknek, a zarándokoknak szokatlan nagy áhítata is, azonban főképp az a fölséges körülmény, hogy Lourdesban a hívekkel különösen együttimádkozik Az, aki Kánában az első csodát kérte az Úr Jézustól. A boldogságos Szűz, a keresztények segítője, a lourdesi barlangban is lakik és ott is érvényesül a szép Szeretet Anyja által, hogy a népeket nem vezeti el Krisztustól, hanem hozzávezeti, hozzásegíti Krisztushoz. Lourdes az egész világ előtt ragyog, amint X. Pius pápa ezt kijelentette, mint a Mária-tisztelet középpontja és egyúttal mint az Oltáriszentség titkának legragyogóbb, legfényesebb trónja...

Örökimádás folyóiratnak kedves olvasói! A Szép Szeretethek Anyja, a boldogságos Szűz Mária legyen magán- és közös szentségimádásaink legkedvesebb példaképe! De egyszersmind szorgalmas és buzgóan fáradozzunk azon, hogy minél több hittársunk is szentségimádásaiban a boldogságos Szűzanyát vegye legkedvesebb példaképnek...

Nagelreiter Alajos dr.

Még a bálványimádó pogány is tiszteletreméltóbb az istentagadó kereszténynél.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Igazgatói értekezletet tartottunk a Központban az oltáregyesületi munkaév megindulása előtt. Ezúttal nemcsak a budapesti igazgatókat hívtuk meg, hanem ott voltak az egyes egyházmegyek oltáregyesületi direktorai is kettő kivételével (Hajdúdorog, Pécs), akik a megjelenésben akadályozva voltak.

Az értekezlet előtt az Örökimádás szentélyében a szentségi Úr Jézus elé vonult a karigazgatók imponáló csapata, hogy Nála vizitáljan, hódoljon és áldásért könyörögjön az oltáregyesületi munkához. A Veni Creatort (a Szentlélek himnusza; ez az előírás, nem a Veni Sancte) dr. Hamvas Endre protonotárius kanonok, az új budapesti érseki ált. helytartó intonálta, majd utána lelkes és praktikus beszédben (az Isten-háza dicsőségének emelése) fejtette ki, hogy az Eucharisziával szemben kötelességei vannak a papnak, amely kötelességek teljesítésében hatalmas eszköz a pap kezében az oltáregyesület. A szentbeszéd után ünnepélyes áldás következett. A reparatrix apácák finom éneke általános elismerést váltott ki az igazgatóknál.

A tulajdonképeni értekezlet ezután a templommal összeépült központi házunk Szentszív termében volt dr. Mészáros János protonotárius kanonok, főesperes, országos igazgatónk elnökletével. Az elnöki megnyitó rámutatott a nagy felelősségre, melyet a papokra ró az a hivatás, hogy ők építik az Isten országát, a hazát, a társadalmat, a népek boldogságát. Budapest régi és mostani hitélete, az Eucharisztikus Világkongresszus hatása, a közelmúlt országgyarapító eseményei közötti csodálatos kapcsolatok, mind arra buzdítanak, hogy dolgozzunk, ne engedjük ellankadni a buzgalmat; és fejlesszük az eucharisztikus lelkiületet. Az eszköz ehhez az oltáregyesület. Gondoljunk vissza arra a Kánter Károlyra, aki a liberális világban járta be a templomokat: buzdított, lelkesített az Eucharisztia kultuszára; kinevelték, de nem engedett. Megcsinálta az első Akció Katolika ebben az országban és eredménye lett: az oltáregyesület Örökimádás temploma, mellette a

zárda és a központi ház, az oltáregyesületnek tekintélye van és oly sok szép eredményt tudott már felmutatni. *O az Eucharisziából merítette az erőt, mi is ott keressük azt oltáregyesületi munkásságunkhoz.*

Az első előadó Pápai János dr. szombat-helyi egyházmegyei oltáregyesületi igazgató volt, aki az egyházmegyei igazgatóknak a gondjaikra bízott oltáregyesületek igazgatóival való kapcsolatát sürgette. Püspöki körlevélben, szeretetteljes egyéni levelekben, néha (de nem rendszeresen!) fontosabb alkalmakkor igazgatói körlevélben találja meg az eszközt a kapcsolat felélesztésére. A másik eszköz, hogy személyesen is eljár ott, ahol az írás sem használ. A végső pedig, hogy az egyházmegyei hivatal útján figyelemzetti a tétleneket (Szombathelyi egyházmegyében ugyanis kötelező az Oltáregyesület minden plébánián). Igen kedvező lehetőség a kapcsolatok fenntartására és az egyházmegyei igazgató befolyására az alalmazna átadása és a kérvények benyújtása is. Az oltáregyesületi vezetők számára egyes központi helyeken tartott lelki gyakorlatok és a jól megrendezett eucharisztikus napok is igen értékes előmozdítói az oltáregyesületek virágzásának. Ezeket az oltáregyesület egyházmegyei igazgatóinak kell szorgalmazniuk.

Dr. Mátrai közp. ügyv. ig. előadásában a propagandát (adorációs, órák, oe. közös szentáldozás, szentmise, körmenetek minél kisugárzóbb méltósága, mélysége külsőségekben is) a tisztikar megválasztásában, a nagy gondosságot, a 3 évenként kötelező tisztújítást, az oe. életének jó beállítását, tisztikarral, terjesztőnőkkel való időnkénti külön megbeszéléseket, az oe.-ben való harmónia megőrzését, s a hivatásszeretet ápolását fejtette. Nagyon ajánlotta a betegek szentségével való ellátását, a gyermekek eucharisztikus szellemű nevelését (Euch. Gyermekszövetség) az oe. igazgatók gondjaiba. A havi gyűjtésekre az Euch. dogmai ismertetését, szertartást és Szentírás-magyarázatot ajánlotta. Az új oe. tagok képzését (imádás, engesztelés, Euch. gondozása a szegény templomokban fontosnak

tartja. Majd a leghasználhatóbb eucharisztikus műveket ismertette.

A gyűlést, többek hozzászólása után dr. Mészáros János orsz. ig. zárta be, megköszönve az érs. helytartónak és a megjelent igazgatóknak, hogy eljöttek. A gyűlés végén szeretetpohárra vonultak át az igazgatók a Szent Erzsébet-terembe, ahol kedvesen elbeszélgettek egymással és a legjobb diszpozícióval távoztak, hogy otthon valóra váltsák, amire irányítást kaptak.

Az Oltáregyesületért. Még szeptember elején felhívást intézett a Központ az esztergomi egyházmegye minden esperesi kerületéhez is az Oltáregyesület érdekében. *Ügyvezető-igazgatónk* szept. 29-én *Érsekújvározt* az Oltáregyesületben, szept. 30-án *Komáromban* az esperesi kerület őszi gyűlésén tartott előadást az Oltáregyesületről. Tekintettel a beállott közlekedési nehézségekre (vasúti korlátozások fokozása!), az Oltáregyesület ügyének promócióját az esperesi gyűléseken dr. Szappanos Béla A. C. titkár volt szíves vállalni; ő ugyanis hivatásszerűleg állandó körúton (autóval) van az esztergomi főegyházmegyében.

Október 1-én temették Győrről dr. Breyer István megyéspüspököt, aki az Eucharisztia szent ügyének szolgálatában mindig készséggel állott rendelkezésünkre, míg Budapesten tartózkodott. Temetésén a Központot dr. Mátrai Gyula pápai kamarás, ügyv.-ig. képviselte.

Az Eucharisztikus szellem ápolására ügyv.-igazgatónk sorozatos szentórai elmélkedéseket tartott a Szeretetegylet tagjai és ápolónók részére a Sophianum kápolnájában máj.-dec.-ig a hó első első keddjén.

A magdolnavárosi „Krédo”-ban „A férfi és az Eucharisztia” címen adott elő ügyv.-igazgatónk.

Tatabányán okt. 16-án az oltáregyesületi élet megnyitását mondott beszédet; 27-én pedig eucharisztikus szövetségbe 140 leányt vett fel Vecséstelepen s ugyancsak nov. 29-én szentségimádáson buzdított az Eucharisztia szolgálatára dr. Mátrai ügyv.-igazgató.

November 6-án megünnepeltük az Oltáregyesület alapításának 81. évfordulóját. Az ünnepi szentmisét és a délutáni szentbeszédet ügyv.-igazgatónk végezte az Örökimádásban.

Az Oltáregyesület élő és megholt tagjaiért minden hó második vasárnapján van reggel 8 órakor szentmise az Örökimádásban, de nov. 4-én külön is tartottunk ünnepélyes rekvietet az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért. Néhai Káner Károly orsz. igazgatónk lelkeért nov. 20-án volt szentmise, az ő kívánsága szerint a legfölségesebb Oltáriszentséget dicsőítő énekekkel és a nap színében.

Tagsági díjnak nevezett alamizsnákodásunknak tegyük eleget most már haladéktalanul, mert decemberben (15-ig) már a Központba kell beküldeni az összes fiókoltáregyesületeknek, hogy évszám-adásunkban a helyén (még 1940-es bevételként) szerepeljen. Az alamizsnának — ha tehetjük — legyen nagyobb a szokásosnál, hiszen minden anyag megdrágult; ha csak az eddigi összeget kapja a Központ, akkor 1942-ben sokkal kevesebbet juttathat a szegény templomoknak, mint amennyit az idén adott. *Ha valaki egymaga akar adni egy-egy tárgyat* (pl. kelyhet 120 P-ért, cibóriumot 150 P-ért, szentségtartót 180 P-ért, egy miseruha anyagát 40 P-ért tudjuk beszerezni), jelentse a pénz beküldésekor a szelvényen a Központnak (Budapest, IX., Üllői-út 77.) s akkor az oltáregyesületi kiállításon a tagsági alamizsnán felül még mint jötevő is szerepel.

Ne tartsuk vissza pénzkészletünket! — amely nem a miénk, hanem a szegény templomoké — s a növekvő drágaság miatt mindig kevesebbet jelent, — hanem egészen adjuk oda a szegény templomok számára készítenő bevásárlására. Ezt kívánják az oltáregyesületi szabályok! (Ha a magunk temploma is szegény, akkor is jobban járunk, ha az oltáregyesületi pénzt beküldjük és a Központtól fogjuk kérni, amire szükségünk van.)

Árpádházi Boldog Margitról nevezett Budapest V., plébánia Oltáregyesülete nov. 17—24-ig a templom kápolnájában rendezett kiállítással számolt be az Oltáregyesület ottani egyéves munkájáról. Központi igazgatónk látogatta meg és csodálatának, nagy meglepedésének adott kifejezést a kézimunkák szépsége, izlésessége, előírásoknak megfelelősége fölött. Gratulálunk!

Kérvenyt a szegény templomoknak szükséges egyházi szerelvények irányában csak 1941 novemberében lehet beadni a

Központhoz írva, de az egyházmegyei igazgatóhoz küldve. Oltáregyesületi tagjaink sokszor hosszú fogat csinálnak — egyes helyek szükségét látva — azzal, hogy „nyakló nélkül” felbuztatják az illetőket arra, hogy csak küldje be a kérvényét és kap. Pedig nem akármikor, hanem csak amikor az ideje van (a páros évek tavaszán), lehet kapni a rendes időben (a páratlan évek novembere) beküldött kérvénnyel. Igen gyakori újabban az az eset, hogy felépült templom vagy kápolna kér segítséget. Az építők tudják, mikorra lesz kész, miért nem fordultak idejében az Oltáregyesülethez? Nekünk szabályaink vannak, melyek értelmében az alamizsnákból produkált templomi felszereléseket ki kell állítanunk, mielőtt szétküldenők, hogy az oltáregyesületi tagok láthassák, mi lett adományaikból. Szabályaink szerint *kivétel csak a legett vagy kirabolt templomok esetében lehetséges.*

Erdély is kivétel volt! 13 kérvényt intézett el kedvezően az októberi választmány, íme egy a köszönőlevelek közül:

Mélyen Tisztelt Elnökség!
Küldeményüket, egy lilaszínű miseruha és egy darab misekönyv, f. hó 20-án kaptuk meg. Szegénységünkben jóleső melegséggel és hálával telik meg lelkünk, amikor a számunkra oly nélkülözhetetlen ajándékokért imádságos lélekkel mondok köszönetet híveim és munkástestvéreim nevében. Igaz, hogy egy csöpp a tengerben, de ez az azonnali és megértéssel jött kis csomag annak a szeretetnek bizonyítéka, melynek melegénél 22 éve fázódó lelkünk felmelegszik és az Eucharisztikus Király vérközösségén át a vérrel és verejtékkel megszentelt magyarságunk közvetlen testvériségébe kapcsol bele. Kincses Kolozsvár szegény külvárosában élünk, nyomortanyáinkon több a jaj, mint a dal, de a feltámadás hitét egy percig sem szűntük meg belemelengetni télen is mezt-

lábos és rongyokba öltözött testvéreink szomorú életébe. Félig kész kápolnánk végső menedéke, mentővára volt az éhhalállal küzdő katolikus magyarságunknak, ahol a magyar imádság és a magyar ének megtöltött és felve suttozott igéi adtak erőt az egyre nagyobb nehézségek elviseléséhez.

És amikor szentmiseimben való megemlékezéssel és imádságaim felajánlásával mondok hálás köszönetet ajándékukért, ismételt jóindulatukba és támogató pártfogásukba ajánlom kis kápolnánkat, kérve továbbra is, hogy jövőben se feledkezzenek meg rólunk, mert mi bármilyen csekély, de szükséges ajándékot hálás szeretettel fogadunk.

Kolozsvár, 1940 október 29.
Olvaszhatatlan aláírás, lelkész.
Ugyancsak szentmisét ígért az Oltáregyesület tagjaiért a marosvásárhelyi plébános és a nagyváradi katonalelkész is.

Terjesztőnői gyűléseink látogatottsága igen örvendetesen emelkedett. Már csak két fiókoltáregyesületi képviselő hiányzott. Megtudtuk, hogy otthon ugyanazon időben (a hó III. vasárnapjára következő hétfő) van a helyi összejövetelük. Helytelenül! A hó II. vasárnapján reggel a Központban (Üllői-út 77.) Örökimádásban van elmélkedés közös szentál dozások szentmisével és délután 5 óra 15 perckor pedig oltáregyleti szentbeszéd, a III. vasárnapra következő hétfőn délután 4 órakor a központi házban (IX., Üllői-út 77.) terjesztőnői ülés. Ezekben az órákban sehol sem szabad helyi oltáregyesületi ajátosságot vagy gyűlést tartani, hogy aki akar, a Központ ajátosságán, illetve a terjesztőnők a terjesztőnői gyűlésen résztvehessenek.

Imaszándék-lapunk ezentúl mindig fog valamit közölni az oe.-életéből. Ára mégis a régi 2 fillér marad.

A jelen a multból táplálkozik, de szomját a jövőből oltja.

„Légy lankadatlan és erőslelkű: megnyered vigasztalásaimat kellő időben. Csak kísértés, ami téged zaklat és üres félelem, ami ijeszt. Ugyan mi hasznod van abból, hogy a bizonytalan jövővel törődöl, mint-hogy szomorúság után újabb szomorúság ér. „Élég a napnak az ő baja”.

Mt. 6, 34.

AZ ISTEN ORSZÁGA.

Az üdvözítő Krisztus mondja: «Isten országa bennetek vagyon, a ti szívetekben!» Ennek az Istenországnak szemléletére emeljük föl a lelkünket.

Nézzük a mennyországot! Ott csupa boldogság, teljes, tökéletes öröm az Isten országa!

A tisztítóhelyen reménnyel teli, mert már biztos az üdvösség elérése, de még könnyes-fájdalmas a megszerzése: a szenvedő lelkek fővigasztalása, hogy nem kárhoztak el, hogy irgalmasan jósaág hozzájuk az Úr és biztosan meglátják Őt, ha megtisztultak.

A földön csupa harc és küzdelem az Isten országa. Mindig veszélyben a lélek, amíg «úton van» hazafelé! Nem tudja még biztosan, hogy üdvözl-e?! Folytonosan kísértéseket kell legyőznie: bűnből kell mosakodnia; Isten után kell kiáltania, hogy erejét pótolja, fokozza a cél eléréséig.

Az Isten országának első két körével foglalkoztunk a mult hónapban, most az adventi szent időben legyünk az Isten országa földi részének harsonásai! Fújjunk harci riadót a lelkeknek és gyűjtsunk tábornöveket a harcászallóknak.

Harsonánk az emberszeretet hangján szóljon. A szeretet hangja csodákat művel: életrekel, virágborít, gyümölcsöt érlel, boldoggá tesz, lelkessé, erőssé, rettenthetetlenné, győzelmekre képessé tesz.

Tábornöveink az oltáron ég: Az Úr Szívének égig érő szeretetlángjainál melegedjenek, erősödjének a lelkek és legyenek képesek arra, hogy sikerrel harcászalljanak az Isten országáért. Mert alattomos, ravasz támadások most sem hiányzanak. Legutóbb a magyar katolikus sajtó ellen (főleg a nagy példányszámú «Új Nemzedék» ellen) indult erőszakos hajsza. Ne engedjük az igaz értékeket, ne hagyjuk kicsérélni hamisítványokért! Az oltár előtt gyűjtött energiák biztonságos erejével megvédhetjük az Isten országának sajtóerődjeit is. Ne fogadjunk el mást — egy vonalon sem — *csak ami magyar és katolikus!*

Oltáregyleti imádási órákon — mint a kitárt karral imádkozó próféta — mi is a bensőség, élő hit, rendíthetetlen bizalom, s az Úr Szívével egyesített szeretet minden erejét használjuk föl, hogy segítséget szerezzünk az Isten országa harcosainak, és repülőgépnél gyorsabban, minden akadály legyőzésére elégséges mértékben juttassuk el «Alkazár»-ba, az emberi lélek várába, ahol olyan nagy szükség van reá napjainkban. Igen, ez az *erős imádság* — az Isten országáért — nagyon adventre való program. Az advent bevilágítja az Isten országát kezdetétől napjainkig. Különös ideje a lelki megújulásnak, a szeretet talajáról felszálló lelkesedésnek és a jósaág Isten velünk történésének gyengéd-ségétől való meghatódásnak. Hassuk át a lelkünket vele egészen a feszültségig [való teljességig, a kiszáradást kizáró kimeríthetlenségig!]

Roráte céli! — mondjuk eget-földet hasogató hittel, reménnyel és szeretettel az oltár nagy Titkána imádságra való leborulásunkban! Jól! Sokszor! Amen!

* * *

Teljes búcsú: Dec. 3-án, 5-én, 6-án, 8-án 25-én, 27-én, az imádási órák napján, egy magunkválasztotta napon és a közös ájtatosság napján (ha a szentmisén és oltáregyleti prédikáción részt veszünk).

A Budapesti Országos Központi Oltáregylet.

Háborús lelkiismeretvizsgálat.

A háború borzalmaitól megrettenve térdel Előtted kis faludnak népe, Uram! Az emberi gonoszság szörnyen pusztít soraink között. A rengeteg halott, zokogó árvák, özvegyek, feldúlt családi otthonok, égő falvak, pusztuló élet imára kulcsoltatják kezeinket... Mi meglátjuk ebben a nagy világégésben a Te büntető kezét, azért szent szíved előtt mindnyájan megvizsgáljuk szívünket és szentséges Szívednél kérünk bocsánatot bűneinkért, amelyek miatt mi is megérdemelnénk ilyen iszonyú földi büntetést.

Igen, Uram, mi megérdemeltük a háború pusztításait, vérzivatarait bűncink miatt, de légy irgalmas irányunkban.

Minekünk parancsoltad, hogy szeressünk Téged, Istenünket — és mi elfordultunk Tőled... ezért érezzük harcainkban, mintha Isten is ellenünk lenne. Pedig — pedig ha szent Szívedre simulnánk, mennyivel erősebbek lennénk a legnagyobb ellenség, a sáttal folytatott küzdelemben. Szent Pál apostoloddal kérdezhetnénk akkor: «ha Isten velem, ki ellenem?»

Szeretnünk kellene embertársainkat is, de igaz a mondas, hogy az ember embertársának a farkasa... Nem csodáljuk, ha megint megbántad, hogy embert teremtettél a világra — és most a fegyverek özönével engedél kipusztítani őket, mint egykor a vízözönnel. De ments meg bennünket, mint egykor Nőét is megmentetted, legyen a Te szent Szíved a mi békés életünk békája.

Imálandó Istenünk! Hányszor elhagytuk imádsodat! Szégyeltük hitünket, lusták, kényelemszeretők voltunk és mindenre volt szavunk, csak a Te dicsőítésre nem. A jobb latorral együtt beismerjük szenvedéseink közepette: méltán szenvedjük, ha kardéle hányatsz bennünket, méltatlan szolgálodat; de ugyancsak a jobb latorral együtt kérünk, hogy ne feledkezzél meg rólunk úgy, mint ahogyan mi elfeledtünk Téged...

Vettük szent nevedet ajkunkra, de nem a Téged megillető tisztelettel, hanem káromlással a Te gyalázásodra és a mi gyalázatunkra. Igazsaágos vagy, Istenünk, és nem zúgolódhatunk rendelkezés ellen, ha az ellenség fegyverével forrasztanád torkunkra a káromló, becsmérő beszédet. Tudjuk, hogy minden felesleges szóról számadással tartozunk Előtted, azért a jövőben minden szavunkra vigyázni fogunk.

Naponta lejjess oltárainkra és csak fél órát kérsz hetenkint tőlünk, hogy meglátogassunk. Hívsz a mennyegzőre, de minket elfoglal a munka, a család, a szórakozás, az élvezetvágy. És ha el is megyünk templomodba, hányszor nem vettünk menyegzői lélek-ruhát magunkra! A mostan üres templomok büntetése lesz a háború által felégetett templom-romok üszke, ahol már nem jöhetünk össze imádkozni Hozzád, igazsaágos Isten! Fontosabbnak tartottuk a test pihenését a lélek üdvülésénél, azért örli fel a háború minden testi erőnket. A szórakozást kerestük inkább, mint a Veled való beszélgetést, azért ragadsz ki a csataterekre, hogy az ágyúk bömbölése között halkan beszélgethessünk Veled...

Isten után legjobb jötevőnknek a szülőket tetted, és megparancsoltad, hogy Utánad őket szeressük és tiszteljük legjobban. Hányan engedetlenek irántuk, feleselnek és kezüket emelik ellenük. Uram, a keresztyén népek nagy testvérháborúja nem ennek a büntetése? A sok fiatalon elhullott élet, tönkretett jövő... Isteni Bárány, jelöld meg népednek ajtófélfáját a Te szent Véreddel, hogy az öldöklés anyaga soraink között ne pusztíthasson!

Öt betű, két szó: Ne öl! és mit tesz az ember? Öt világrész két pártra oszolva öldöklő egymást. Te az életet hoztad nekünk, a több életet, és mi a kis földi életeteket is oltogatjuk. Mi ültettük el a háború magvát az egyenetlenkedéssel, Te megérleltetted a vetést, hogy ennek ostorával sujtsad az emberi gögőt és kapzsiságot. Ez a mi kiérdemelt sorsunk, mert nem kellett nekünk a több élet, a Te békéd.

Nem okultunk a Vízözönből, Szodoma és Gomora bűnhődéséből. Nem hallgattunk a Te boldogság-ígérő szavaidra, hogy boldogak leszünk, ha tiszta szívvel megláthatunk Téged. Még a házasságtörés vágyát is megtiltottad nekünk és hányan lépik túl ezt a parancsolatodat még a cselekedet komizásával is! Ezért engedted meg a háború nagy erkölcstelenségét, hogy az ellenség meggyalázza kis családunk féltve őrzött liliomait. Tartsd távol szörnyű pusztításodat tőlünk és mi megígérjük, hogy Szent Tested és Véred tiszta és szeplőtelen ifjúságot fog nevelni ezután.

Kiűrtetted Magadat, hogy megtaníts minket az igénytelenségre. Parancsolod, hogy ne nyúljunk a máséhoz, de minket elfogott a mohó bírvágy és le-arattuk azt, amit nem mi vetettünk... Irigyeltük mások földjeit, jómódját, mindenét, és ha az ellenség bennünket mindenünkből kifoszt, országunkat még borzalmasabban szétdarabolja és koldusbottal a kezünkben elkerget saját portánkról, ráeszmélünk a Te könyörtelen nagy igazságosságodra. Megérdemljük a büntetést, de adj időt a megjavulásra.

Mennyi fájdalmat okozott embertársainknak a gonoszossággal mérgezett nyelvünk! A sok megszólás, rágalom, esküdözés és hamisság a háborúban meghozták a maguk büntetését az árulás, hűtlenség, cselvetés és rémhír keserveiben.

Nem tartottuk be Egyházad parancsait sem és ezért az engedetlenségünkért is megérdemelten szenvednénk el a háború sujtó büntetését.

Mily nehezünkre esett bűneinket évenként egyszer megvallani és húsvétkor Téged magunkhoz vennünk. A csatatereken sóhajtván vágyik Utánad a lélek, de nincs templom, nincs pap, nincs rá alkalom, pedig a halál mily közel áll ott mihozzánk!

A testi éhséget bíz' hamarabb kielégítettük, mint a lélekét. Ilyenkor nem törődünk a böjti parancsokkal sem... és ha a háború éhínsége beköszöntene szegény hazánkba, eszünkbe juttatná, hogy Te rendelted azokat is...

Nagy tetteidnek idejére eltiltattad a zajos mulatságokat, hogy lelkünket összeszedve Neked szolgálhassunk. Nekünk azonban forrt a vérünk, nem gondoltunk Terád, csak magunkra. A tiltott idők zajos kacagásaira és táncaira. Belátjuk, ó Uram, nem felelhetsz másképen, mint a háború halálhőrgésével és fojtogató sírásával!

Most, mikor százezrével pusztul az emberi élet, akkor sem merünk szembe nézni a Te ítélteddel, Istenem, hanem folytatjuk régi bűnös életünket, pedig most is beláttuk, hogy pusztulás ennek a vége. Uram, ne a háború szörnyű büntetésével józaníts ki bennünket a bűn mámorából, hanem, mint jó Pásztor nyúlj a te tévelygő juhodhoz, aki félve és bűntől sebzetten simul a Te jóságos Szívedhez. Add meg nekünk a Te boldogító békédet, melyet a világ meg nem adhat, mert a Te szentséges Szíved az egyedüli forrása ennek: a békés szeretetnek. K. Z.

Az önmegtagadás az a hatalmas erő, amely minden emberi indulatot megzaboláz.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**